

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

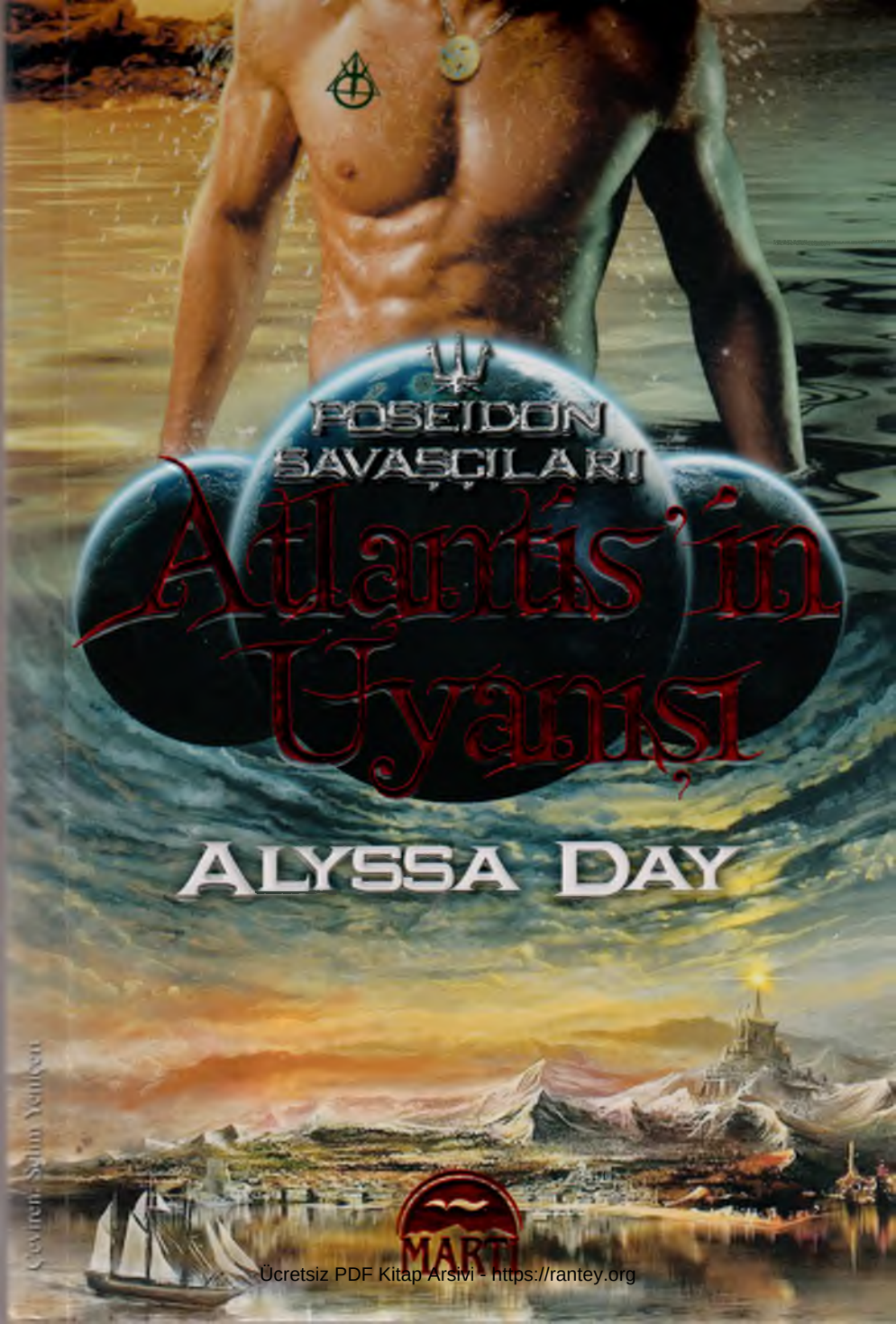
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSEIDON
SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Uyanışı

ALYSSA DAY

POSEIDON SAVAŞÇILARI

Atlantis'in Uyanışı

ALYSSA DAY

**Efsanelerde doğup kaybolan bir diyar:
Atlantis. . .**

Son zamanlarda gerçekleşen vampir saldırıları yüzünden Dünya'da huzur bozulmuş, gezegenin üzerine adeta karanlık bir bulut çökmüştür. Bu tehlikeye karşı harekete geçecek, insanoğlunu ve Atlantislileri kurtarabilecek tek bir kişi vardır:

Ven. Vampirler tarafından ailesi katledilen Erin, tüm yaşamını intikam üzerine kurmuş, oldukça güzel ve yetenekli bir cadıdır. İkisnin yollarını kesiştiren ise, tüm felaketlerin başını çeken vampir Caligula'dır.

Büyük tehdide karşı mücadele eden Ven ve Erin arasında gelişen karşı konulmaz sevgi zamanla hem Atlantislileri hem de Dünya'dakileri etkileyecek güce erişir. Peki iyiliğin kötülükle karşı karşıya geldiği bu savaşta Ven ile Erin zorlu mücadelelerini ne kadar sürdürebilecektir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-130-0

Savaşçı Yemini

Bekleyeceğiz. İzleyeceğiz ve koruyacağız.

İnsanlığın yıkılışının başlangıcını gösteren ilk işarete hizmet edeceğiz.

O zaman, ancak o zaman, Atlantis yükselecek.

Bizler Poseidon Savaşçılarıyız ve taşıdığımız Trident damgası, insanlığın koruyucuları olarak kutsal görevimizin kanıtıdır.

1. BÖLÜM

Seattle, Washington

“Bunlar tam bana göre,” dedi Ven, sağ eliyle kılıcını ve sol eliyle de vücudunun çeşitli yerlerine asılı duran yedi hançerinden birini çekerken. “Bu aptal sürüsü için Glock’umu ve yeni gümüş mermilerini rahatsız etmeye gerek bile yok.”

Onları ara sokakta köşeye sıkıştırmış olan çeteye –*sürüye? Orduya? Bu kadar büyük bir vampir grubuna ne denirdi ki?*– liderlik eden vampir tıslıyor, ağzım dolduran sivri dişlerini gösteriyordu. “Gebermeye hazırlanın, insanlar. Sayıza tok üshtünüs,” diye tehdit etti, yakın zamanda ölümden geri dönmüş olanlara has peltek konuşmasıyla. Dişlerle henüz dolmuş bir ağızla konuşmakta yeterince ustalaşmamış oluyorlardı.

Ara sokak, her zaman beklenebileceği gibiydi; gri taş ve aşınmış tuğlalar, yerlere saçılmış çöpler, idrar kokusu... Hepsi Ven’in güdülerini harekete geçirmişti.

Ama bir yandan da eğleniyordu. Vampirin bembeyaz yüzüne bakarak güldü. “Birkaç şeyi yanlış anladın, ölü çocuk. Birincisi, biz insan değiliz. Poseidon’un en iyi savaşçılarından üçüyüz. İkincisi, ölecek olan sizsiniz, dolayısıyla tsanınız tsehenneme!” diye alay etti.

Vampirin gözleri daha da kızardı ama vampir saldırmak yerine, sanki Ven’in etrafında dans eder gibiydi. Ven onun en azından vücudunun yarısı kadar uzunluğunda bir kılıç taşıyan yaklaşık iki metre boyunda bir Atlantisli savaşçıyla karşılaşmayı beklemediğini tahmin edebiliyordu. Ama yarattık yine de özellikle kan emici dostları yanındaiken, cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Brennan, her zamanki sakın tavrıyla, uzun deri pardösününün altından büyüyle güçlendirildiği şüphesiz olan bir avuç Ninja yıldızı çıkarırken, “Senin de bildiğin gibi, Lord İntikam, gümüş mermiler vampirlere karşı pek de etkili değildir,” dedi. “Şunlar gibi daha yeni dönüşmüş olanların bile gümüş karşısında duraksayacağını sanmıyorum. Kuzeybatı Pasifik’te neden giderek artan sayıda yeni dönüşmüşle karşılaştığımız da zamanımız olduğunda üzerinde düşünmemiz gereken bir konu.”

“Evet, bence de başka zaman düşünelim,” dedi Ven, gülmemeye çalışarak. Brennan kan emiciler karşısında ölümle yüzleştğinde neredeyse değişmez bir şekilde filozoflaşmıştı. *Sürü –evet, sürü kelimesi uygundu–* biraz daha yaklaştı.

Korkunç bir öfkeyle tıslayıp çılgınlık atıyor ama geri duruyorlardı. Ven, Alexios ve Brennan bütün bir haftayı dün-

yanın bu yağmurlu bölgesinde geçirdikten sonra, Brennan'ın güzel küçük oyuncaklarıyla ne kadar ölümcül bir savaşçı olduğu yaygın şekilde duyulmuştu. Ama silahlarını büyületmek için cadının biriyle muhtemelen oynamak zorunda kalmış olması kötüydü. Kan emiciler ve Biçimdeğiştirenler dışında Ven'in en nefret ettiği varlıklar cadılar ve benzerleriydi. Özellikle de işlerini karanlıkta yapan cadılar.

“Kapayın çenenizi artık. Sayıyorum,” diye hırladı Alexios. “On yedi, on sekiz... oh, evet, çöp bidonunun arkasında gizlenen iri, kötü ve ciddi ölçüde çirkin yaratığı da unutmayalım. Üçe karşı on dokuz, kızlar.” Başını iki yana salladı. “Üçe bölünmüyor. Kalanı ben istiyorum.”

“Yaş güzellikten öncedir, altın bukleli,” dedi Ven, gülümseme anlamında dişlerini göstererek. Sonra kılıç tutan kolunu harekete geçirip olduğu yerde hızla döndü ve lanet olasıca kışını arkalarındaki binanın duvarına yaslayarak sin-sice yaklaştırmaya çalışan vampire vurdu.

Vampirin başı yere yuvarlanırken Ven bir zafer çılgılığı attı. Birkaç saniye sonra vampirin bedeni de yere devrildi. “Pekâlâ, artık üçe bölünür. Herkese altışar tane, ha?”

“Poseidon adına!” diye bağırdı Alexios, aptal gibi sırıtarak. Yüzünün yanık yarısı gerilip ağzının kenarı aşağı sarkarken, bu yeni vampirlere muhtemelen kâbus gibi görünmüş olmalıydı. Ven, sürünün arkalarında üç tanesinin birbirleriyle işaretleştğini ve dönüp kaçmaya başladıklarını gördü.

Brennan'ın eli deniz fırtınasına binmiş bir yıldırımdan daha hızlı bir hareketle, üç kez savruldu ve üçü de arkaların-

dan yükselen dumanlarla çığlık çığlığa yere serildiler. “Onurlu bir düşmana asla arkadan vurmam,” dedi Brennan. “Neyse ki, bu üçü onursuzdu.”

Brennan dönüp Alexios’a bir bakış atarken, Ven onun yüzünde neredeyse kibir gördüğüne yemin edebilirdi ama Brennan asla kibir duyamazdı. “Sanırım bu payımın yarısı etti, ha?”

Vampirler bunu işaret olarak algılamış olmalıydılar; çünkü tıslayarak, tiz çığlıklar atarak, dişlerini ve pençelerini çıkararak saldırıya geçtiler. Alexios çılginca bir kahkaha patlatırken kılıcını ve hançerini savurarak aralarına daldı. Ven yerden sıçrarken sise dönüştü ve saldırganların hemen önünde tekrar maddeleşti. “Sürpriz, sizi sefil Drakula özentileri! Bana *Ven Helsing* diyebilirsiniz! Ne var yani, espriyi anlamadınız mı?”

Kimse gülmemişti. Anlaşılan mizah duygusu mezarın diğer tarafına ulaşmıyordu. Ven, önünde salakça tek sıra olmuş üç vampirin de kafasını tek hamleyle uçurdu. “Vay canına, Brennan! Bir taşla üç yarasa! Gördün mü?”

Brennan, bir eliyle hançerini ölmüş bir vampirin göğsünden çekerken diğeriyle bir başkasına yıldız fırlatarak, “Çok güzeldi, Ekselansları,” diye cevap verdi. “Ağabeyiniz gurur duyardı.”

Ven hançeriyle kılıcını kullanarak ikisini daha bıçtikten sonra bir vampir arkasından yaklaşıp uzun, kirli, pis tırnaklarını boynunun yan tarafına geçirince homurdandı. “Lanet olsun!” Önündekilerin işini bitirerek başını sertçe yana çe-

virdi, fakat şimdi bir elini Ven'in saçlarına dolayarak başını arkaya çeken ve boynunu ısırmaya hazırlanan vampirden kurtulamadı. "O iğrenç dişlerini benden uzak tut! Ellerin hangisi cehennemdeydi senin? İşini bitirdikten sonra dezenfekte etmek zorunda kalacağım."

Vampir başını arkaya çekerek aniden saldırdı ama Ven bir dirseğini kaldırarak yarattığın göğsünü itti. Yine de, hortlak o kadar yakındı ki Ven iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyordu, ki o nefes kendisine çok fazla yakındı. "Pekâlâ, ama seni uyarmadığımı söyleme," dedikten sonra boştaki elini arkaya savurdu ve hançeriyle yarattığın kolunu biçiverdi. Vampir bir çığlık atarak arkaya ve ondan uzağa savruldu, fakat eli pençelerinden takılmış halde Ven'in boynunda kaldı.

Ven, "Daha sonra oksijenli suya ihtiyacım olacak," diye hırladı ve boynundaki kesik eli çekerken derisi de onunla birlikte gitmiş gibi hissetti. Bir elini ağır şekilde kanayan boynuna bastırıp geri kalan tehdidi tartmak için olduğu yerde hızla döndü.

Ama tehdidin tamamen ortadan kalkmış olduğunu gördü. On dokuz vampir leşi, etrafında çürümekte olan asitli ve sümüksü bir madde halinde yere serilmişti. Alexios çizimlerini o sıvıdan uzak tutmaya dikkat ederek duvara yaslanmıştı ve Brennan ise yerden bir buçuk metre yüksekte, metal çöp bidonunun kenarında tünemiş halde duruyordu.

"Eh. İyi iş, çocuklar," dedi Ven, artık tamamen ölmüş olan vampirlerin herhangi bir müttefiki olup olmadığını görmek için etrafa bakınırken.

“Evet, fark etmen güzel. Altısını ben indirdim bu arada,” dedi Alexios, sırtarak. “*Ekselansları*.”

Ven, birinin gömleğinden yere savrulan bir bez parçasıyla silahlarını silmek için eğilirken, “Bana bir daha öyle seslenirsen senin canına okurum, dostum,” dedi .

“Benim sayım da altıydı, Lord İntikam,” dedi Brennan, çöp bidonunun tepesinden ara sokağın kaldırımındaki temiz bir noktaya atlarken. “Sanırım geri kalan yedi tanesini tek başına hakladın.”

Alexios, “Biraz yaşılanıyorsun sanırım, Ven,” dedi ve hüzünlü bir tavırla başını iki yana salladı. “Eskiden olsa en azından on tanesini tek başına öldürürdün. Yaşılanıyor ve şu koca beş yüze yaklaşıyorsun.”

Ven ona öfkeyle baktı. “Evet, evet, şimdi gülün bakalım, hanımlar. *Ven Helsing*’i komik bulmadınız da, şimdi bana mı gülüyorsunuz? Sersemler!”

Kılıcını kınına sokarken yüzü asıktı ama sonra aklına neşeli bir fikir geldi. “Hah! Konsey sizi bekleyen bakire piyangosuna soksun da, o zaman görüşeceğiz sizinle. Handedanlıklarınızın yüksek statülü oğulları olarak, benimle aynı felaket yolunu paylaşmak zorunda kalacağınızı biliyorsunuz. Ama şimdilik en önemli iki şartıma uygun bazı kadınlar bulmak için özgürüz: Yani...”

Yeni bir ses Ven’in sözünü ağzında bıraktı. “Evet, evet, biliyoruz. Beyinsiz ve unutulası.”

Daha ikinci *evet* söylenmeden Ven kılıcını yüzüne siper etmişti bile ama sonra gülerek silahını indirdi. “Anlamışsın,

Christophe. Beyinsiz ve unutulası. Biz burada vampirlerle dövüşürken sen gizleniyordun, öyle mi?”

Alexios güldü ve hançerlerini bacaklarına bağlı kınlarına geri soktu. “Pedikürü muhtemelen planladığından daha uzun sürmüştür.”

Christophe çağırdığı element gücünün özünden ötürü hafifçe parlayan vücuduyla sokağın girişine süzüldü. Ven, Poseidon’un başrahibi Alaric’in onun eğitimsiz güç kullanımıyla ilgili endişeleri olduğunu biliyordu.

Evet. Ve Alaric endişeleri olan tek kişi değil.

Christophe’un çizimleri sağlam bir şekilde kaldırırına inene kadar Ven genç savaşçıyı izledi. “Senin hâlâ Atlantis’te olduğunu sanıyordum. Bir haber mi var? Riley...”

Christophe bir elini kaldırdı. “Hayır, hayır. Benim bildiğim kadarıyla Riley gayet iyi. Ya da en azından öncekinden daha kötü durumda değil. Aslında mesele seninle ilgili. Conlan, bu bölgedeki ana cadılar meclisinden bir temsilciyle görüşmeni istiyor. Seattle Işıkları mı ne?”

“Seattle Işık Çemberi,” dedi Brennan, sesinde bir sansür tonuyla. “Christophe, Atlantis’in başprensinden kardeşi Lord İntikam’a haber taşıyacak kadar onurluysan, ifadeleri doğru hatırlamaya gayret etsen iyi olur belki de.”

Christophe’un yüzü karardı. Savaşçı eleştirilere karşı daima tahammülsüzdü. Ven, onu inceleyerek zihnine bir not aldı. Christophe’un ciddi bir dayağa ihtiyacı vardı.

Ama bunu daha sonra düşünecekti.

“Ne görüşmesi? Nerede ve ne zaman?” diye sordu Ven,

en sonunda teslim olarak. Conlan son zamanlarda bir ittifak oluşturunuyordu; özellikle de yakında karısı olacak olan kadının ablasının, vampirlere ve Biçimdeğiştirenlere karşı savaşan insan güçlerinin liderlerinden biri olduğu anlaşıldığından beri. “Temizlenmem, boynuma belki birkaç dikiş attırmam ve ağızımdaki vampir kanı tadını yok etmek için bir şeyler içmem gerek.” Ürperti. “İyy, iğrenç!”

“Beklemesi gerekecek,” dedi Christophe, biraz daha keyifsizce. “Görüşmenin hemen yapılması gerekiyor.”

Ven, Kuzeybatı Pasifik’teki bütün cadıların, sihirbazların ve büyücülerin soyunu sopunu sıradan geçirdikten sonra nihayet başını eğerek teslim oldu. “Pekâlâ, yapalım bakalım. Ama önce, yanında oksijenli su olan var mı?”

2. BÖLÜM

Pembe Domuz Barı, Seattle

Ven bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Hem de çok. Tercihen de kırk beş dakika önce buluşmaları gereken serserinin yüzünü. O akşamki planlarını bir sihirbazla buluşmak için ertelemek zorunda kalması zaten yeterince kötüydü ama boynu ağrıyordu ve Brennan'ın yarasının üzerine yapıştırdığı bandın pek işe yaramadığını hissediyordu.

Tekrar tekrar saate bakma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak etrafa bakınırken dudakları kıvrıldı. Her köşe toz toprak ve şişe kapaklarıyla doluydu. Bayat bira ve antik sigara dumanı kokusu havada berbat bir bulut oluşturuyordu. “Kapalı alanlarda sigara içme yasağı” uygulaması başladığından beri geçen bunca yıla rağmen, böyle yerler hâlâ kansere davetiye çıkarıyordu.

Meclis temsilcisinin buluşacakları yer olarak ısrar ettiği köhne mekânın çatlak kırmızı deri döşemeli bar taburelerine

tünemiş serserilere baktı. Hepsi profesyonel ayyaştı. Profesyonel serseri. Bir salı gece yarısı böyle bir yerde başka kim takılırdı ki?

Eh, son derece öfkeli bir Atlantisli savaştı dışında serseriler. Alexios'un kendisine, "Ekselansları" diye seslenişini düşündü. Ne hareketten ne de unvandan hoşlanmıştı. Prens Ven, evet, doğru, tabii. Bu fıkirden ne kadar hoşlanmasa da, sonuçta kendisi ikinci sıradaydı; en azından Conlan ve Riley bebek üretimine başlayana kadar. Bunun yakında olması iyi olurdu, çünkü Ven o küçük sorumluluğu yerine getirmeyi asla istemiyordu. Atlantis Yedi Adalarının Kralı.

Bu düşünceyle ürpererek birasının geri kalanını bitirdi. Hayır. Savaşçı eğitim akademisinin başkanı olarak bundan daha iyi olmalıydı. Kral olan ağabeyini korumaya yemin etmiş Kralın İntikamı! İnsanları yemek olarak gören vampirleri veya Biçimdeğiştirenleri haklayan adam.

Duvardaki Budweiser saatin çatlak yüzeyine baktı. Belki de birilerinin sihirli kıcını tekmeleyebilirdi. Özellikle de Büyücüler-Atlantisli ittifakı konusunda görüşmesi gereken serseminkini. Elli iki dakika gecikmiş olan serseminkini.

Kapının menteşelerinden gelen gıcırta dikkatini çekti ve barın üzerindeki aynadan içeri giren kişinin yansımına baktı.

Gözleri önce şaşkınlıkla iri iri açıldı, sonra hayranlıkla kısıldı. Quinn'in gönderdiği sersemi bekleyerek zaman harcaması gerekmişse, en azından şimdi karşısında bakmaya değer bir şey vardı. Kadını daha iyi görebilmek için oturduğu

taburede döndü. Ufak tefek, kıvrımlı hatlı ve dolgun vücutlu sarışın, bara kendisine aitmiş gibi bir tavırla girmişti.

Daracık kotun altına giyilmiş yüksek topuklu deri çizmeler, avuçlamak için can attığı o yuvarlak kalçalar ve üzerine tam oturan siyah deri bir ceket. Ah, evet. Kesinlikle Ven'in tipi olan bir kadındı.

Ven rüya görüyor olmalıydı, çünkü kadın onu görünce ağzının suları akan serserinin yanından geçerek doğruca Ven'in önünde durdu.

Ven, insan kadınların kendisine verdiği tepkiye alışkındı. Birkaç asırdan sonra onu çekici bulduklarını biliyordu. Sonuçta yaklaşık iki metre boyunda, kas yığını savaşçı tipler bugünlerde pek sık görülmüyordu.

Kadın buz mavisi gözlerini ona dikerek baştan aşağı süzdü ve dudakları hafifçe kıvrıldı. Ven'in saray bahçelerindeki tavus kuşu pisliklerine bile daha hevesle baktığı olmuştu.

"Eh," dedi kadın, sesinden açıkça yansıttığı tiksintiyle. "Atlantis'in gururu *sen* misin?"

Kadın, Ven'in etrafından dolaşıp solundaki boş bar taburesine yaslanarak yine ona doğru baktı ve sonra lanet olasıca gözlerini devirdi.

Ven haddinden fazlasını görmüş ve duymuştu. Yerinden kalkarak kadına boyunun kazandırdığı otuz santimlik mesafeyle yukarıdan baktı. "Geç kaldın."

Pekâlâ, *bu* budalacaydı. Ne yazık ki düşünebildiği tek şey buydu, çünkü kadının ceketinin yakasıyla içine giydiği

dantelli bir giysi parçasının arasında kalan beyaz teni onu haddinden fazla etkilemişti.

Her nedense, o göğüsleri oracıkta yalamak istemişti.

Ve kadını.

“Ah, dostum, büyük harfli bir belasın...”

“Onu büyük C harfi yap, savaşçı için,” dedi kadın. “Ve şimdi yerine otur da, Korkutma 101 taktiklerini onlardan etkilenecek birine sakla.”

Ven ağzı açık halde ve kendini aptal gibi hissederek oturdu. “Büyük C harfi mi? Sen nasıl...”

Kadın yavaşça gülümserken iştah açıcı dudakları, muhteşem beyaz dişler üzerinde kıvrıldı. Kadının *dişleri* bile Ven’i tahrik etmişti. Aniden lanet olasıca abazan bir dişçi oluvermişti.

Kotunun önünün aniden gerildiğinin fark edilmemesini umarak oturduğu yerde kıpırdandı.

“*Cadı* için büyük C harfi, savaşçı,” dedi kadın. “Devrime hoş geldin.”

Erin Connors çok küçük bir dikkat dağıtma büyüsü yaptı ve bardaki bütün ayyaşlar, kadehlerindeki sıvıları barda oturan iki kişiden daha ilginç bulmaya başladılar. Yavaş, uzun bir nefes alarak aniden boşalan ciğerlerini doldurmaya çalıştı. Quinn, ona Atlantisli savaşçıların ete kemiğe bürünmüş Yunan tanrıları gibi olduğundan ve bir ortamdaki oksijeni tüketebildiklerinden bahsetmemişti. Ancak, antik Yunan

tanrıları öğle yemeğinde cadı yiyen avcılar gibi görünür müydü? Bu kesinlikle öyle görünüyordu. Tam anlamıyla alfa erkek savaşıydı ve Erin'in bütün dişil dürtüleri ona kaçmasını söylüyordu ya da kucağına oturmasını.

Aniden parmaklarını saran sıcaklık ve zihnine fısıldayan melodilerle irkilerek ellerine taktığı üçer tane güç yüzüğüne baktığında ısı ve ışıkla parlayıp nabız gibi atıklarını gördü.

Şimdi olmaz, şimdi olmaz, diye düşündü ve bütün dikkatini sihri kapayıp kilitlemeye odakladı. Meclisle başı, adamla daha ilk buluşmasında Vahşileştiren Büyü'nün kaçmasına izin vermeden de yeterince dertteydi zaten. Ve ikisine de ihtiyacı vardı; hem meclise hem de Atlantisliere. *Hepsine* ihtiyacı vardı.

Yüzüklerindeki taşlar normal hallerine geri dönüp melodileri kesildikten sonra, nihayet adamın bakışlarına karşılık vermeye cesaret edebildi ve sertlik pelerini bir kalkan gibi etrafına çekti.

Bir savaşçının saygısını kazanmanın tek yolunun kendisinin de savaşçı gibi davranması olduğuna karar verdi. Tek başına, yirmi altı yaşında ve sadece üç eyalet bölgesinde sihir kullanabilirken bu zordu. Derin bir nefes alarak sert biri gibi davranmaya çalıştı. “Eh, sana Ven mi diyeceğim? Bay İntikam mı? Majesteleri mi?”

Ven daha önceki düşüncelerinin beklenmedik bir şekilde yankılanması karşısında biraz şaşırarak bir kaşını kaldırdı. “Majesteleri mi? Quinn seninle kafa bulmuş. Adım sadece Ven. Ya da bana hemen *hayatım* demeye başlarsın ve zaman kazanırız.”

Ven'in alaycılığı iki kenarlıydı ve Erin kenarın bilenmiş çelik gibi olduğunu hissetti. Ama mizah duygusu, bir zamanlar gülmeyi bilen Erin'in dikkatinden kaçmamıştı. Buna karşın Erin'in yapabildiği tek şeyse başıyla onaylamak oldu. "Kendini kandırma, Atlantisli. Seni inandırdıkları kadar etki-leyici filan değilsin. Yoksa Atlantis'teki kadınlar o kadar umutsuz durumda mı? Orada da Alaska tarzında bir durum mu var? Olasılıklar iyi ama iyi olanlar tuhaf mı?"

Bu sadece bol keseden atmaktı. Bu adamda tuhaf olan hiçbir şey yoktu; safkan ve güçlü bir erkekti. Heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen elmacıkkemiklerini çevreleyen aşırı uzun dalgalı siyah saçlar. İntikam vaadi kadar koyu göz-ler. Deri pardösüsünün altına giydiği siyah tişörtü zorlayan kastan bir duvar gibi göğüs kafesi. Kalın kaslı bacaklarını sa-ran rengi atmış kottan söz etmeye bile gerek yoktu. Aniden ağzı kurumuştı.

Evet, burada tuhaf olan bir şey yoktu.

Adam gözlerini kıstı, fakat bu sinirlenmekten çok dü-şünceliliği hissettiriyordu. "Benim tuhaf olduğumu mu dü-şünüyorsun, cadı? İnan bana..."

"Burada olmaz!" Erin hemen etrafa bakındı ama ayyaş-ların onlarla hiç ilgisi yok gibi görünüyordu. Bu bar vampir-ler veya casusları için fazla düşük seviyeliydi; en azından öyle olmasını umuyordu. İnsanlar daha küçük hatalar yüzün-den ölüyordu. "O kelime, sihirli olmayanlarda hâlâ yakmaları ve kazıkları çağrıştırıyor," diye mırıldandı.

Adam bar taburesinden kalkarken hareketi o kadar akış-

kan ve zarıftı ki Erin'e kafese kapatılmış ama şimdi kendisine çok fazla yaklaşmış bir panteri hatırlattı. İki yüzük parmağındaki büyük opallerin* melodileri başladı; kısık, telaşlı bir sesleniş. Adam onları duyamadığı için Erin, Tanrıça'ya şükretti. "O halde buradan çıkalm," dedi adam.

Ven ona yardım etmek ister gibi elini uzattı ama sonra duraksayarak başını yana yatırdı. "Şunu duydun mu? Nedir bu müzik?"

Erin, yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Belki de Tanrıça'ya çok erken şükretmişti.

Poseidon Tapınağı, Atlantis

Poseidon'un başrahibi Alaric, ince bir mermer sütuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karşısında bir aşağı bir yukarı yürüyen savaşçıyı izliyordu. "Endişelendiğin şey tam olarak nedir, Conlan?"

Atlantis'in baş prensi, Alaric'e öfkeli bir bakış attı. "Endişeli değilim, Alaric. Prensler endişelenmez. Krallar da endişelenmez. Ve sen bana önümüzdeki otuz gün içinde Tahta Çıkış ve Taç Giyme Töreni'ni yapmazsak o ya da bu kutsal geleneklerden birini bozacağımızı söyleyip duruyorsun." Conlan burnundan üfleyerek yürümeye devam etti.

"O halde sizi *endişelendirmeyen* şey nedir ki Poseidon Tapınağı'nda batan bir gemiden kurtulmaya çalışan sıçan

* Panzehir taşı. (ç.n.)

gibi bir aşağı bir yukarı yürüyüp duran, neredeyse kral olmuş Prensım?”

Conlan yine durdu, dönüp Alaric’e baktı ve eliyle saçlarını sıvazladı. Alaric bu harekette çocukluk arkadaşından bir şeyler görür gibi olarak sabrını zorladı.

Sıkıntılı bir prens, başrahibin sorumluluğuydu. Ama sıkıntılı bir arkadaş, kendisinin sorumluluğuydu.

“Anlat bana.”

“Sorun Riley,” dedi Conlan, ağzının ve gözlerinin etrafında derinleşen çizgilerle acısını belli ederek. “Ebeler hamileliğinin iyi gitmediğini söylüyor. Her gün, bütün gün o kadar hasta ki... Çocuk sayesinde şişmanlayıp sağlıklı olacağı yerde, gözlerimin önünde eriyip gidiyor.”

Alaric durduğu yerde doğruldu. “Ya insan doktor?”

Conlan asık yüzle başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Bebeğin iyi olduğunu ve Riley’in bunu atlatacağını söylüyor. Bir ‘dönem’miş. Sabah hastalığı diyorlar ama bu çok aptalca bir isim, çünkü bütün gün öyle. Ama Riley *aknasha* ve doktorların yatıştırıcı sözlerinin ardındaki duyguları okuyabilen bir empatik. Bebek tehlikede.” Derin bir nefes aldı. “Sana ihtiyacımız var, Alaric. Sen tanıdığım en güçlü şifacısın.”

Alaric gücünü topladı, elementlerin hemen karşılık verdiğini hissetti ve gözlerindeki ateşten güçle parladıklarını anladı. Poseidon’a zihinsel bir yakarış gönderdi. Riley’e yardım etmek için güç istediği, hatta bunun için yalvardığı her seferinde olduğu gibi aynı cevabı aldı.

Sessizlik.

“Poseidon, rahiplerine hamilelik konusunda herhangi bir şifacılık gücünü asla vermemiştir, Conlan. Bunu biliyorsunuz. Bu konuda yetkili olanlar sadece Nereid Tapınağı'ndaki ebeler.”

“Canları cehenneme! Hiçbir şey yapamıyorlar. Sen Atlantis'in şimdiye dek gördüğü bütün rahiplerden daha güçlüsün; Konsey bile bunu biliyor. Yık şu kuralları, Alaric.” Conlan sesinin neredeyse bağırır gibi yükseldiğini fark ederek duraksadı ve sonra daha sakince devam etti: “Bunu benim için yap.”

Alaric yumruklarını sıkarak güç topladı ve mavi-yeşil renkte bir elektrik topunu odanın karşı tarafına gönderdi. Duvara çarparak mermerin üzerinde dumanı tüten, aynen içini kemiren acı gibi yakıp karartan bir delik bıraktı. “Yapabilsem bunu yapmaz mıydım sanıyorsun, Conlan? Senin için dostum? Kadının ve doğmamış çocuğun için? Geleceğin kralı, kraliçesi ve tahtlarının vârisi için? Kurallar umurumda bile değil. Sadece gücüm yok.”

Conlan'ın bütün vücudu çöktü ve çaresizliği kasırgaya tutulmuş dalgalar gibi Alaric'e çarptı. “O halde hiçbir seçeneğimiz yok. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Alaric aniden uyuşan dudaklarıyla konuştu. “Sen... bağlantı kurdun mu...” Adını söyleyemedi. Korkaklığı için kendini azarladı.

Sonunda zamir kullanmaya karar verdi. “Onunla?”

Conlan başıyla onayladı. “Evet, sanırım Quinn'e bir mesaj gönderildi. En azından şu Kaplanadam arkadaşı Jack'e,

Riley'in ablasına ihtiyacı olduğu bildirildi. Ama mesajı ne zaman alacağını kim bilebilir? Son duyduğuma göre, isyan müttefikleri Batı Sahili'ndeki yeni bir vampir tehdidiyle ilgiliniyormuş ve Quinn sürekli bunların ortasında olmak zorunda..."

Prens sözlerinin ortasında durarak gözlerini kapadı ve homurdandı: "Çok üzgünüm, Alaric. Düşünmeden konuştum. İyi olduğundan eminim. Quinn'i bilirsin, bir savaşçıdır."

Alaric titremeye başladığı anda ellerini tekrar kontrol altına alacak kadar mantıksızca bir gururla karşılık verdi: "Hayır, Prensım, Quinn'i bilmiyorum ve asla da bilmeyeceğim. Poseidon'un kanunlarına ve gerçeğe uygun olarak olması gereken bu." Sesinin sertliği elinde değildi. "Benden çok daha iyisini hak ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Bunu söyledikten sonra iki adım koşarak havaya sıçradı ve havaya karışarak Tapınak'ın yüksek penceresinden uçup gitti. Conlan'ın karısı ve çocuğu için hissettiği acı dolu korkusundan kaçmıştı. Asla sahip olamayacağı bir kadına duyduğu karanlık, ruh tüketen açlığından kaçmıştı.

Ama sis biçimindeyken bile Conlan'ın mırıltı halinde söylediği son sözlerinden yine de kurtulamadı: "Öyle biri yok, eski dostum."

Seattle

Erin, Seattle Işık Çemberi meclisinin merkezi olarak

kullanılan eski Victoria tarzı evin araba yoluna girdi ve dikiz aynasına bir göz attı. Ven'in kullandığı simsiyah Jaguar hemen arkasındaydı ve kaçış şansını yok ediyordu. Bir an için direksiyonu sımsıkı tuttu. *Kapana kısılmıştı.*

“Kaçmak istediğimden değil,” diye fısıldadı, boş arabanın içinde. “Bana yardım edecek gücü olan biriyle ittifak kurmak için tek şansım bu. *Bize* yardım edecek biriyle.”

Emniyet kemerini çözerken kapısı açıldı ve Erin irkilererek gözlerini kırıştırdı. “Sen nasıl... ah, doğru. Atlantislilerin süper güçleri sanırım.”

“İşte o benim. Süper Ven hizmetinizde.” Ven, Erin'in arabadan inmesine fırsat tanımak için geri çekildi. Erin bunu cesaretine yönelik bir meydan okuma olarak algıladı ve yüzü neredeyse Ven'in göğsüne değecek kadar yakın bir şekilde indi. Tuzlu su, baharat ve erkek kokusu bir anda burun deliklerine doldu. Burnunu Ven'in tişörtüne gömüp derin derin soluma dürtüsüne zorlukla karşı koyabildi. Kendini onun sıcaklığına sarmak, Seattle'ın bir kış gecesinin buzlu soğuşuna meydan okumak istiyordu.

Parmaklarındaki opaller yine aniden titredi ve duyularını zorlayarak seslenmeye başladı. Açlık, arzu ve daha karanlık ihtiyaçlarla dolu dürtülerle. Erin'in dizlerinin bağı neredeyse çözüldü ve savaşçının elleri uzanarak onun kollarını yakaladı.

“Dokunma bana,” diye hırladı Erin ama çok geçti, çok, çok... *Fazla geçti.* Opallerin şarkısı zihninde, ruhunda yükseldi ve kalbinin bütün boşluklarını doldurdu. Müzik oto-

kontrolünün son sınırlarını zorlarken, Vahşileşme onu izledi ve sinir uçlarını kavurarak teninde parlak elektrik dalgaları halinde dolaştı.

Ven'in gözleri karardı ve Erin'in kollarını aniden bırakıp geri çekilirken bir küfür savurdu. Erin onun önünde dizlerinin üzerine çökerek ellerini başının iki yanına dayadı ve yasak büyüü bastırmaya çalıştı. Kısık sesle güç kelimeleri mırıldandı. "*Restrictos, terminos, mmediamentos!*"

Nihayet, nefes nefese bir halde büyüü yatıştırmayı başardı. Bastırdı. Vahşileştirme Büyüsü'nün üzerindeki gücünü daha ne kadar süre kontrol edebileceğini bilmiyordu.

Gözlerini kırıştırtarak açtığında bir gölge fark etti ve Atlantisli savaşçının ona yakından bakmak için çömelmiş olduğunu gördü. Bakışlarındaki eğlence silinmişti ve o gözlerdeki sertlik Erin'i güdüsel olarak geri çekilmeye zorladı. Bu savaşçının ilkel vahşiliği, çok ince bir nezaket tabakası altında gizleniyordu. "Dokuz cehennem adına, *bu* da neydi böyle?" diye hırladı Ven, Erin'in yüzüne onun sırlarını etinin çizgilerinin altından görebiliyormuş gibi bakarak.

"Bu..." Erin çaresizce mantıklı görünmeye ve böyle bir olasılığa karşı zihninde defalarca prova ettiği yalanlara başvurmaya çalıştı. Zihninde başka bir melodi çınladı. Daha tatlı, daha yoğun. Kelimeye dökülmeyen bir arzu şiiri. İşaret parmaklarındaki yüzüklerin zümrütleri tenini yaktı.

Şok onu kendine getirdi. *Zümrütler* mi? Ama... ah! Savaşçının gözleri. *Gözleri!*

"Ne o?" diye sordu Erin, Ven'in gözlerindeki mavimsi-

zümrüt yeşili aleve bakarak. Atlantis ve Vahşileştirme büyülerinin çatıştığı düşüncesi aklına geldi; üstünlük için mücadele eden su ve elektrik.

Felaket. Elektroşok. Acı. Ölüm.

Daha Ven cevap veremeden, Erin yerinden doğruldu ve bakışlarını Ven'in gözlerinden ayırmadan sırtını arabaya yasladı. "Gözlerindeki bu mavi-yeşil ışık da nedir? Atlantisliler, Vahşileştirme'yi kullanabiliyor mu?"

Ven hızla ayağa fırladı. "Neden söz ediyorsun sen? Ne mavi-yeşil ışığı? Vahşileştirme de ne?" Kendi yüzüne dokunacakmış gibi bir elini kaldırdı ama sonra yavaşça indirdi ve yumruklarını sıkıp açarak sertçe nefesini üfledi.

"İzninle, Erin," dedi, zorlukla konuşarak. Arabanın etrafından yolcu tarafına dolaştı ve kapıyı ardına kadar açtı. Koltuğa geçerek arabanın tavan lambasının loş ışığında dikiz aynasında kendi yüzüne baktı.

Erin, Ven'in dokunuşunun bütün savunmasını nasıl paramparça ettiğini gizlemeye kararlı bir halde sendeleyerek arabadan bir adım uzaklaşırken, yolcu kapısının sertçe kapandığını duydu. Araba şiddetten o kadar sallandı ki Erin neredeyse yine yere yuvarlanıyordu.

Olduğu yerde hızla dönerek Ven'e baktı ve hiç beklemediği bir görüntüyle karşılaştı. Gözlerini kapayarak başını eğmiş olan savaşçı; yumruğunu bir, iki ve üç kez arabanın tavanına indirirken, Erin'in anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra kendini toparlayarak arabanın tavanının üzerinden Erin'e bakarken, gözlerinde şaşkınlık ve çaresizlik

gibi görünen bakışlar vardı.

“Bağışla, lütfen, ancak hemen gitmem gerek. Hemen. Ben... Alaric... lanet olsun. Ben sadece... hay cehennemler! Ben gidiyorum.” Bunu söyledikten sonra dönerek havaya sıçradı ve parıltılı bir sise dönüşerek alacakaranlıkta gözden kayboldu.

Erin’in nefesi kesilmişti. Çok güzeldi. Dehşet verecek kadar güzel. Atlantis’i aynen böyle hayal etmişti. Zihnindeki hayalleri ve büyüü silmeye çalışarak başını iki yana sallarken kendi çıkışını engelleyen Jaguar’ı gördü.

“Sıkışıp kaldım. Ah, Tanrıça, sen ne yaptın bana?”

Mırıltılı sorusunu hırıltılı bir ses cevapladı. “Asıl *bizim* sana ne yapmak üzere olduğumuzu sorsan daha iyi edersin, Erin Connors.”

Bir şey düşünmeden, harekete geçmeden veya tepki veremeden, parmaklarındaki kehribarlar keskin ve net bir uyarı tonuyla şakıdı. Görüş alanını kızıl renkte bir ışık doldurdu ve güçlerini, kişisel kalkanlarını, toprak büyüüne ulaşımını keserek yayıldı. Erin, on altı yaşım doldurduğundan beri karanlıkla ilk kez tek başına yüzleşirken, sihirsizler kadar çaresizdi.

3. BÖLÜM

Ven ağaçların üzerinden süzülürken midesi ağzına gelmişti. Kendine birinin bir başkasına meydan okurken söyleyeceği şeyi söylüyordu: Korkak!

Bir kadından kaçmak –bir duygudan kaçmak– onun tarzı değildi. Lanet olsun, asıl kadınlara karşı bir şeyler hissetmek onun tarzı değildi. Erin Connors’a verdiği tepkide herhangi bir şekilde normal olan hiç ama hiçbir şey yoktu.

VEN! YARDIM ET!

Keskin çağrı kafatasını yardı ve konsantrasyonunu aniden o kadar kötü bozdu ki, neredeyse havadan düşüyordu. Bu, Erin'di ve her nasılsa, sihirli bir şekilde, ona telepatik olarak ulaşmayı başarmıştı.

Ve başı beladaydı.

Havada yönünü değiştirdi ve kararmakta olan gökyüzünde hızla geri dönerken bütün benliğini saran öfkeyi hissetti. Belayla başa çıkabilirdi.

Bela onun *uzmanlık* alanıydı.

Binanın etrafını saran ağaçların üzerinden süzülürken, Erin'i saran turuncu-kızıl parıltılı ışığı ve ellerindeki sopaları ona doğru sallayan iki kişiyi gördü. Demek cadılar veya sihirbazlardı. Vampirler ne değnek kullanır ne de tahta ve sivri şeylerin yakınında olmak isterdi.

Elementlere seslenerek, şüphe çekmemek için vücudunu daha da sise dönüştürdü ve arkalarından aşağı süzüldü. İki yaratık –biri erkek diğeri kadın olan iki insandı– gözlerini bile kırpmadılar. Erin zarar görmemiş bir halde duruyordu ama tuhaf ışığın oluşturduğu bir kozanın içinde hareketsiz kalmıştı. Dudaklarını kıpırdatıyordu ama ya sesi çıkmıyordu ya da ışık kozası ses geçirmiyordu. Fakat onu esir eden alçakların sesini gayet rahat duyabiliyordu ve Erin'e dokunmaya cüret ettikleri için onları öldürmeden önce bir-iki dakika dinlemeye karar verdi.

Bilgi toplamak için. Lanet olasıca bir elçi gibi. Sonra ciğerlerini göğüskafeslerinden söküp çıkaracaktı.

Kadın kısık sesle konuştu: “Bunu iyi düşünmedik. Beklemeliydik. Ya meclisten biri çıkıp da bizi burada görürse?”

“Hey, bir fırsat gördüm ve değerlendirdim,” diye karşılık verdi adam. “Bunun için bizi ödüllendirecek. Sadece hemen buradan gitmemiz gerek. Araba yolda.”

“Bu kalkanı dağlara ulaşana kadar korumamı mı bekliyorsun yani? Zaten yorgunum, seni salak. Bu karı çok güçlü,” dedi kadın.

Adam cebinden parlak metalik bir şey çıkardı. “Endişelenme. Bunu üzerinde kullandıktan sonra saatlerce uyuya-

cak.” Adam, Erin’e doğru yürümeye başladığında, Ven’in elçilikle ilgili bütün düşünceleri zihninden silindi. Aniden bütün benliğini ilkel bir öfke dalgası sardı ve hemen bedenine dönüşerek ileri atıldı. Hançerini çekti ama son anda fikrini değiştirerek silahını çevirdi ve kadının başının arkasına kabzayla vurdu. Onu öldürecek kadar sert bir darbe değildi ama başı korkunç ağrıyacaktı.

Kızıl ışık hemen titreşti ve Erin belki de baygın bir halde yere devrilerek başını sert bir şekilde toprağa çarptı.

Adam olduğu yerde hızla dönerek Ven’i gördü ve korkuyla inledi. Ven, adamın başının üzerine kaldırdığı şeyin bir sırınga olduğunu ve diğer elinde de bir tabanca tuttuğunu gördü. “Yaklaşırsan onu öldürürüm,” dedi haydut, silahı Erin’e doğrultarak.

“Ona elini bile sürmeyeceksin,” diye hırladı Ven, adamın üzerine doğru yürürken kılıcını çekerek. “Aslında, onun canını yakmayı düşündüğün için sen çoktan öldün bile.”

Adamın parmağı silahı sıkarken ve Erin’in yerde kanlar içinde yattığı düşüncesi Ven’i gözü karartan bir öfkeyle doldurduğunda, zaman aniden yavaşladı. Silahlar hızlıydı. Mermiler hızlıydı.

Poseidon’un büyüsüye daha da hızlıydı.

Adamın parmağı tetiği tam olarak çekmeden, Ven onunla Erin’in arasına girdi ve silaha vurarak havaya ateşlenmesini sağladı. Sonra silahı adamın elinden alırken yüzüne yumruğunu indirdi ve adamın yere düşüşünü gülümseyerek izledi. Yere çömelerek Erin’in nabzını kontrol etti;

güçlü ve düzenliydi. Gözkapaklarının şimdiden titreşmeye başladığını görünce Ven rahatladı. Adam homurdanırken Ven onu boynundan yakaladı ve yerden kaldırdı.

“Güzel susturucu. Şimdi bana kim olduğunuzu ve burada ne bok yediğinizi söyle bakalım.”

Adam, Ven’in elinde çırpınıyor, havayı tekmeliyordu ve elleri Ven’in parmaklarını boğazından çözmeye çalışıyordu. Yüzü kararırken boğuk sesler çıkardı.

“Ah, pardon. Sanırım konuşmak için nefes alabilmen gerekiyor,” dedi Ven, tutuşunu hafifçe gevşetirken. “Şimdi seni sadece eğlence olsun diye gebertmeden öt bakalım.”

Adamın gözlerinde saf bir nefret vardı. Başka bir şey daha. Belki de korku. “Sana bir şey söylersem beni öldürürler.”

“Evet, şey, vasat macera filmlerindeki gibi konuşmaktan nefret ederim ama konuşmazsan seni *ben* öldüreceğim.”

“Anlamıyorsun.” Adam zorlukla konuşuyordu. “Birini öldürmek var, bir de gerçekten öldürmek var. Elinden geleni yap.”

Ven’in yüzüne bakarak bir kakhaha savururken, Ven aniden adamın alnında bir mermiyle açılan deliği gördü.

Ven, adamı bırakarak yeni saldırganla yüzleşmek için hızla döndü ama sadece ağaçların arasında başka bir silüet gördü ve aynı anda biri kılıcını savurarak, yerde çömelip iki eliyle silahını tutan adamın kafasını uçuruverdi. Saldırgan bir anda çamurumsu bir maddeye dönüştü.

Cadıyı hatırlayan Ven, kadının düştüğü yere baktı ama

ortadan kaybolduğunu gördü. Havaya sıçrayarak etrafı taramıyorsa da bir şey bulamadı. Sonra tekrar yere döndü ve yerde hâlâ hiç kıpırdamadan ve sessizce yatan Erin'le yeni tehdidin arasına girdi. Çamur neredeyse toprağa işlemiştir. "Vampir."

"Evet, vampirdi. Benim gibi," dedi kılıklı adam. "Ama tanıdığın vampir olması daha iyi, değil mi?"

Ven sesi tanıyınca kendini belirgin şekilde daha iyi hissetti. Ama temkini elden bırakmadı. "Daniel. Ya da Drakos. Ya da adın her ne haltsa. Sanırım 'tanıdığın şeytan' olacaktı. Ve beni yanlış anlama, yardımın için memnunum, fakat burada ne arıyorsun sen?"

Daniel öne çıktı. Eski efendisi Barrabas'ı Atlantislilere teslim ettiği gece olduğu gibi görünüyordu; bunu da her neden yaptıysa...

"Şeytanlar, vampirler, metafor üzerinden konuşursak aralarında bir fark var mı?" Daniel duraksayarak başını eğdi. "Lord İntikam. Sizi burada görmek ilginç..."

"Washington'dayken Anubisa'nın seni yaptığın şeyden dolayı öldürdüğünü sanmıştım."

Daniel'in dudakları kıvrıldı. "O, ortaya çıktığında ben savaştan ayrıldım. Neyse ki o anda sırtı bana dönüktü, fakat bir Tanrıça'mın neleri görebildiğini kim bilebilir ki? Belki de o gün onu öldürdüğünüz için size borçluyumdur."

"Evet, eh, o halde ödeşтик say. Bu lanet olasıca kan emici—ah, üstüne alınma—nereden çıktı? Ve yanından geçen dişi bir cadı gördün mü?"

Daniel araba yolunu işaret etti. "Adam araba kullanı-

yordu ve ağaç sırasının hemen arkasına park etti. Sonra bunu almak için buraya geldi sanırım. Ortalıkta kadın filan görmedim ve üçünüzden –şimdi iki– başkasının kalp atışlarını da algılamadım.”

Ven –Poseidon’a şükür– nihayet kıpırdanan Erin’e baktı. Onu kollarına alıp yerden kaldırmayı çok istiyordu ama bir vampire –hatta hayatını kurtarmış olsa bile– gardını indirecek kadar güvenmiyordu. Hatta belki o kadar bile değil. “Neler oluyor, Daniel? Neden Erin’in peşindeydiler? Sen neden buradasın?”

Vampir gözlerini kıstı ve Erin’e, Ven’in hoşlanmayacağı kadar ilgiyle baktı. Ven içini dolduran ilkel koruyucu dürtüyü ve kaslarının gerildiğini hissetti. “Sanırım bana hemen söyleyen iyi olur. Erin ve meclisiyle bir ittifak oluşturmak için geldim ki bu konuda hiçbir müdahaleye tahammülüm yok.”

Daniel’a doğru bir adım atarak gözlerinin içine baktı. “Bunu bilesin.”

“Sen de bilesin ki,” diye karşılık verdi vampir, alaycı ama hiç korkmamış bir tavırla, “Ben de Erin’i korumaya çalışıyorum. Onu istiyor ve ele geçirene kadar da durmayacak.”

Daniel’ın başı ,Ven’in duyamadığı bir sesi dinliyormuş gibi, aniden yana döndü. “Gitmem gerek. Cadılar eve dönüyor. Ortalığı senin için temizlerim.” Eğilerek ayağının dibindeki cesedi aldı. “Onunla ilgilen, anladın mı? Savunmanı bir an bile indirme. O çok güçlü.”

Daniel, hortlaklara has doğaüstü bir hızla, cesedi de alarak ağaçların arasından uzaklaştı ve havaya yükseldi.

“Dokuz cehennem adına, sen kimden söz ediyorsun be, lanet olasıca?” diye bağırdı Ven arkasından. Vampirlerden, yarım gerçeklerinden ve imalı tehditlerinden artık bıkmıştı.

Daniel dönüp ona baktı. “Ah, cehennemın on birinci ka-
tından filan olabilir, Atlantisli. Sözünü ettiğim kişi Caligula.”

Vampir ortadan kaybolurken Erin gözlerini kırpıştırarak ve bir eliyle başını tutarak doğrulup oturdu. Ven onu yerden almak için eğilirken ipek gibi saçlarına yatıştırıcı kelimeler fısıldadı ve onu koruyacağına yemin etti. Bu onun işiydi. Erin’e yaklaştığında vücudunun gerilmesiyle bir ilgisi yoktu.

Evet. Doğru. Tabii.

O sırada simsiyah bir limuzin araba yoluna yanaştı ve hepsi uzun ipek cüppeler giymiş üç kadın arabadan inip erkek sürücünün yanından geçerek Ven’e doğru koştular. Ven gerildi ama içlerinden biri –uzun, kıvıllı saçlı olanı– bir ilahi söylemeye başladı ve daha üç kelime tamamlanmadan, Ven vücuduna çarpan büyü gücünü hissetti. Erin’in yeni gelenlere gülümseyerek baktığını görünce rahatladı.

“Hey, ben dostum. Beni kurbağaya dönüştürmeyin. Atlantisli Ven’im ben ve konuşmamız gerek.”

Erin başını Ven’in omzundan kaldırdı ve titrek bir nefes aldı. “Doğru söylüyor, Gennae.” İri mavi gözleriyle Ven’e baktı. “Az önce hayatımı kurtarmış olabilir.”

Üç kadın aynı anda konuşmaya başladılar.

“Ne?”

“Kim?”

“Sen?”

Kızıl saçlı hepsinin sözünü böldü: “İçeri. İçeride konuşacağız.”

Cadılar kapıya yöneldiklerinde Ven de onları izledi. “Sen iyi misin?” diye sordu, Erin’e, genç kadını daha sıkı kucaklayarak. “Gerçekten iyi misin? Başın nasıl? O çirkin ışık sana ne yaptı?”

Erin başını dik tutmakta zorlanıyormuş gibi Ven’in omzuna dayadı. “Sanırım iyiyim. Ven, bu kara büyüydü. Kehribarım beni uyardı ama o anda gücümü elimden aldılar. Şu üçü dışında karşılaştıklarımın hepsinden daha güçlü olmalı.” Önlerinden binaya doğru yürüyen cadıları işaret etti.

“Evet, eh, şimdi daha büyük sorunlarımız var,” dedi Ven, sadece Erin’in duyabileceği şekilde sesini kısarak. “Caligula adı tanıdık geliyor mu?”

Erin korkuyla inledi ve parmakları Ven’in omzunu kontrolsüz bir şekilde sıkıca kavradı. Yavaşça dönerek Ven’in yüzüne baktığında, Ven bir canlının tenini bu kadar solgun gördüğünü hiç hatırlamadığını düşündü. Ama Erin’in bütün söylediği tek kelimeydi.

“Yine mi?”

Puget Boğazı Semaları

Ven vücudu buzlu suya balıklama dalmadan saniyeler önce fiziksel biçimine dönüştü. Atlantis’ten çok daha eski bir güç, onu Alaric’i bulmak üzere evine götürecek olan kapıla-

rın büyüünü oluşturmıştı. Bazı cevaplar bulmak için.

Poseidon'un kendisi cevap vermeyi pek sevmezdi. Erin kendisine bir şeyler anlatana kadar Caligula adından kimseye söz etmemesi için ona yalvarmıştı. Ven, o anda gözlerindeki bakışa dayanarak, bunun korkunç bir hikâye olduğunu tahmin edebiliyordu. Ancak baş cadılar ya da her neyseler, binanın bir asra yetecek kadar büyüyle korunduğu ve Erin'in ertesi sabaha kadar rahatça dinlenebileceği konusunda ona yeminli garanti verdikten sonra oradan ayrılabilmişti. Kabul etmeden önce neredeyse bir gösteri isteyecekti ama Erin'in durduğu yere yığılmak üzere olduğunu hissetmişti. Ya o olacak ya da köşede duran şu korkutucu olanı –adı Berenice miydi, neydi?– Ven'e değneğinden iğrenç bir büyü fırlatacaktı.

Sonunda Erin'in orada yeterince güvende olduğuna inanmış, konuşana kadar binadan dışarı adım atmayacağına söz almış ve nihayet oradan ayrılmıştı. Şimdi eve dönüp rapor vermesi gerekiyordu. Belki de vampirlerin bu kez ne tür dolaplar çevirdiği konusunda bir şeyler öğrenebilirdi. O zaman adamlarını toplar ve kan emicilerin canına okurdu.

Evine dönmek için kullandığı kapıdan geçerken mutlaka suya girmesi gerektiği için her seferinde sinirleniyordu ama Alaric dışında kimse topraktan kapı açamazdı. Buzlu suların karanlık derinliklerine dalarken, dalgaların Erin yere çarptığı anda hissettiği dehşeti temizlemesini umdu. Bu duygu olamazdı. Onun duygularla işi yoktu. O güzel küçük cadı, Ven'e bir etkileme büyüü filan yapmış olmalıydı.

Evet, öyle olmalı.

Daha da derinlere doğru süzülürken zihni ve duyularıyla güce seslendi. Kendini bir Atlantis prensi olarak tanıtp çağların törenini uygulayarak, kapı tarafından kabul edilmeyi bekledi. Giderek daha derinlere, daha derinlere indi. Işığı unutmıştu ama Erin'in büyüünün melodileri hâlâ zihninde çınılıyordu.

Daha da derinlere. Kapı hâlâ ortaya çıkmamıştı. Ven endişelenmiyordu. Prensler asla endişelenmezdi ya da en azından Conlan sık sık öyle diyordu. Erin'in düşüşü yine zihninde canlandı. Tamam, *neredeyse* asla endişelenmezlerdi.

Ama oksijensizlik ciğerlerindeki etkisini göstermeye başladığında ilk endişeler zihninde belirmeye başlamıştı.

Prensler endişelenmeyebilirdi ama prensler boğulabilirdi.

Her Atlantislinin zihnine kazınmış olan derinlik ölçüm duygusu ona güvenlik sınırını geçtiğini söylüyordu. Yaklaşık beş dakikadır suyun içindeydi. Bir dakika daha geçerse, ciğerlerinin yüzeye dönmek için yeterince oksijen barındırdığı noktayı da geçecekti. Üstün Atlantisli ciğer kapasitesine rağmen...

Bir Atlantis prensinin denizde boğularak ölmesi düşüncesi onu güldürebilirdi ama şimdi sadece sinirlendiriyordu. Sahip olduğu bütün güçle bir çağrıda daha bulundu ve tören veya aşırı stres durumları dışında asla başvurmadığı resmi dili kullandı.

Kapı! Kralın İntikamı giriş istiyor! Ben Atlantis'e ve

ağabeyim baş prence hizmet ediyorum; beni geri çevirmek hepimizi geri çevirmektir!

Uzun bir an daha bir şey olmadı. İnatçılık –ya da o mas-mavi gözlerin anısı– onu daha da derinlere, umutsuzca ihtiyaç duyduğu bilgi arayışına sürüklüyordu. Derinlere, daha da derinlere. Nihayet tanıdık yanardöner gümüşü mavi pırıltılar belirip altında yuvarlak bir biçim oluştururken, bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Büyülü kapıdan geçerken, neden gözlerinin önünde beliren tek görüntünün Erin'in yüzü olduğunu merak ediyordu. Sonra oksijensiz kalan beyni savaşmayı bıraktı ve pırıltıların yerini karanlık aldı.

4. BÖLÜM

Rainier Dağı'nın derinliklerindeki bir mağara Cascade Sıradağları, Washington

Meşalelerin ve mumların zayıf ışığı, konuşan kişiyi görece kadar bile zor aydınlatıyordu, ancak yüzü zaten karanlığa daha uygun görünüyordu. “İsterseniz bunu bir doğum günü kutlaması gibi düşünün. Sonuçta söz konusu doğum günü önümüzdeki iki bin yıla damgasını vuracak.” Vampirin sesi mağaranın geniş alanında antik bir güçle yankılanarak, siyah duvarları kaplayan rutubet ve küfü titretiyor, dinleyenlerin kulaklarını dolduruyordu. Sahibinin zayıflar, hizmetkârlar, köleler üzerindeki hâkimiyetini hissettiren bir sestti.

Dinleyen üçlerden biri değildi ama meraklıydı. “Ve bunu ne için kullanmayı planlıyorsun? Yıllar önce kaybettiğin hâkimiyeti geri kazanmak için mi?”

“Ben bir şey *kaybetmedim*. Hayatımın en güzel döneminde zalimce öldürüldüm.” Vampir öfkeyle bakarken, göz-

leri karanlığı delen kızıl bir ışıkla parladı. Ama sonra kaba bir kahkaha patlattı. Yüzündeki kemikler rahatlığı, baskın Romalı burnunu yansıttı. Siyah saçları antik askeri tarzda kesilmişti. “Ayrıca, Roma İmparatorluğu uzun zaman önce yıkıldı ve bugün ulaşmayı hedeflediğim şeyden çok daha küçüktü.”

Mağaranın ortasına doğru havada kayarak geldi ve kırmızı kadife kaplı platforma çıktı. “Dünya Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus adını bir kez daha duyacak.”

Dinleyenin yüzü ifadesizdi, ki bu şartlar altında gerçekten büyük bir başarı sayılırdı. *Doğru. Drama olan eğilimin düşünülürse, belki Hollywood’un hedefi daha da büyük olur.* “Ama dünya bu adı hiç duydu mu ki? Yoksa çocukken askerlerin sana verdiği ve tekrar duymayı istediğin bir isim mi? Sokaklarda hoparlörlerden, televizyon ekranlarından haykırılacak bir isim?”

Adam duraksadı ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmasına rağmen dişlerini sıktı. “*Caligula* tekrar ünlendirmeyi istediğin isim değil mi?”

Roma tarihinin en korkulan ve nefret edilen imparatoru uzun, sivri dişlerini göstererek sırıttı. “Ya öyleyse? Bu benim doğuştan hakkım.” Bakışlarını dinleyiciye çevirdi; hâlâ mağara duvarına yakın gölgelerin arasında duruyordu. “Elbette ki sana güvenmediğimi biliyorsun, Drakos.”

Caligula’nın en yeni generali nihayet yeni bulduğu efendisikle göz göze geldi. “Ve güvenmemelisin de. Sana ilk tavsiyem bu olur: Asla kimseye güvenme.”

Baş Prens Conlan'ın Sarayı, Atlantis

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Justice, Conlan'ın savaş odasında bir aşağı bir yukarı yürürken. Kılıcını her zamanki gibi sırtına asmış olan savaşçı uzun adımlarla odanın boyunu ölçer gibi yürürken, Ven sadece onu izliyordu. Justice, toplantıyı başlattıklarından beri, –yaklaşık on-on beş dakikadır– bunu yapıyordu.

Conlan, Ven'le gizlice buluştuktan sonra, savaşçıları Caligula tehdidini, Seattle bölgesinde giderek artan vampir hareketlerini ve Erin Connors'ın Ven'e ne yapmış olabileceğini görüşmek üzere toplamıştı.

Ven nefesini üfledi. Hüsrana uğradığını söylemek hissettiklerini anlatmaya yetmezdi bile. Ama odanın ana kapısının karşısındaki duvara yaslandığı yerden kıpırdamadı. Olası bir tehditle ağabeyinin arasında durmak, Kralın intikamı olarak onun görevi ve hakkıydı. Conlan kendi başının çaresine bakabilirdi elbette. Ven tahtın vârisi olan ağabeyine baktı. Conlan ona çok benziyordu ama belki iki santim kadar daha kısaydı. Prens, büyük yuvarlak ahşap masada her zamanki yerinde oturmuş, arkasına yaslanmıştı ve sessizce odayı izliyordu.

Ven sonunda Justice'in retorik yorumlarına cevap verirken, sadece odadaki gerilimi biraz olsun hafifletmek niyetindeydi. “Sen hiçbir şeyden hoşlanmazsın ki Justice. Biraz

açıklamak ister misin?”

Justice durdu ve hızla Ven’e dönerken beline kadar inen mavi saç örgüsü havaya savruldu. “Endişelerimle alay etme, Lord İntikam. Sezgilerimin kraliyet kızlarınızı birçok kez kurtardığını sen de gayet iyi biliyorsun.”

Bu kesinlikle doğrudu. Bu yüzden Ven arkadaşına öfkelenemedi. “Ne demek istiyorsun peki? Asırlar boyunca kızlarımızı kurtarmanın bedelini ödemek zorunda kalmadığımız söylenemez.” Conlan’ın seçkin muhafızları olan ve sayamayacağı kadar çok savaşta birlikte çarpıştığı Yedilerin diğer üyelerine bakındı.

Her zamanki gibi duygusuzca duran Brennan, laneti yüzünden hiçbir şey hissedemiyordu. O ve Alexios, Atlantis’e Ven’den kısa bir süre önce geri dönmüşlerdi. Alexios asık yüzle, hiç gülümsemeden duruyordu. Anubisa onu esir aldığı anda, bu savaşçının içinde bir şeyler ölmüştü. Bugünlerde sadece bir şeyi öldürürken gülümsüyordu. Ven, Alexios’un onu buldukları zaman içinde bulunduğu vahşilikten ne kadar uzaklaşabildiğinden emin değildi; Vampir Tanrıça, işkence konusunda tam anlamıyla evren çapında uzmandı.

Lanet olsun, yine de geberdiğine seviniyorum.

Christophe zorlukla tutabildiği gücüyle parlayan gözleriyle dikiliyordu. Belki de aralarındaki en istikrarsız oydu. Onun yanında en gençleri Denal duruyordu ama genç yaşına rağmen, Riley’in ölümcül fedakârlığı sayesinde ölümden geri dönmüş bir savaşçıydı. İki yüz yirmi küsur yıllık hayatında, herkesten daha çok yük taşıyormuş gibiydi.

Ve eksik arkadaşları –Bastien– hâlâ Florida'da Biçim-değiştirenlerle ittifak oluşturmakla meşguldü. Denal'ın hikâyeleri dikkate alınırsa, âşık olduğu bir panterkadınla da kendi ittifakını kuruyordu. Ven bu konuya “görürsem inanırım” tarzında yaklaşıyordu.

Alexios'un sesini duyunca Ven düşüncelerinden sıyrıldı. “Zamanımızı gerçekten kılıçlarımızdaki çentikleri kıyaslayarak mı geçireceğiz, Lord Justice?” Pencerenin yakınında duruyordu ve yüzünün yaralı tarafı duvara, onlardan diğer tarafa dönüktü.

Conlan bir elini kaldırdı ve Justice gerilmesine neden olan cevabı yutmak zorunda kaldı. Bu savaşçı da Christophe kadar kötüydü. Justice bugünlerde o kadar gergindi ki, biri sonunda sabrını taşıracaktı. Muhtemelen mümkün olduğunca erken olması daha iyiydi. Ven bunu görebilmeyi umuyordu.

Tabii savaşçının sabrını taşıran kendisi olmadığı sürece. Belki de gerilimi biraz hafifletmek için Justice ve Christophe'a karşı kendisi olurdu.

“Ben de hoşlanmadım,” dedi Conlan, duygusuz bir sesle. “Ven, benim kardeşim ve her nedense gelecekteki kraliçem ona karşı ablalık duygusu besliyor.”

Denal güldü. “O kadar tatlı ki aslında herkesi seviyor, Majesteleri. Christophe'u bile.”

Christophe şakacı bir tavırla genç savaşçıya hırladı ve başının arkasına bir tokat indirmek için uzandı ama Denal sırtarak başını aşağı çekti.

Conlan'ın dudakları gülümser gibi kıvrıldı, fakat yüzü

hâlâ asıktı. “Nedeni ne olursa olsun, Riley bütün bu yaşadığı zorluklar sırasında... Ven’in Atlantis’te, gözünün önünde kalmasını tercih ediyor. Ancak o, kalbinde bir savaşçı ve insanlığı koruma görevimize devam etmemiz gerektiğini anlıyor. Poseidon Savaşçıları olan bizler bundan azını yapamayız.”

Odayı buz gibi bir hava doldurdu ve savaşçıların çoğu istem dışı bir hareketle bir adım gerilediler. Başrahip olarak yaklaşık üç asır geçirmiş olan Alaric’in gelişini hepsi hemen hissedirdi. Hava kadar görünmezken bile Poseidon’un gücünü taşıyordu. Masada Conlan’ın yanındaki koltuğa yaslanmış halde duran Brennan hafifçe eğilerek yer açmak için geri çekildi.

Alaric bir anda bedenlendi; bir an Ven’in tüylerini ürperten buz gibi bir havayken, bir an sonra ellerini hançerlerinin zümrüt kakmalı kabzalarına dayamış halde duran bir adamdı. Her zamanki gibi baştan aşağı siyahlar giymişti ve bir tür Atlantisli ölüm meleğini hatırlatıyordu.

Başrahip, karşısındakilerin kalitesini birkaç saniye içinde ölçebilirmiş gibi odadakilere bakındı. Sonunda bakışları Ven’e dönüp kaldı. “Senin cadı bir Taş Ozanı,” dedi, zarif bir şekilde yerine oturmadan önce.

Elbette ki bu adam Poseidon’un ete bürünmüş büyü sembolüydü veya en azından gelenekler öyle diyordu.

Kalbimi hâlâ atarken göğsümden sökmek istese, muhtemelen onu da zarifçe yapardı, diye düşündü Ven.

Anubisa’nın Üstat Vampir Lord Barrabas’ı o şekilde öldürdüğünü hatırlayınca, bir an için yüzünü buruşturur gibi

oldu ama bu düşünceyi hemen zihninden attı.

Alaric'in sözleri aniden Ven'in düşüncelerini böldü. "Ne?" dedi Ven. "Taş ozanlarının bir efsane olduğunu sanıyordum. Ayrıca, dokuz cehennem adına, her ne olursa olsun *benim* cadım filan değil."

"Efsane mi? *Aknasha* 'lar gibi mi?" diye sordu Alaric, duygusuz bir sesle.

"Hey, Tapınak Faresi, az önce şaka mı yaptın sen yani?" Ven'in kaşları kalktı. Alaric, Riley'in ablası Quinn'i görene kadar rahibin mizah duygusu olduğuna bile ihtimal verilmiyordu.

"Antik efsanelerin parşömenlerimizden dışarı çıkışlarında ben herhangi bir şaka filan göremiyorum," dedi Alaric, yeşil renkte parlayan öfkeli gözlerini ona çevirerek. "Önce Riley ve Quinn bulundu. İkisi de *aknasha*. Zamanın sularında kaybolmuş efsanelerde sözü edilen duygusal empatikler. Şimdi de Ven, bir Taş Ozanı'nın lirik gücüne sahip bir insan cadıdan söz ediyor. Sıradakinin ne olacağını kim bilebilir?"

"Bence Diş Perisi," dedi Ven, alaycı bir tavırla. "Belki de bir tek boynuz."

Denal, kaşlarını çatarak ve Ven'i sonu gelmek bilmeyen sorularıyla çıldırtan çocuğu hatırlatarak, "Diş Perisi nedir?" diye sordu.

Ven güldü ama o açıklayamadan –pekâlâ, *alay edemeden*– Brennan araya girdi. "Eğer kadın..."

"Erin," diye araya girdi Ven, tarifsiz bir öfkeyle. "Onun adı Erin Connors. 'Kadın' ya da 'cadı' değil Erin. Güzel biri

ve Caligula'nın peşinden giderken bize eşlik etmeye gönüllü olacak kadar da cesur, dolayısıyla en azından adının kullanılması hak ediyor." Çizmesinin ucunu yere vurdu. "Her neyse, bir Taş Ozanı olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Cehennemler adına, muhtemelen duyduğum iPod'u filandı."

Brennan, Ven konuşmamış gibi devam etti. "Eğer Erin Connors gerçekten bir Taş Ozanı'ysa ve melodilerini Ven duyabiliyorsa, belki ben de Seattle meclisiyle müttefik olması gereken benimdir. Antik efsaneler ve kehanetler benim iyi bildiğim bir konu. Bir taşın titreşiminin ozanın duygusunu sese döktüğü söylenir." Odaya bakındı ve sonra dikkatini Ven'e odakladı. "Bu sesin Taş Ozanı'yla ruh birleşmesi yaşayan birine ulaştığı da açık."

"Hayır!" Ven duvardan uzaklaştı. "Hayır," diye devam etti, sakın kalmak için kendini zorlayarak. "Conlan bu görevi bana verdi ve sonuca ulaşmasını sağlamaya kararlıyım. Evet, yüzeyde duyguların olmadığı doğru, Brennan. O lanetten beri yani. Ama Quinn'in çok derinlerde sende bir şeyler bulunduğunu da unutma. Eğer Erin bir Taş Ozanı'ysa ve şu titreşim saçmalığı gerçekse, senin engelini de aşabileceğini düşünmek mantıksız olmaz."

Sonra Conlan ve Alaric'e döndü. "Bu işi ben yapıyorum, Conlan. Erin ve meclisiyle ittifak oluşturacak biri varsa, o kesinlikle ben olacağım."

"Görünüşe bakılırsa Kralın İntikamı kararını vermiş," dedi Conlan, biraz alaycı bir tavırla. "Ayrıca ben zaten Bren-

nan'ın New York'ta insanları öldüren duygusal yamyamla ilgilenmesini istiyorum.”

“Sayfalardan fırlayan başka efsaneler daha,” dedi Alaric.

“Muhtemelen doğru bile değil,” dedi Conlan. “Ama eğer doğruysa, Brennan böyle bir yaratıkla savaşmak için çok eşsiz bir konumda.”

“Pekâlâ, her neyse. Erin’e ve bir Taş Ozanı’nın ne olduğu konusuna geri dönebilir miyiz? Onunla nasıl başa çıkacağız?” dedi Ven, Conlan ve Alaric’e sırtını dönüp bakışlarını göğsünde kavuşturduğu kollarına dikerek. Belki de Justice volta atmakta haklıydı. Ya stresini atacak ya da birine vuracaktı. Dövüş partneri Bastien’in bir panterkadınla oynamak için uzakta olduğu düşünülürse, ikincisi için pek uygun bir zaman değildi.

Alaric başıyla onayladı. “Bir Taş Ozanı, ruhu topraktan çıkmış taşların ruhuyla birlikte titreşen kişidir. Bazı kayıtlara göre, başlangıçta perilerle bağlantılı bir yetenekmiş.”

“Harika. Erin şimdi de Diş Perisi’yle *bağlantılı* oldu,” diye hırladı Ven, başını kaldırarak.

“Caligula’yı tartışalım,” dedi Alaric. “Belki de Barra-bas’ın gücünü kendisi ele geçirmek istiyordur. Ne kadar gevşek yapılı olsa da, Vampir hiyerarşisi içinde politik bir hareket olacağını biliyoruz”

“Artık bir hiyerarşi kaldı mı ki?” diye sordu Christophe. “Tanrıçaları öldüğüne göre, bu hepsini asi mi yapıyor? Onu öldürerek kimseye iyilik etmiş olmayabiliriz. En azından on-

ları hizada mı tutuyordu?”

Alexios yumruklarını sıkıp açarak öne çıktı. “Conlan ve Riley’in şu müstehcen kötülük Anubisa’yı öldürerek dünyaya bir iyilik yaptığından şüphe etmeyin,” dedi. Sakin kalmaya çalıştığı belliydi. “En azından, bana karşılığını asla ödeyemeyeceğim bir şey yaptılar.”

Conlan ayağa kalkarak savaşçısına dönüp eğildi. “Alexios, herhangi bir borç varsa, beni ararken kendi hayatını onun ellerine bırakmış olmandan dolayı benim borcumdur. Bunu hayatımın sonuna dek her gün hatırlayacağımdan şüphelen olmasın.”

İkisi arasındaki sessizlik bütün ortamı sardı; ikisi de Anubisa’nın elinden gelen işkencenin boyutlarını çok iyi biliyordu.

Sonunda sessizliği bozan Brennan oldu. “Ben tesadüflere inanmam. Caligula o bölgede faaliyet gösteriyorsa, yeni dönüşen vampirlerdeki belirgin artışla da kesinlikle ilgisi vardır.”

“Neden? Bunu neden yapsın ki? Yeni vampirleri ilk bir iki yıl kontrol edemezsin, dolayısıyla ona ne yararları var?” diye sordu Justice. “Bir vampirin sorun çıkarmak istediğini düşünmek de en başında aptalca bir fikir.”

Ven başıyla onayladı. “Hepsinde hemfikirim. Tesadüf yok, vampirler nedensiz sorun çıkarıyor ve Justice aptal.” Bunları söylerken Justice’e bakarak sırtıtmıştı.

Denal ve Christophe gülerek gerginliği dağıttılar ama Justice pek de keyifli görünmüyordu. Ven’e öfkeyle baktı.

“Gül bakalım, *Ven* Helsing. Görünüşe bakılırsa şu küçük Taş Ozanın keyfini yerine getirmiş.” Güldü. “Hey, bu bir sorunsa, yerini almaktan memnunluk duyarım. Oldukça sıkı bir kadına benziyor.”

Ven iki asırdan uzun süre boyunca Justice’e kadınlarla ilgili şakalar yapmıştı ama aniden, bu bir kelime bir şeyi değiştirmişti. *Biri* değişmişti.

Ven değişmişti.

“Bunu aklından bile geçirme,” diye hırladı, sesindeki bütün neşe silinirken. “Erin’den uzak dur.”

Denal’ın keskin iniltisi bir uyarı gibiydi ve Ven’in hızlı bir hareketle hançerlerini çekerek tehdide doğru dönmesine neden oldu. Ama odanın kapısı sımsıkı kapalıydı ve odada tehdit oluşturan şeyler sadece Denal, Alexios ve Christophe’un yüzlerindeki şaşkınlık ifadeleriydi. Ven kendi kısık gözleriyle onların iri iri açılmış gözlerine baktı. “Ne? Bana neden böyle bakıyorsunuz?”

Conlan ve Alaric aynı anda yerlerinden fırlarken, Denal masanın etrafından dolaşarak Ven’le tekrar yüzleşti. “Gözlerin. Par... parlıyorlar,” dedi, hayranlıkla. “Ortasında maviyeşil bir alev var. Sanki...”

“Poseidon’un alevi,” dedi Brennan. “İçimizden biriyle ruh birleşmesi olayına girişmeyeceğine göre, şu Taş Ozanı, seni sandığından çok daha fazla etkilemiş.”

Ven göstermemek için gözlerini sımsıkı kapadı. Alevleri söndürmek istiyordu.

İşe yaramasını umuyordu ama yaramayacağını nedense biliyordu.

Conlan'ın sesi, sakın bir tonla ama kraliyet tavrı yansıtarak, "Ven?" diye gürledi. "Bana Erin Connors hakkında söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Ven antik Atlantis dilinde birkaç küfür savurduktan sonra rahat davranmaya karar verdi. "Şey, şimdi konuyu açmışken..."

Seattle Işık Çemberi Meclis Merkezi

Erin çemberin ortasında duruyor, dizlerinin titremesini bastırmaya çalışıyordu. Daha önce hiç başrahibelerin gece yarısı özel toplantılarından birine çağrılmamıştı ve ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Mum ışığıyla aydınlatılan oda ahşap kitaplıklarla, ağır gece mavis ipek perdelerle döşeliydi ve kapıdan girdiği andan itibaren ağır bir ciddiyet havası gücünü hemen kesivermişti. Oda en güçlü koruma mühürleriyle korunuyor olmalıydı; Erin kitaplıklarda duran büyük jeotların melodilerini kesinlikle duyamıyordu. Parmaklarındaki taşlar da karanlık ve hareketsizdi.

Cadı olarak büyürken Sessizleştirme'yle ilgili söylentileri duymuştu ve hâlâ zihnindeki en önemli anılar arasındaydı. Ne yazık ki söylentiler beraberinde dostlarını da getirmişti: Dehşet ve Çaresizlik. Aynı gecede ikinci kez güçleri elinden alınmıştı. Kendine bir söz verdi: Bu bir daha olmayacaktı. Omuzlarını dikleştirerek, gece mavis ipek perdelerle sarılı odanın ortasında duran devasa masaya doğru bir adım attı.

“Buraya bir olayla ilgili rapor vermek üzere çağrıldım, değil mi?”

Gennae masanın ortasındaki yerinde, düzenlemekte olduğu kâğıtlardan başını kaldırarak bakarken, buz gibi hatları, neredeyse üçünün de giydiği beyaz cüppeler kadar renksiz olan yüzüne, her nasılsa bir şaşkınlık ifadesi yansıttı. “Senden konuşmanı istedik mi?”

“Hayır, fakat ben...”

“Bu kadarı yeterli, Erin,” dedi Lillian. Kısa kesimli beyaz saçları konuşurken çenesinin iki yanında sallandı. “Söylendiğinde konuşacaksınız.”

Masadaki üçüncü ve son cadı olan Berenice, koyu renk saçlarını yüzünden çekerek Erin’e uzun bir bakış attı. Sonunda konuştuğunda ipek gibi sesinde küçümsemeden başka bir şey yoktu. “Belki de Erin, artık Vahşileştirme’yi bu kadar beceriyle kullanabildiği için meclis yasalarına uymak zorunda olmadığını düşünüyordur?”

Erin gözlerini kısıtı ve alaycılığına rağmen Berenice’e öfkeli gözlerle bakmamaya çalıştı. *Yapmamı istediği şey bu. Patlamamı ve onlara ne kadar dengesiz olduğumu göstermemi istiyor. Bu olmayacak.*

“Saldırı yerine Vahşileştirme’yi kullanmam hakkında mı konuşacağız?” Sesindeki hayreti gizlemeye gerek duymadı.

Hiç konuşmadan düz düz yüzüne bakmakla yetindiler. Bu yüzden o da yapabileceğini düşündüğü tek şeyi yaparak soruyu cevapladı. “Meclis yasasının farkındayım ve sada-

katle izliyorum. Hepinizin bildiği gibi, Vahşileştirme Büyüsü'nü kontrol edebilmek için çok çabalıyordum. Bu akşam, gücü beni hazırlıksız yakaladı." Erin ellerini arkasında sımsıkı birleştirirken yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı.

"Görünüşe bakılırsa yeterli olmamış," dedi Berenice. "Şehrin diğer ucunda akşam yemeği davetinde bile hissettik."

Gennae bir elini kaldırdı. "Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum. Özellikle de sen Berenice, Vahşileştirme'nin kişiyi seçtiğini bilirsin. Bir cadı böylesine karanlık bir büyüyü kullanmak isterse, ancak en yozlaşmış yürekli olanlar bu tercihi bilinçli olarak yapabilir. Vahşileştirme'nin barındırdığı tehlikeler, kötü niyetli birine bırakılamayacak kadar büyüktür."

Dönüp Berenice'e baktı. "En iyi niyetlerle yapılmış olsa bile, on yıl kadar önce Vahşileştirme'yi kullanma girişiminde neredeyse bütün Seattle şehri yok oluyordu."

Berenice'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunca yıldan sonra o kararı ne savunacağım ne de tekrar tartışacağım. Vampirler ve Biçimdeğiştirenler varlıklarını ortaya koyduklarında, açıkça güç kazanmadan önce onları yok etme fırsatını değerlendirmek istemiştin."

Lillian mırıldanarak hemfikir olduğunu belirtti. "Ve tehdidi algılamakta da haklıydın, Berenice. Şimdi vampirlerin Kongre'de kendi grupları var ve Primus, Beyaz Saray'la Senato'nun toplamından daha fazla güce sahip. Genel basının büyük bölümünü Biçimdeğiştirenlerin kontrol ettiği de dü-

şünülürse, dünyanın güç dengelerinin sonsuza dek onların lehine olduğu açıkça görülebilir.”

Gennae başını iki yana sallarken uzun kızıl saçları arkasında sallandı. “Hayır. Ve hayır, ve hayır, ve hayır. Sezgi-lerinde haklıydı, fakat yöntemleri yanlıştı. Müdahale etmiş olmasaydık, sonuçlar kesinlikle felaket olabilirdi.”

Erin daha fazla sessiz kalamadı. İçinde büyüyen öfke neredeyse başının patlayacağını hissettiriyordu. Kelimelerin üzerine basa basa, “Vampir Caligula’nın bütün ailemi öldür-duğu gecede felaket olarak *görmediğiniz* tam olarak nedir?” diye sordu.

Masadaki cadıların üçü de bir an başlarını eğdiler. Gennae başını kaldırıp tekrar Erin’e baktığında, yüzü yumuşamıştı. “Bunun için özür dilerim. Anneni ve kız kardeşlerini kaybetmek, meclisimizin şimdiye dek yaşadığı en büyük tra-jediydi ve kişisel olarak, Gwendolyn benim en yakın dostum, neredeyse kardeşim gibiydi.” Gennae’nin menekşe rengi gözleri yaşlarla doldu. “Hepimizin, kederini ve acını ne kadar iyi anlayıp paylaştığımızı bilmelisin.”

Erin uzunca bir an meydan okuyan bakışlarla karşılık verdi ama sonra başıyla onayladı. “Buna inanıyorum.” Göz-lerini kısarak Berenice’in öfkeli yüzüne döndü. *Çoğunlukla*.

“Anneni ve öğretilerini de düşünürsek, ruhunu Vahşi-leştirme Büyüsü’ne kaptırma riskine gireceğin asla aklımıza gelmezdi,” diye ekledi Lillian.

“Kendimi savunmak için elimden geleni yaptım,” dedi Erin, başını dik tutarak. Taşlarla ilgili yeteneğim üzerinde de

sayısız saatler boyunca araştırmalar yaptım. Ancak Atlantis'ten gelen bir savaşçının üzerimde neden böyle bir etki yarattığına dair hiçbir şey bulamadım."

Gennae ve Berenice neredeyse anlaşılmaz bir şekilde birbirlerine baktılar. "Aslını istersen, Erin, bilmen gereken bir şey var," dedi Gennae. "Atlantislinin neden üzerinde böyle bir etki yarattığı ve Caligula'yı aramaya devam edersen ne bulacağın konusunda."

Berenice'in yüzü sanki mümkünmüş gibi daha da soluklaştı. "Ona söyleyemezsiniz..."

"Söylemeliyiz. Zamanı geldi. Özellikle de Atlantislileri bu imkânsız intikam planına dahil etmek istiyorsa," dedi Lillian. "Bu geceki saldırıdan söz etmeye gerek bile yok, ki o da bağlantılı olabilir."

Evet; saldırıdan gerçekten söz etmediniz, diye düşündü Erin, bitkinliğe yenik düşmeden hâlâ ayakta durabilmesini sağlayan şeyin sadece öfkesi olup olmadığını merak ederek.

"Vahşileştirme'yi kontrol etmediği için cezalandırılması gerekiyor," dedi Berenice, sert bir tavrıla.

"Gerçeği bilmeyi hak ediyor," dedi Gennae.

"Ne gerçeği? Söyleyin de gitsin," dedi Erin. Damarlarındaki buz midesinde donmuş bir top oluşturuyordu. Gücünü, taşlarının rahatlığını, onların melodilerini hissetmek ve odadan –kulaklarını kapayarak– hemen kaçmak istiyordu.

En çok istediği şey, Ven'in kollarına sığınıp kendini güvende hissetmektir ve daha yeni tanıştığı bir adamı bu kadar özlemesine, şaşırmasına rağmen bunu kendine itiraf edebildi.

Gennae masadaki yerinden kalktı ve hiç ses çıkarmadan havada süzülerek gelip Erin'in önünde durdu. Sonra ellerini Erin'in omuzlarına koydu. "Sen benim kızım gibisin, Erin ve bu intikam yolunu izlemekte böylesine kararlıysan, sonuçlarını bilmen gerekiyor."

"Ama konu sadece intikam ve geçmiş değil ki," diye patladı Erin, rahibenin gözlerinde bir anlayış pırıltısı arayarak. "Gelecekle de ilgili. Caligula'nın bunu tekrarlamasını, başka birinin daha ailesine yapmasını engellemekle ilgili. Belki bütün Seattle'daki insan nüfusuna veya Washington eyaletine. Ya bütün Batı Sahili? Rainier Dağı'nın civarındaki karanlığı hissettik. Vampire dönüştürülenlerin sayısının nasıl arttığını gözlemledik. Neden anlayamıyorsunuz ki?"

Gennae'nin parmakları, Erin'in omuzlarını acıtacak kadar sıkı tuttu ve kısaca sarılır gibi yaklaşarak Erin'in kulağına fısıldadı. "Bu geceki saldırıyla ilgili endişeli olmadığımızı sanma. Mecliste bir casus var ve araştırıyoruz."

Erin yüz ifadesini değiştirmemeye çalıştı, çünkü Berenice o anda kısık gözlerle ona bakıyordu.

Gennae onu bırakarak geri çekildi. "Ah, her şeyi çok iyi anlıyoruz, Erin. Caligula kendisi gibi karanlığa seslenebilenlerin güçlerini birleştiriyor." Duraksadı ve Erin'in gözlerine daha fazla bakmaya dayanamıyormuş gibi başını eğdi. "Bu gece uğradığın saldırının ardındaki kişi de o olabilir. Kara büyü hissettiğini söylemiştin..." Sözüünü tamamlayamadı.

"Ona söylemek zorundasın, Gennae. Yoksa ben söyleyim," dedi Lillian. Sesinde öyle derin bir keder vardı ki Erin

gözlerini kırıştırarak yaşlı cadıya baktığında yanaklarından süzülen yaşları görerek irkildi.

“Gennae. Neler oluyor? Lütfen söyle bana. Beni korkutuyorsunuz,” dedi Erin.

“Korkmalısın da zaten,” diye seslendi Berenice, yerinden kalkarak. “Gördüklerimden sonra...” Başını iki yana sallayarak sustu.

Gennae nihayet başını kaldırıp Erin’in gözlerine baktı. “Evet. Zamanı geldi. Öncelikle, yakın zamanda yeteneğinin doğasıyla ilgili daha detaylı bilgi edindik. Şu anda Kuzey Amerika Büyücüleri meclis liderliği konferansını ziyaret etmekte olan Peri temsilcisinin söylediğine göre, yeteneğin Perilerden kalma ender görülen bir miras olabilir.”

Erin gözlerini kırıştırdı. “Bana yarı Peri olduğumu mu söylüyorsunuz yani?”

Lillian bir kahkaha patlattı. “Bu söylediğini Periler duymasın. Popüler kültürün onlarla ilgili yanlış yargılarından zaten bıkip usanmış durumdalar. Kanadalı bir Peri’nin, sadece Kuzey Kutbu’ndan söz ettiği için bir vampirin kafasını kopardığını duydum.”

Bu kadarı çok fazlaydı. “Yani yarı Peri olabilirim. Ne olmuş? Hepimiz yarı bir şeyiz sanırım. Temsilci başka neler söylüyor?”

“Yeteneğini açıkladığımda senin bir Taş Ozanı olduğunu söyledi, Erin. Kendi türü arasında bile efsanelere karışmış bir konu olduğunu söyledi,” diye açıkladı Gennae, gözlerinde nezaket ve biraz da acıma pırıltısıyla.

Erin kendisine acınmasından nefret ederdi. "Devam edin. Bana geri kalanını da anlatın artık."

Gennae kendisinden beklenmeyecek şekilde tereddütlü bir tavırla dudaklarını ısırdı. Erin'in görüş alanının hemen kıyısındaki gölge, Berenice'in kıpırdadığının tek işaretiydi, fakat cadı aniden Gennae'nin yanında bitivermişti. Erin ikisine bakarken, Lillian da yavaşça Gennae'nin diğer tarafına geldi.

"Neler oluyor? Sayı üstünlüğü mü?" Erin rahat bir tavırla gülmeye çalıştı ama sesi boğuluyormuş gibi çıktı. "Söyle senize bana."

"Peri tarihinde bir Taş Ozanı'na ait son kayıtlar, Atlantis'in batmasına yol açan Felaket'ten önceymiş," dedi Lillian, devam etmek için izin ister gibi Gennae'ye bakarak. "Yani diğer yarın da Atlantisli olabilir."

Erin rahatlayarak neşelendi. "Bu mu yani? Yarı Peri yarı Atlantisli miyim? Bunda büyütülecek ne var? Aslında bu sayede Ven ve adamları bana yardım etmek konusunda daha istekli bile olabilirler. Uzun zaman önce kaybettiğimiz kuzenlerimiz!" Bunun kendisini nasıl hissettirdiğini düşündü. "Çok, çok *uzak* kuzenler."

Gennae'nin iç çekerken çıkardığı moral bozucu ses Erin'in mizah girişimini daha en başından yok etti. "O kadar basit değil, Erin. Bilmen gereken bir şey daha var." Derin bir nefes aldı. "O gece bütün ailen öldürülmedi. Caligula ablanı yakaladı ve daha sonra onu dönüştürdüğüne dair bir kanıt bize gönderdi."

Erin'in dizlerinin bağı o gece ikinci kez çözüldüğünde,

neredeyse yere devriliyordu. “Ne? Kim? Ablam mı? Hangisi? Bu bir yalan! Bunu bilirdim. Onu hissederdim. Ben... Be...ben...” Yardım istercesine Lillian’a baktı, fakat beyaz saçlı cadı olduğu yerde durarak sadece başıyla onayladı.

“Hayır! Hayır, hepiniz yanıtlıyorsunuz. Bunu bilirdim. Bir şekilde haberim olurdu...”

“Gerçek bu, Erin,” diye karşılık verdi Gennae, Erin’in nafile inkâr çabalarını sona erdirerek. “Kardeşin Deirdre artık bir vampir.”

5. BÖLÜM

Seattle

Erin, su kıyısındaki muazzam tuğla binanın önünde duruyor; elinde kâğıt tepsi, kesekâğıdı ve iki kere kontrol edilmiş bir adres tutuyordu. Önceki gece boyunca gözüne uyku girmemesi hiç de şaşırtıcı değildi; özellikle uğradığı saldırı ve Deirdre'yle ilgili imkânsız haber düşünülürse. Zorlukla yutkundu. Bu doğru olamazdı. Yanılıyor olmalıydılar ve bunu kanıtlayacaktı. Deirdre asla bir vampir olarak yaşamayı seçmezdi.

Gözyaşlarını bastırmaya ve acısını bir kenara bırakmaya çalıştı. Bu teknik üzerinde on yıllık bir deneyimi vardı.

Ven'in verdiği adres bir evden çok depoya benziyordu. Ama telefon açıp önceki gece o kadar aniden ortadan kaybolduğu için özür dilemiş, sonra da onu yaklaşan ittifakla ilgili konuşmak için buraya davet etmişti. Endişelenmemesi konusunda şifreli bir imada bulunmuştu; dediğine göre gü-

venliğı garanti altındaydı. Erin vampirlerin gündüzleri ortalıkta dolaşmadığını biliyordu ve yeni cadı saldırılarına karşı artık hazırlıklıydı, dolayısıyla zaten endişelenmemiştir.

Dört katlı dev yapıya tekrar bakarak başını iki yana salladı. Belki de son zamanlarda moda olan tarzlardan biriydi? Yani sadece bir kısmı Ven'e ait olabilirdi.

Dev çelik kapının yanında sadece tek bir zil vardı. Erin o düğmeye bastı ve binanın içinden gelen hafif yankıyı duydu. Saniyeler sonra kapı açılınca, Ven üzerinde sadece kotuyla ve omuzlarına dökülen ıslak saçlarıyla karşısına dikildi.

Erin ağzı açık halde baktığını fark edince hemen elini ağzına kapadı. Bir cadı her gün böyle bir göğüs kafesiyle karşılaşmazdı. Ulu Tanrıça, adam dev gibiydi. Göğsünün sol tarafından çıkan sıra dışı dövme de, dövmeleri pek sevmemesine rağmen ilgisini çekmişti. Bir çemberle bir üçgen ve ikisini birden bölen bir tür sembol.

Biraz kızarak kendini zorladı ve Ven'in yüzüne bakmayı başardı ama gözlerindeki uykulu bakışları ve yüzünü görünce, onun kendisiyle ilgili düşünceleri konusunda endişelenmeyi bıraktı. Parmaklarındaki opaller ona şarkı söylüyordu, fakat zihnini onların çağrısına karşı kapadı. Bugün olmazdı. Bugün bu tuhaf taş şarkılarına ayıracak zamanı yoktu.

"Aynen benim hissettiğim gibi görünüyorsun; biraz sefillik katılmış tam bir ölüm hali," diye patladı.

Ven gözlerini kırpıştırdı, fakat sonra Erin'in elindekileri görünce biraz daha ayılmış gibi baktı. "Ah, teşekkürler. Hey, kahve getirdin, ha? Sen bir meleksin."

Erin, Ven'in yüzündeki saf özleme bakarak gülümsedi. "Hayır, bir cadıyım, fakat iltifatın için teşekkürler. Beni içeri davet edecek misin, yoksa kahvaltıyı kapıda mı edeceğiz?"

Ven telaşla geri çekilerek kapıyı Erin için açık tuttu. "Özür dilerim. Biraz sersem gibiyim. Ancak bir saat uyuyabildim. Poşette yiyecek de var mı?"

Dört bardak kahvenin durduğu tepsiyi Erin'in elinden alarak, başını bardakların üzerine uzattı ve derin derin koklarken dev gibi çıplak ayağıyla kapıyı kapadı. "Mutluluk!"

Erin, boş midesi guruldarken, "Umarım latte seversin. Dev gibi ve sert bir Atlantisli savaşçı için fazla yumuşak kalmasından korkuyordum ama bana daha çok uyar," dedi. Oradaki bir galon mide asidini yatıştırmak için böreklerden birini yolda yemiş olması gerektiğini düşündü.

"Çeşitli türde börekler de getirdim," dedi, dev antrede etrafına bakınarak. Tavandaki pencereler zayıf güneş ışığını içeri alıyordu. Daha ileride, bina tuhaf bir şekilde açık mimari tarzında yapılmış dört kata bölünüyordu.

Ven, sırtarak, "Kız kahveleri içecek kadar erkekliğimden eminim," dedi. "Haydi, gel."

Erin, Ven koridorda rehberlik ederken, onun nasıl inanılmaz ölçüde kaslı bir sırtı olduğunu düşünmemek için çok ama çok çabalıyordu. Ya da o sırtın muhteşem kalçalara doğru nasıl kıvrılarak indiğini...

Yapacak bir işi varken Ven'in ne kadar muhteşem ve kaslı olduğunu fark ettiği için kendini azarlardı. Ne de kutsal bir görevdi ama.

Yanından geçtikleri iki açık kapıdan içeri baktı. Birinde ilgi çekici metal heykeller gördü. Diğlerinin ardında son derece lüks arabalardan oluşan bir koleksiyon gördü ve bir an içi burkuldu. “Dur,” diye seslendi. “Bu...”

Açık kapıya yaklaşarak içeri baktı. Garaj olarak kullanılan dev salonda yaklaşık yirmi klasik araba ve son derece modern, son derece çarpıcı birkaç spor araba duruyordu. Ven’in önceki gece kullandığı siyah Jaguar’ı garaj kapısının yakınında gördü ama sonra muhteşem, kırmızı bir roadster* dikkatini çekti. Kesekâğıdını beton zemine bırakarak ellerini kotuna sildi ve muhteşem arabaya yaklaştı. Motor kapağına saygıyla dokunurken, kapıda duran Ven’e dönüp baktı. “Oh-hhh... Bir Duesenberg’ün mü var?”

Ven de kahve tepsisini kapının yanındaki küçük bir masaya bırakarak içeri girdi. “Evet. Bir 1929 Duesenberg J 350 Willoughby. Birleşik Devletler’de...”

“Indiana fabrikasında üretilmiş, evet, biliyorum,” diye mırıldandı Erin, elini motor kapağının yumuşak kavisinden kaydırırken. “Babam Indianapolis’te doğup büyümüş. Sonra buraya taşınmış, annemle tanışmış ve bir daha da dönmemiş. Bu eski arabaları severdi ve küçüklüğümde beni otomotiv fuarlarına götürürdü.”

“Hâlâ yakınlarda mı oturuyorlar?” diye sordu Ven.

Erin kalbinin daha da sıkıştığını hissetti. “Hayır. Hayır, dokuz yıl önce öldü. Şeyden sonra... trajediden... yaşamaya devam etmek için gereken gücü ya da isteği bulamadı. Sanı-

* Üstü açık, çift kişilik spor araba. (ç.n.)

rım ölmeye karar vermişti ve öldü de.” Gözlerini yakan yaşları bastırmak için kirpiklerini kırıştırdı ama birkaçı yanaklarından süzülüyordu.

Ven bir parmağını uzattı ve düşmekte olan gözyaşı damlasını yakaladı ama Erin'in tenine dokunmadı bile. “Gözyaşlarınla babanı onurlandırırıyorsun, Erin. Kaybın için çok üzgünüm. Poseidon ve atalarının Tanrılarıyla Tanrıçaları, ışığa doğru yolculuğunda onu korusun.”

Erin, Ven'in neredeyse dokunuşuyla yüzüklerinden yayılmaya başlayan zümrüt melodilerini bastırma çabasıyla eliyle gözlerini sildi. Seçme gününden beri zümrütlerinin ona şarkı söylediğini hiç duymamıştı ve şimdi bir Broadway korosu gibiydiler. Ven yakında olduğunda müzik hiç kesilmiyordu.

Görebileceği şeylerden korkarak Ven'in koyu renk gözlerine baktı. Önceki gece Ven'i çok huzursuz eden o maviyeşil ışıklar yoktu ve bu da Erin'i rahatlatmıştı. Zihninde küçük bir ses, *belki de hayal kırıklığına uğrattı*, diye fısıldadı.

Minik sesi ve zümrütlerini sadece irade gücüyle susturarak Ven'in babası hakkında söylediği şeye odaklandı. “Bu güzel, teşekkür ederim. Geleneksel bir Atlantis deyişi midir?”

Ven eğilerek selam verirken, duştan yeni çıkmış, ayağında sadece kotuyla duran bir adam olduğu önemsizdi. Ven'in doğal yiğitliği, Erin'in çok sevdiği o eski filmlerde gördüklerini hatırlatıyordu. Ondaki bir şey...

“Çok mu yaşlısın?” diye sordu aniden.

Ven durduğu yerde doğrularak bir kaşını kaldırdı. “Duruma bağlı. Sen olgun erkekleri mi seversin?”

Erin gözlerini devirdi. “Güzeldi. Söyleyecek doğru şeyleri her zaman biliyorsun, değil mi? Kadınların sana deli olduğuundan eminim.”

Ven aniden döndü ve kısık sesle, Erin’in tam anlayamadığı bir şey söyledi.

“Ne dedin?”

“Kahve dedim. şimdi kahve zamanı. Sohbet sonra.”

Bu tuhaf tepkiyi düşünmeyi başka bir zamana bırakan Erin, börek poşetini yerden alarak Ven’in arkasından çıkarırken, Duesy’ye son bir bakış attı.

Onu senin için getireceğim, baba. Hepimiz için. Ve Deirdre’yi de kurtaracağım.

Ven bütün vücuduna yayılan uygunsuz hisleri bastırmak için dişlerini sıktı. Parmağını geri çekmesi gerektiğini daha Erin’in yanağından süzülen gözyaşı damlasına dokunmak için uzandığı anda anlamıştı. Ama nedense bunu yapamamıştı. şimdi aynı ıslak parmağı dudaklarına bastırmak istiyordu, fakat bunun yerine kahve tepsisinin kenarlarını daha sıkı tuttu.

Kontrol. Kumanda. Özgüven. Yaklaşık yarım bin yıldır prensip edindiği kelimeler; babasını kaybettiği için üzülen küçük bir dişi insan yüzünden hepsi aniden tehlikeye girmemişti.

Kot, çizmeler ve bir kazakla bu kadar seksi görünmeyi nasıl başarıyordu ki? Önceki gece üzerinde gördüğü ipekli şeyin sergilediği kıvrımları gizleyen, kalın, iri bir kazaktı üstelik. Ama yünün açık mavisi ve gözlerinin maviliği... Başının arkasında atkuyruğu yapılmış olsa bile o sapsarı saçlar... Ah! Cehennemler adına! Baş büyük dertteydi.

Bu sabah onu karşılamaya kendisi gitmek yerine Alexios ve Denal'ın, Erin buraya gelirken onu izlemelerini kabul etmek bile, duygusuz savaşçıyla ufaklığa neredeyse yaralı bir ayı gibi hırlamasına neden olacaktı. Kesinlikle haklıydılar. En azından bir saat uyumaya ihtiyacı vardı. Ama mantık, Erin'i korumak konusundaki giderek güçlenen dürtüsüne hâkim gelemiyordu.

Onu *kendisi* korumak istiyordu. Tanrılar, belki kahvenin bir yararı olurdu.

Koridorun ucundaki restoran büyüklüğünde mutfağa nihayet ulaştı ve rahat bir nefes aldı. Sayıların güvenliği. Erin'le buluşmak için orada bekleyen üç savaşçının meraklı bakışlarına aldırmadan, odanın ortasındaki üzeri kırmızı formika kaplı masaya doğru yürüdü ve tepsiyi masaya gerektiğinden daha sert bir şekilde bıraktı. Bardakların üzerindeki küçük içme deliklerinden sıçrayan kahve masaya damlarken, Ven'in zihin kontrolünün taşlara şarkı söyleten bir cadının cazibesine karşı zayıf kalışını anımsattı.

Evet, metaforlardan nefret ederim.

"Ven?" Erin'in sesi kapıdan duyuldu. Orada durmuş, Denal, Justice ve Alexios'a bakakalmıştı.

“Gel, Erin. Seni buradaki üç ahmakla tanıştırmalıyım. Larry, Moe ve Curly,” dedi Ven, bir sandalyenin sırtlığından tişörtünü kapıp üzerine geçirirken. Sonra bardaklardan birini alarak kenarını bir peçeteyle silip iştahlı bir yudum aldı.

“Kim?” dedi Denal, afallayarak. Cehennemler adına. Şaşkınlık Denal’ın tipik ifadesiydi; özellikle de konu popüler kültüre geldiğinde. Çocuğu gerçekten rahat bırakması gerekiyordu.

“Üç harf, Denal. D. V. D. Gerçek klasik televizyon konusunda eğitime başlamak için asla geç değildir.” Ven, Erin’in iri iri açılmış gözlerle kapının yanında durduğu yere yürüdü ve börek poşetini elinden nazıkçe aldı. “Erin, daha resmice, sana üç savaşçı dostumu tanıtmama izin ver: Justice, şu mavi saçlı olan; Alexios, şu duvara yaslanan; ve Denal, en gencimiz. Üçü de tıpkı benim gibi insanlığı korumak için Poseidon’a hizmet ediyor.”

Erin o güzel gözlerini en yakınında duran Justice’e çevirdiğinde, Ven aralarına girmemek için kendini zor tuttu ve vücudundaki bütün kaslar gerildi. Her nedense, Erin’in Justice’e bakmasından hoşlanmamıştı.

Heeey! Bunun ne olduğunu anlamam gerek.

Ven’in kendini kaybetmek üzere olduğundan kesinlikle şüphelenmeyen Erin, sırayla savaşçıların her birini başıyla selamladı. “Adım Erin Connors. Sizinle tanışmaktan büyük onur duydum.”

Erin kıyıya vurmuş balık gibi ağzı açık halde bakakalmamaya çalışıyordu ama bu gerçekten çok zordu. Hayatında bu kadar testosteron dolu bir odaya girmemişti. Savaşçıların hepsi neredeyse iki metre boyundaydı ve bir silahhaneyi dolduracak kadar çok silah taşıyorlardı. Hepsinin son derece muhteşem erkekler olduğunu söylemeye de gerek yoktu. Atlantis'in, oradaki kadınlar için bir tür sualtı cenneti olduğunu tahmin etti. Ama erkekler böyle görünüyorsa, kadınlar da muhtemelen uzun boylu, ince yapılı, süpermodel tarzında tipler olmalıydı. Bu düşünce omuzlarını biraz sarkıttı; özellikle kendi hafif kilolu, kısa *boylu*, süpermodellikten uzak vücudu düşünülürse.

Justice'e dönerek çekingen bir tavırla gülümsedi. "Mavi" kelimesi, o deniz renkleriyle dolu uzun saçları tanımlamaya yaklaşılmazdı bile. Gece mavisi, lacivert, gök mavisi, kraliyet mavisi, hatta birkaç camgöbeği tel, parlak mutfak ışıklarının altında parıldıyordu. Erin içeri girdiğinde, karşı duvarın dibinde saçlarını örüyordu ve Erin onu izlerken, kısa bir deri iple saçlarını bağlamayı tamamlayıp kendisine yaklaşıp eğildi. Sırtına asılı kılıcın oymalarla süslü kabzası eski görünüyordu –çok kullanıldığı belliydi– ve onu görünce görevini hatırladı. Sanki hiç unutabilirmiş gibi.

"Hizmetinizdeyim, Leydi Erin, hedeflerimiz örtüştüğü sürece," dedi Justice. Sesi o kadar yumuşaktı ki, Erin aslında samimi bir destek olmadığını ilk anda anlayamadı.

"Teşekkür ederim, sanırım," dedi Erin, mahcup bir tavırla. Justice'in gözlerinde önce şaşkınlık, sonra neşe pırıltı-

ları gördü ama bir an sonra yüzü tekrar ifadesizliğe geri döndü. “Aynı şey sizin için de geçerli. Quinn ve Jack’in bize Poseidon Savaşçıları hakkında anlattıklarına bakılırsa, hizmetiniz gerçekten olağanüstü değerli.”

Tokalaşmak için elini uzattı ama orta parmaklarındaki kehribarlardan daha önce hiç duymadığı sevimsiz bir ses yayılınca yüreği ağzına geldi. Kehribarlar onu karanlığa karşı koruyor ve yakınında vampirler ya da kara büyü, ölüm büyü-sü kullanan biri olduğunda Erin’i böyle çılgınca melodilerle uyarıyordu. Bu bir şarkı değildi; önceki gece duyduğu uyarıya da benzemiyordu ama... önemli bir şeydi.

Doğaüstü bir şey. Justice’den geri çekilerek ne olduğunu anlamak için hafif bir güç fısıltısı gönderdi. Ama Justice’in içindeki bir şey, uzanan büyüyü biçerek ikiye böldü. Justice’in gözleri güçle parladı ve Erin bir an için başka bir şey daha görür gibi oldu. Ölümcül bir şey.

“Sen Atlantislinin, değil mi, Justice?”

Justice bir kaşını kaldırarak alaycı bir tavırla hafifçe gülmüseddi. “Poseidon’un kendisi kadar. Çok meraklısın, değil mi?”

“Quinn doğru söylemiş, leydim,” dedi Denal, Erin’in dikkatini Justice’den uzaklaştırmak için. Ancak, Erin bir gözünü Justice’den ayırmamaya ve mavi savaşçıya pek yakın olmamaya karar vermişti bile. “Karanlık güçlerle savaşınıza yardımcı olmaktan onur duyuyoruz.”

Denal da eğildi ama bunu biraz gösterişli bir şekilde yaptı. Hançerlerini kalın bacaklarından çekerek eğilirken, on-

ları göğsünde çaprazladı. Hançerlerini tekrar kınlarına sokarken sırttı ve Erin, Ven'in onu neden ufaklık diye çağırdığını anladı. Erin'in içinden onun saçlarını karıştırmak gelmişti.

"Ven'in elindeki şu poşet... İçinde börek filan yok, değil mi?" dedi Denal, umutlu bir köpek yavrusu gibi bakarak.

Erin gülerek poşeti işaret etti. "Bir sürü şey var ama sadece dört tane kahve getirdiğim için üzgünüm. Ven'in yalnız olmadığını bilmiyordum."

Denal poşeti alıp içindekileri karıştırırken, Alexios da öne çıkarak Erin'e yandan bir bakış attı ve başıyla onayladı. Saçlarındaki altın tonları, Erin'e adını hatırlayamadığı bir sinema yıldızını çağırıyordu. Ama sonra başını eğerek Erin'e baktığında, altın sarısı gözlerindeki tehlike pırıltıları en vahşi hayvanları bile kışkıırdırdı.

İstem dışı bir hareketle Ven'e döndü. Eh, belki de en vahşi hayvan sayılmayabilirdi. *Kaplanlar, aslanlar ve Atlantisliler, Tanrıça adına!*

"Varlığınla bizi onurlandırırıyorsun, Taş Ozanı," dedi Alexios, hırıltılı bir sesle. "O lanet olasıca Caligula'yı yok etmek konusunda sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız."

Erin resmi dil karşısında gözlerini kırıştırdı, fakat karşılık vermeye fırsat bulamadan Justice'in güldüğünü duydu. "Alexios ve Denal'a aldırma, onlar muhteşem bir güzelle karşılaştıkları her seferinde resmi tarzda konuşurlar."

"Ya da muhteşem böreklerle," diye araya girdi Denal, neşeli bir sesle. Bir çöreğin yarısını ağzına attı.

Alexios başını Justice'e çevirerek gözlerini kısıtı ve Erin onun yüzündeki yara izini fark etti. "Ah, ulu Tanrıça," diye fısıldadı. "Böyle bir şeyi bir canlıya hangi korkunç yaratık yapabilir?"

Alexios hemen ona arkasını döndü ve en uzaktaki duvara doğru yürüdü. "Yaratıkların en iğrenci, Leydim," dedi, saçlarıyla yüzünü gizlemek için başını eğerek. "Anubisa; kaos ve gecenin Vampir Tanrıçası."

Ven kahve bardaklarından birini Alexios'a verdikten sonra Erin'e döndü. "Anubisa ve Caligula, biz onu yok etmeden önce çok iyi dosttular. Caligula'dan nefret etmek için çok haklı nedenlerimiz var, Erin. Son iki bin yıldır birçok kez onunla karşılaştık, fakat her nasılsa kan gururu yavrularını her seferinde feda ederek elimizden kurtulmayı başardı."

Her zaman olduğu gibi, sadece vampirin adını duymak bile Erin'in ensesindeki tüyleri kabartmaya yetmişti. "Kimse onun ölümünü benden daha çok isteyemez, Ven. Özellikle de dün gece öğrendiklerimden sonra."

"Evet, ben de birkaç şey öğrendim. En önemlisi şu ki, Caligula ne olduğunu bilmediğimiz kişisel bir nedenle senin peşinde." Ven, Daniel'in ona anlattıklarını aktardı. "Nedeniyle ilgili bir fikrin var mı? Ya da o cadıların kim olabileceği konusunda?"

Caligula'nın kendisini istediğini düşününce Erin sapsarı kesildi. "Belki de eşit bir maç istiyordur," dedi, öfkeyle.

Ven, Erin'in oturması için bir sandalye çekti ve bardaklardan birini ona verdi. "Güçlü bir deniz rüzgârıyla uçacak

gibi görünüyorsun, Erin. Oturup bir kahve iç ve bize bunu anlat. Ayrıca, bir trajediden mi söz etmiştin?" Sesindeki şefkat, Erin'in kedere ve acıya karşı oluşturduğu güçlü savunma duvarlarını neredeyse yıkıyordu.

Erin sandalyeyi ve kahveyi kabul etti ama anlayışı açıkça reddetti. "Evet. Trajedi. Eğer bu kelime –ya da herhangi biri –Caligula'nın annemi ve kız kardeşlerimi öldürdüğü geceyi tanımlamaya biraz olsun yaklaşabilirse."

Alexios duvara yumruğunu indirdi ve Erin çıkan gürültüden yüzünü buruşturdu. "Cevap vermesi gereken çok şey var; onun elinde çok fazla anne ve kız kardeş öldü," diye hırladı Alexios.

Ven bir şey söylemeden sadece Erin'in önünde diz çöktü. "Kaybının intikamını alacağız, Erin Connors. Bunu ciddi bir yemin olarak alabilirsin. Caligula'nın başını gövdesinden ayırıp, kemiklerinin ruhunu kemiren çamurlara karışacağı mezarı tuzlayacağız."

Erin onun gözlerine bakarken, kanlı bir şiddet eylemi fikrini savunacak bir kadına ne zaman dönüştüğünü merak etti. Ölüm ona sevgili ablasının gözlerinden baktığında nasıl tepki vereceğini de...

Ven'in yüzüne dokunmak için elini kaldırdı ve aynı anda parmaklarındaki zümrütler baştan çıkarıcı bir siren şarkısı mırıldandı. Ama önceki gece Ven'in verdiği tepkinin sadece bir rastlantı olduğu konusundaki teorisini henüz sınamaya hazır olmadığından, elini geri çekti. En azından bunu bir oda dolusu savaşçının yanında yapamazdı.

“Hepinizin bilmeyi hak ettiğiniz bir şey var,” dedi Erin, kahve bardağını iki eliyle tutarken. “Söylentiler var... Caligula’nın ablamı vampire dönüştürdüğü konusunda. Bunun benim peşimde olmasıyla bir ilgisi olabilir miş. Ben... onu bulduğumuzda Deirdre’yle yüzleşmek zorunda kalabilirim ve onun zarar görmesine dayanabileceğimden emin değilim.”

“Belki de iyi bir vampirdir?” dedi Denal, sesindeki şüpheyi gizleyemeyerek.

Justice alaycı bir tavırla güldü. “Öyle bir şey yok. Son on yılda hiçbir şey öğrenemedin mi? Artık gölgelere gizlenmekle yetinemediklerinden, açıkta, insanların arasında dolaşıyorlar. Siz zavallı insanlar her adımlarında onlara yardım ediyorsunuz; kendiniz açıkça meşru av olarak tanımlanmanıza rağmen.”

Justice’in sesindeki küçümseme Erin’i kızdırmıştı. “Bizi yargılama, Atlantisli. Son baktığımda, gölgelerin arasına gizlenenler sadece vampirler değildi. Haberlerde insanlığa yardım eden süper güçlü Atlantisli savaşçılardan pek söz edilmiyor, değil mi?”

Justice karşılık veremeden, koridordan bir şeyin –veya birinin– camları delip geçtiğini düşündüren bir gürültü yankılandı. Dört savaşçı aynı anda kapıya doğru koşular.

Ven, omzunun üzerinden, “Burada kalın,” diye emretti. Koşarak kapıdan çıktı.

“Hiç de değil,” dedi Erin ve ellerini havaya kaldırarak bir ilahi okumaya başladı.

6. BÖLÜM

Kılıcını çekerek kapıya ilk koşan Justice'di, fakat Ven hemen arkasındaydı. Kendini Biçimdeğiştirenlerle, Caligula'nın insan hizmetkârlarıyla veya başka şeylerle karşılaşmaya hazırladığından, Justice'in hemen yanında eğilerek koridora daldı.

Ama beş metre kadar ötede yerde duran şeyi görmeyi hiç beklemiyordu. O kadar ani durdu ki, Alexios arkasından ona çarptı.

"Bir daha sefere fren lambalarını yak," diye hırladı Alexios. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Belki de bir bombadır." Bütün detaylar düşünülürse, sesinin bu kadar sakin çıkmasına en başta Ven'in kendisi şaşırmıştı. O şeyin içinde durduğu tahta sandık darbenin etkisiyle parçalanmıştı. Başını kaldırdı ve cam şangırtısının tavan penceresinden geldiğini doğruladı.

"Bu metal kutunun bomba olması mümkün değil. Bomba olsa darbenin etkisiyle patlardı," diye vurguladı Justice.

“Öyle mi? O zaman git de *sen* kontrol et. Belki de etrafına bir tür sihirli kalkan yapmışlardır. Yerinde olsam yan tarafındaki yanıp sönen kırmızı rakamlara dikkat ederdim; geriye doğru sayıyorlar,” dedi Ven, hayatta kalma şanslarının neredeyse sıfır olduğunu düşünürken.

39, 38, 37, 36...

“Bunlar dakikalar değil, saniyeler ve Christophe burada olsaydı bile bir bombayı etkisiz hale getirecek zamanımız yok,” dedi Ven. “Hemen çıkmamız gerek.”

“Üzerine su atsak?” diye önerdi Denal. “Bu şeyi boğsak?”

Yanıp sönen rakamlar onlarla alay ediyordu. 28, 27, 26, 25...

“Kim bilir? Muhtemelen elimizde ıslak bir bomba olur,” dedi Ven. “Dışarı! Hemen!”

Tam mutfağa koşup Erin’i oradan çıkarmak için dönerken, onun net sesiyle Latince gibi ama Latince olmayan bir dilde bir ilahi söylediğini duydu. Erin koridorda onlara doğru yürürken Ven bağırdı. “Bu bir bomba, hemen buradan çıkmamız gerek.” Erin’e doğru koşmak için yerinden fırladı ama görünmez bir güç onu duvara yapıştırdı.

“Şimdi olmaz Ven, zamanımız yok. Darbenin etkisini azaltmak zorundayız,” dedi Erin, kollarını havaya kaldırmış halde ilahisine devam ederken. Ven, kalbinin durduğunu sandığı bir an için, Erin’in vücudunun üzerinde sanki başka bir Erin görür gibi oldu. Erin gümüşü bir ışıkla aydınlanmış bir şekilde, üzerinde mavi ipek bir cüppeyle, Ven’in en sevdiği

saray bahçesinde duruyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve zihnini topladı. “Bak, Erin, eğer bir ‘bombayı yok et’ büyüün yoksa, *seni* hemen buradan çıkarıyorum,” dedi.

Sonra saatli bombaya döndü. Yanıp sönen kırmızı rakamlar hâlâ geriye doğru saymaya devam ediyordu... Saniyeler gerçekten bu kadar hızlı mı geçmişti?

12, 11, 10, 9...

Onu duvara yapıştıran sihirli kalkan, kırıldamasına izin verecek kadar yumuşadı. Ven bir kez daha denedi ama kalkanın içinden Erin’e yine ulaşamadı. Dönüp Denal, Justice ve Alexios’a bağırdı. Fakat “Çıkın! *Dışarı! KAÇIN!*” diye avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen, sanki orada değilmiş gibi hiçbir tepki vermedi. Bunun yerine, üçü bombayla Erin’in arasında bir Atlantisli kalkanı oluşturmak ister gibi açıldılar.

Erin, ilahisine devam ederek bir elini havaya doğru salladı ve üç savaşçı onunla bombadan uzağa uçarak duvarlara çarptılar. “Evet, kaçın, dışarı, harika bir fikir,” diye mırıldandı Erin ve ilahisine devam etti.

Artık çok geçti zaten ve Ven ona ulaşamasa bile, Poseidon adına, onu bırakıp gitmeye de niyeti yoktu; öleceklerse birlikte öleceklerdi. Gücünü kullanıp sise dönüşürken, bu biçimdeyken kalkanı aşabilmeyi umuyordu. İşe yaradı ve Erin’in başının üzerinden süzülerek onunla bombanın arasında biçimlendi ve bunu yaparken de suya seslendi. Nafile olduğunu biliyordu ama suyu bombaya çarptı.

Justice'in yanına koşup kendi gücünü de eklediğini belli belirsiz fark etti; görebildiği tek şey, yanıp sönen o lanet olasıca rakamlardı. Birlikte bombanın üzerine su yağdırdılar –boğmak için, sırlıslıkla edip bozmak için– ama hiçbir etkisi olmadı.

7, 6...

Erin'in ilahisi güçlenerek yükseldi ve kalkmış ellerinin etrafında gümüşü bir parıltı oluştu ama çok geçti. Çok geç.

5, 4...

Justice yere çöktü ve nafîle bir çabayla kollarını başına siper etti. Aynı anda Erin ellerini ileri uzattı ve ellerinden fırlayan gümüşü bir ışık bombaya yöneldi –tamamen sararak bir silindirin içine aldı– ama çok yetersiz ve çok geçti.

Justice bir şeyler mırıldandı. “Lanet olsun, ölmeden önce Conlan ve Ven'e söylemek istediğim birkaç şey vardı...”

Ama Ven'in deli gibi atan kalbinin gümbürtüsü, dostunun sözlerinin geri kalanını duymasını engelledi.

2, 1, 0.

Kör edici ışık patlaması Ven'in retinalarını neredeyse kızarttı ve zeminle duvarların deprem gibi bir güçle sarsıldığını hissetti. Gözlerini ovalayarak hâlâ parıldayan kalkana baktı ve sıcaklıkla ışığın etrafında orada olması imkânsız olan bir şeyi gördü.

Şarapnel parçaları Erin'in sihirli kalkanının içine çarparak zararsız bir şekilde yere dökülürken, Ven ağzı açık halde izledi. Bakışlarını görüntüden ayırarak Erin'e döndü. Ellerini

hâlâ ileri uzatmış halde, solgun bir yüzle ve titreyerek duruyordu. Ona uzanırken Erin ellerini indirdi.

"Beklediğimden biraz daha zormuş," diye fısıldadı ve Ven'in kollarına yığıldı. Ven onu kucağına aldığı anda ikisi de titriyor, Ven kısık sesle Atlantis dilinde küfürler savuruyordu.

Alexios, bombanın enkazına ve Ven'in evinin zeminindeki koca deliğe bakarak, "Dokuz cehennem adına, bu da neydi böyle?" dedi.

"Cadıların bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi Denal, gözlerini iri iri açarak.

Justice, "Gördüğüm bütün cadılardan daha güçlüymüş," dedikten sonra başını kaldırıp Ven ve Erin'e baktı. "Ve Caligula ablasını dönüştürmüş. Yani kötülerin yanında cadıdan dönme güçlü bir kan emicimiz var. Düzüldüğümüzün resmi-dir."

Erin hızla giden bir aracın yolcu koltuğunda kemeri bağlanmış halde uyandı. Baş ağrısı beynini kavuruyordu. Büyü kullanmanın her zaman bir bedeli vardı. Özellikle de son üç saniyede kontrolünü kaybederek Vahşileştirme'yi kullandığı için. Bu anıyı zihninde küçük, kilitli bir odaya attı ve üzerinde daha sonra düşünmeye karar verdi. Kendisi ve Ven hâlâ hayattaydı. Gerisiyle daha sonra ilgilenebilirdi.

Ama fiziksel bedelin ödenmesi gerekiyordu. Büyü sonradan ödeme kabul etmiyordu. Çek, kredi kartı, ATM yoktu. Onun gözünde büyü, cehennemden seslenen bir karnaval çı-

ğirtkanıydı ve daima masum cadıları kendine çekmeye çalışıyordu. *Hemen oyna, kazanabilirsin, bedeli için endişelenme, sınırın yok, sevgili bayan!*

Ama kazananların kaybedenlerle dengelenmesi gerekiyordu ve büyüünün daima bir bedeli vardı. Güç evreni, biri kazanırken, diğerinin kaybetmesi demekti. Beyin kökünde migrenin beklediğini tahmin ediyordu; sadece bir santim kıpırdamasını bekliyordu. Yine de şansını denedi ve arabayı böyle cehennemden fırlamış yarasa gibi kullananın kim olduğunu görmek için başını hafifçe çevirdi.

“Ven,” diye fısıldadı. “Başardık mı?”

Ven dişlerini sıkı. “Evet, başardık. Ama bu soktuğumun sürecinde kendi hayatını riske attın.”

Ven’in sesindeki kontrollü öfke onu şaşırttı ve kafatasının içinde çiviler dans etmeye başlamış gibi hissetti. “Küfürbazlık, eğitimsizlerin son sığınağıdır,” diye karşılık verdi sonunda.

Ven bir kahkaha patlattı. “Bu kadar mı? Ancak bu kadarını mı bulabildin? Bir bombanın üzerine büyüülü kalkan oluşturmak için hayatını tehlikeye attın... Ve şimdi de küfrettiğim için bana mı kızılıyorsun?”

Haklıydı. Erin pencereden otobana baktı. Pazar sabahı, birinin I-5’te hız yapabileceği tek zamandı. “Neden kuzeye gidiyoruz?” diye sordu.

“Kötü, deli ve ölümcül biri bizi buldu. Üzerimize sokt... Lanet olasıca bir nükleer bomba atmalarından önce oradan çıkmak zorundaydık. Seni Atlantis’e götürmek istiyorum

ama kapı biraz... zor olabilir. Girişimde bulunmadan önce biraz dinlenmen için başka bir hücre evine gidiyoruz.”

Ven'in böyle bir zamanda küfürbazlığını gizleme çabası Erin'i gülümsetti. Ama bunu onu niçin yapması da dikkatini çekmişti. “Seni endişelendirdiğim için üzgünüm, Ven. Ama kalkan konusunda bütün mecliste en yetenekli olan hep bendim; bir açık hava konserinde beklenmedik bir şekilde bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladığında, bin kişinin üzerine geçici bir kalkan oluşturan bendim. Bir bombayı kalkanlamak da çok farklı olacak gibi gelmemişti.”

Uzunca bir an sessizlik oldu ama Erin, Ven'in direksiyonu kemiklerinin beyazını belli edecek kadar sıkı tuttuğunu gördü. Ven nihayet konuştuğunda, sesi sert ve gergindi. Muhtemelen de Erin'e bağırmmamak için kendini zor tutuyordu. “Sen, benimle dalga mı geçiyorsun? Bir bomba patlamasını engellemenin birkaç yağmur damlasını tutmaktan farksız olacağını mı sandın? Sen salak mısın nesin be?”

Evet, diye düşündü Erin. Evet, öyle olmalıyım. Çünkü sana baktım, bombaya baktım ve ölmene izin vermeyi açıkça reddettim.

Ama gururu yüzünden bu düşüncesini dile getirmedi. Öfkesiye sessiz kalmasını engelledi. “Beni dinle, Atlantisli. Benim gücüm var. Dünyanın en güçlü cadısı değilim, fakat güçlüyüm. Vahşileştirme sadece bu sanatta en güçlü olanları seçer. Beni sakın küçümseme.”

“Ölseydin seni küçümseme şansım olmazdı zaten, Erin. Eğer bir daha...” Ven duraksayarak uzun ve derin bir nefes

aldı. “Eğer bir daha böyle bir şey denersen, seni bir odaya kilitleyip terlikle kışını döverim.”

“Sen *nasıl*...”

“Erin,” dedi Ven, onun sözünü keserek. “Ölümünü izlemek istemiyorum.”

Ven’in sesindeki duygu yoğunluğuna şaşırان Erin onun yüzünü incelemek için döndü ama Ven bakışlarını yoldan ayırmadı. “Biraz dinlen, Erin. Bir saatlik yolumuz daha var.”

“Ama...”

“Dinlen. Bitkinsin. Oraya gittiğimizde bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Artık güvendesin. Dinlen.”

Ven ses sistemine uzandı ve arabanın içi klasik müzikle doldu. Bir sürpriz daha; Erin böyle sert bir savaştının heavy metal dinlemesini beklerdi. Bitkin bir şekilde gevşedi ve deri koltuğa daha rahat gömüldü. Gözleri kapanırken Ven’in boğazını temizlediğini duydu.

“Ve Erin! Teşekkür ederim. Davranışın, benimkiyle birlikte kardeşim kadar sevdiğim adamların hayatlarını kurtardı. Bizim için hayatını riske atmandan hoşlanmasam da, yardımını karşılığını ödeyemeyeceğim bir iyilik olarak gördüğümü sakın unutma.”

Erin’in boğazında bir şeyler düğümlendi ve gözleri yaşlarla yandı. “Resmi konuşma tarzınızda ‘rica ederim’ için ne diyorsunuz?” diye sordu, hafifçe gülümseyerek.

Ven sonunda ona baktı ve gözlerindeki ateş Erin’in içine işleyerek on yıl önce kilitleyip unuttuğunu sandığı bir şeye dokundu. Onunla göz göze geldiğinde konuşamıyor, düşü-

nemiyor, nefes alamıyordu. Sonunda bakışlarını Erin'inkilerden kaçırdı ve tekrar yola döndü. "Dinlen, Erin. Böylesine muazzam bir güç kullandığın için hâlâ bitkinsin," dedi, puslu bir sesle.

"Peki. Ama sadece gittiğimiz yere varıncaya kadar. Sonra Caligula'yla ilgili bildiğiniz her şeyi öğrenmek istiyorum."

Ven gözlerini kısarak başıyla onayladı. "Evet, şey, benim bilmek istediğim ilk şey de, dokuz cehennem adına, bizim yerimizi nereden bildikleri. Atlantis'te bir hain varsa, Poseidon'un bütün öfkesini üzerine kusacağım."

"Ben de yardım etmek için hemen yanında olacağım," diye mırıldandı Erin, gözlerini kaparken.

Sonraki birkaç kelimeyi net duyamadı ama, "Cesedimi çiğnemen gerek," gibi algılayarak gülümsedi.

Asıl uzak durmak istediğim şey de cesedin zaten, diye düşündü ve daha fazla uyanık kalamayarak arabanın hareketindeki ritmin beşik etkisi yapmasına izin verdi.

7. BÖLÜM

Caligula'nın mağarası, Rainier Dağı'nın altı

Sefil insan köşede çömelmiş, ölmüş dostlarının cesetlerine arkasını dönmüştü. Açık yaralarından sürekli kan damlıyordu, fakat Caligula kendini baştan çıkarıcı kokuya karşı zorluyordu. İhtiyacı olan bütün bilgiyi aldıktan sonra aptalı öldürmek için yeterince zamanı olacaktı.

“Bana bu aletin etkili olacağı konusunda garanti vermiştin, Merkel,” diye hırladı Caligula. “Patlayıcılarla yıllara dayanan deneyimin olduğunu söylemiştin. O kadar büyük bir patlamadan kimsenin sağ çıkamayacağına söz vermiştin.”

Başını elleriyle örterek ve inleyerek titreyen adama yaklaştı. “Beni hayal kırıklığına uğratanlara ne olduğunu biliyor musun?”

Merkel'in kaburgalarına bir tekme indirdi ama ayağı göğüs kafesini delip saplanmasın diye son anda kendini tuttu. Yine de gücünün yeteri kadarını geri tutamamış olabilirdi,

çünkü Merkel'in gevşek vücudu yere çarpmadan önce iki metre kadar havaya yükseldi ve iniltileri bir acı çığlığına dönüştü.

"Neler olduğunu bilmiyorum... Yemin ederim, o bombanın patlaması gerekirdi," diye geveledi Merkel. "Bütün parçalarını üçer kez kontrol ettim."

Caligula'nın yeni generali duvarda durarak sorguyu izlediği yerden süzüldü. Drakos konuyla onun için ilgilenmeyi önermişti ama Caligula konu işkenceye geldiğinde ellerini kirlletmeyi tercih ederdi. Bu asırda dedikleri gibi, birinin düzgün şekilde öldürülmesini istiyorsan, bunu kendin yapacaksın.

"Bu adamın hatasının başka bir açıklaması var," dedi Drakos. "Atlantislilerin elementleri kullandığını biliyoruz ve cadılarla işbirliği yapmak niyetinde olduklarından da haberi-miz var. İki farklı türde büyü'nün birleşmesi, tahminlerimizin ötesine geçecek kadar güçlü olabilir."

Caligula yere eğilip Merkel'i rahat bir tavırla gömleğinden yakalayarak havaya kaldırdı. Adamın başını sarstı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Acıyla korku arasında, onu büyülemesi sadece an meselesiydi.

"Ya gerçeği söyle ya da geber," diye hırladı Caligula. "Aletin düzgün çalışmaması senin hatan mıydı?"

İnsan, düz ve cansız bir sesle, "Hayır, Efendim," dedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım takdirde beni öldüreceğinizi biliyordum. Bomba kesinlikle çalışıyordu. Mükemmel bir şekilde bırakıldı. Cadı patlamada darbenin etkisini kalkanla-

miş olmalı ama zaman dolduğunda bombanın patladığından eminim.”

Caligula diğer elini kaldırdı ve adamın yüzünü neredeyse nazikçe okşadı. Bu koyunlar olması gerektiği gibi ona tapıyordu; birini bile kaybetmek neredeyse acı vericiydi. Bu hayranlık onun doğuştan hakkıydı; hizmetkârlarının ona köle gibi bağlı olması, doğasının bir parçasıydı.

“Ya bombayı kalkanlayan cadı?”

“Emrettiğiniz gibi onu öldürdüm, Efendim.”

“İşte, şimdi,” dedi Caligula, keyifli bir tavırla. “Sonuçta iyi bir iş çıkardın, değil mi?”

Bir an için adamın gözlerinde umut pırıltıları belirdi ve Caligula güldü. Sonra dişlerini Merkel’in boynuna geçirerek bütün kanını kuruttu. İşi bittikten sonra da boşalmış bedeni yere fırlatıp dudaklarını dikkatle sildi. “Önce bir umut kırıntısı verdiğinde yaşadıkları dehşet daha da yoğun oluyor, değil mi?”

Drakos etkilenmemiş bir tavırla durdu ve duygusuz bir sesle, “Bana yemeğimle oynamamam gerektiği öğretildi,” dedi.

Caligula gözlerini kıstı ve sonra bir kahkaha patlattı. “Yemeğinle asla oynama. Harika.”

Havayı yaran ses kendi başına bir güzellikti. Bir karanlık meleğin kanlı ölüm fısıltıları. “Kahkaha mı? Bana planları böylesine ters gitmişken gülen kişinin amiralim olmadığını söyle.”

Drakos ürpererek inledi. Ses, kesinlikle dönüştürülmüş

ve ölmüş birine, tek bir kelimeye, tek bir isme aitti.

“Anubisa.”

Drakos hemen yere çöktü ve başını toprağa dayayana kadar eğdi. Caligula meydan okuyan bir tavırla olduğu yerde kaldı; Gece Tanrıçası’nın benzersiz gücü karşısında kendini ve gücünü sınamaya kararlıydı.

Anubisa yukarıda bir noktadan onlara doğru süzüldü ve mağaranın karanlığından yaklaştı. Görünmeyen yıldızlar beline kadar inen siyah saçlarını parlattı. Elbisesinin beyaz ipek katları yerçekiminden veya inişinin hızından etkilenmiyor, sakın bir şekilde ayak bileklerine kadar sarıyordu. Caligula’ya yaklaşıırken, Caligula’nın gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi iri iri açıldı.

“Bu aptalca meydan okuma için gözlerini gerçekten feda etmeye niyetli misin?” Anubisa’nın sesi Caligula’nın tenini asit gibi yaktı ve yüzüyle kollarında su kabarcıkları oluştu. Gözlerindeki baskı dayanılmaz bir hal alınca o da generalinin yanında diz çöktü.

Anubisa’nın kahkahaları Caligula’nın beynine iğneler batırdı ve gözlerindeki basınç daha da arttı. “Bu kadar çabuk mu pes ediyorsun, Caligula? Hayal kırıklığına uğradım. Roma İmparatorluğu’nun en büyük haksızlıklara uğramış hükümdarından çok daha fazlasını bekledim. Söylentilere göre, ne demişsin sen? ‘Keşke bütün Roma halkının tek bir boynu olsaydı’ mı?”

Anubisa, Caligula’nın Drakos’un yanında yere kapandığı yere bir adım daha yaklaştı. “Sence de uygun ve hatta ke-

hanet gibi değil mi?"

Caligula'nın başındaki baskı arttı ve dişlerini sıkarak parmaklarını pençelere dönüştürüp bağarmamak için nafîle bir çabayla toprağa sapladı. Ama basınç giderek artıyor, artıyor, artıyordu; gözleri kesinlikle yuvalarından fırlayacaktı. Caligula bir an gözyuvarlarının toprağın üzerinde yuvarlandığını hayal ederek sonunda teslim oldu ve bir çığlık attı.

İki bin yıllık gururu bir kenara bırakarak, uzun ve güçlü bir çığlık patlattı.

O haykırırken, Anubisa kahkahalarla gülüyordu.

Kahkahaları, topraktan rengi bozuk bir kurtçuk sürüsü çıkararak Caligula'nın vücudunu bir veba gibi kapladı. Gözlerinin arkasındaki basınç kesildi ama küre biçimli etleri umursayamayacak durumdaydı. Avuçlarını yüzüne bastırıp yüzünü çürümüş cesetlerle beslenen böceklerden korumaya çalışarak yere devrildi.

Kaçmaya kalkışmaması gerektiğini biliyordu.

Anubisa hâlâ gülüyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun ama eğlendiriyorsun da. O lanet olasıca Atlantisliler beni kandırıp Barrabas'ımı öldürttüklerinden beri son haftalarda beni eğlendiren pek fazla şey olmadığından, yaşamana izin veriyorum," dedi. Caligula aniden o kadar rahatlamıştı ki Anubisa'nın bundan sonra söylediği birkaç kelimeyi neredeyse kaçırıyordu.

"Conlan'ın küçük kardeşini istiyorum," diye fısıldadı Anubisa, uzun bir tırnağını kendi yanağından aşağı kaydırırken. "Kralın İntikamı benim olacak."

Caligula vücudunda dolaşan kurtçuklara aldırmamaya çalışarak doğrulup oturdu. *Bu bir illüzyon, bu bir illüzyon, bu bir illüzyon*, diye tekrarladı kendi kendine.

Ve hepsi ağzına doluştular.

Caligula'nın iç burkan çığlıkları Anubisa'yı yine güldürdü ve ellerini birbirine vurduğu anda kurtçuklar ortadan kayboldu.

Caligula'nın çığlıklarını kesmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Şu kurtçukların senin özel zaafın olduğunu duymuştum...” dedi Anubisa.

Caligula, yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, Anubisa geldiğinden beri ilk kez, başını kaldırıp onun gözlerine baktı. Karşı koyamıyordu. Herhangi bir sefil ölümlü gibi, o kızıl gözlerdeki baştan çıkarıcı alevlere bir anda kapılıverdi. Böyle bir güzellik, acı verici bir ölümün yüzüne yerleştirildiğinde, özellikle müstehcendi.

Anubisa zarif ayaklarından biriyle iterek onu yere devirdi. Caligula, yerde sessizce inlemeye devam eden Drakos'un üzerine devrildi ve Drakos nihayet Vampir Tanrıça'nın dikkatini çekti.

“Sevgili Drakos, bu sen misin? Barrabas'ın sana ihtiyacı varken nerelerdeydin?” diye sordu Anubisa, sesindeki ilk kararsızlık tınısını Caligula'nın duyduğunu bilemeden. Ama o kadar çabuk silindi ki, Caligula yanılmış olması gerektiğini düşündü. Anubisa bir şekilde anlarsa kurtçuklar geri döner diye korktuğu için bu konuyu düşünmekten vazgeçti.

“Ya güvenilmezsin ya da bir hainsin, General Drakos,” diye tısladı Anubisa, korku içindeki vampire ayağıyla vururken. Drakos birkaç metre havaya yükselerek uçtu ve mağara duvarının sert kayalarına çarparak yere düşüp hareketsiz ve sessiz kalakaldı.

Anubisa mağaranın içinde Drakos’un üzerine doğru uçarken, Caligula izledi. “Her ne olursa olsun, bugün öleceksin. Ölümünün hızlı olmayacağını da bilesin,” diye bağırdı Anubisa, Caligula’nın kulak zarlarını acıtan delice kahkahalar atarak.

Anubisa önüne inerken, Drakos nihayet başını yerden kaldırdı ve neredeyse –ama tam olarak değil– Tanrıça’ya baktı. “Ben hain değilim ve bunu kanıtlayabilirim,” dedi, kaba ve zayıf bir sesle. “Sana asilerin lideri Quinn’i getirebilirim Tanrıçam.”

8. BÖLÜM

Saray Bahçeleri, Atlantis

Erin, birçoğunun türünü bile bilmediği, daha önce görmediği rengârenk çiçeklere büyülenmiş bir şekilde bakarak duruyordu. Şatodan taş bir patikayı izleyerek köşeyi dönmüş ve kendini bu yemyeşil alanda, güle benzeyen –ancak çiçeklerin her biri yemek tabağı büyüklüğündeydi– koyu mor renkli çiçeklerin ortasında buluvermişti. Beyaz küçük bir çardağı saran yemyeşil yaprakları çevreliyorlardı. Görsel kontrast öylesine çarpıcıydı ki kardeşi Deirdre’nin de orada olup bu manzarayı görebilmesini diledi.

Sarayda ona ayrılan geniş odadan çıkarak dışarı açılan bir kapı bulmuştu; temiz havaya ve açık alana ihtiyacı vardı. Şimdi Atlantis’e geldiklerinden beri saatlerdir ilk kez tek başına duruyor, etrafını saran bu muhteşem güzellik abidesine bakıyordu.

“Atlantis,” diye fısıldadı, heceleri hissederek. Atlantis.

Efsanelerde doğmuş, efsanelerde kaybolmuş bir diyar. Ancak her nasılsa şimdi buradaydı işte. İmkânsızdı ama imkânsız onun gerçekliği olmuştu.

Parmaklarındaki opaller yine şarkı söyledi ve onu yarıdöner bir sis bulutu önüne inmeden saniyeler önce uyardı. Güneş ışığı –*güneş ışığı mı?*– parıltılı elmaslardan kırıldı ve onu aniden karşısında buldu.

Ven.

“Nedense seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi Ven, hafifçe eğilerek. “İyi misin?”

Erin, o ortaya çıktığında içini kaplayan sıcaklığa güvenmeyerek Ven’e baktı. Güvenlik duygusu. *Yuva*. Parmaklarındaki yüzükler ona ne söylerse söylesin, bu adamı hiç tanııyordu. Gülünç olabilirdi ama beyaz tişörtü ve kotuyla, omuzlarına kadar inen dalgalı saçlarıyla böylesine çekici görünmesi de hiç yardımcı olmuyordu. Aslında Erin’i biraz sinirlendiriyordu.

Zümrütleri yine şarkı söyledi ve opaller uyum içinde onlara katıldı. Taşların şarkısını duymamak için dişlerini sıktı. *Taşlar ne bilir ki? İşe yaramaz kaya parçaları!*

“İyiyim,” diye cevap verdi. “Efsanevi Atlantis kıtasına açılacak büyümlü bir kapının varlığına inanmamı bekleyerek beni Whidbey Adası’nın buz gibi sularına attığın, sonra da sıırılsıklam bir sıçan gibi bu saraya getirdiğin düşünülürse.”

Gözlerini kıstı. “Çok iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Nasıl oluyor da güneş ışığı denizin kilometrelerce altındayken buraya ulaşabiliyor?”

Ven gözlerini kırıştırdı ve sonra yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Erin kalbinin yerinden çıkacağını sandı. “Buz gibi soğuk su yüzünden ve ıslandığın için üzgünüm. Kapı bizi neredeyse her seferinde kupkuru ulaştırır ama kendi zihni var ve bazen böyle saçma sapan şakalar yapmayı sever.”

Erin gözlerini devirdi. “Evet, benimle birlikte suyun içinde olmana rağmen buraya ulaştığında kuru olduğunu fark ettim. Sadece bir tür kraliyet ayrıcalığı sandım.” Bu süreçte taşların şarkılarına karşı koymaya ve Ven’i kalkanlamaya çalıştığından söz etmesine gerek bile yoktu.

“Hayır, inan bana, kapının kraliyet genlerine filan saygısı yoktur,” dedi Ven, gülererek. “Son seferinde beni neredeyse boğuyordu.”

Erin korkuyla inledi. “Ciddi misin? O halde neden kullanıyorsunuz ki? Buraya gelip gitmek için başka türde büyüler veya teknoloji kullanabileceğiniz gayet açık.”

“Öyle düşünürsün, değil mi? Ama bir işi on bin yıldan uzun süredir yapan bir büyün olduğunda, bazen alternatif aramayı bırakırsın.” Ven’in sesi ciddiydi ve yüzündeki gölge, bu sohbeti daha önce de yapıp yapmadığını düşündürüyordu. Ven elini uzattı. “Yürüyelim mi?”

Erin elini kaldırdı ve yüzüklerindeki zümrütler berrak, keskin bir boru sesi üflediler. Erin aniden elini geri çekerek bir adım geriledi. Ven’in gözleri iri iri açıldı ve uzattığı elini indirdi. “Bu müzik de nedir, Erin? Sana dokunduğumda veya dokunacak olduğumda kulaklarımda bir müzik duyuyorum.”

Kaçmasının nafile olduğunu anlamasına rağmen, Erin bir adım daha geriledi. Deniz yüzeyinden belki kilometrelerce aşağıda, kayıp Atlantis kıtasındaydı ve “kaçacak yer yok” ifadesi yepyeni bir anlam kazanmıştı.

“Söyle, Erin. Bir Taş Ozanı olmanın ne anlama geldiğini söyle bana.”

Ven’in zihninde, bombanın patlamaya yaklaştığı an görüldüğü sahne sürekli canlanıp duruyordu. Zihnin ölüm yaklaştığında üretebildiği görüntüler ve bunların kalıcı olması ne kadar da şaşırtıcıydı. O görüntüde Erin tam burada, çocukken aklanma yeri olarak kullandığı bu çardağın yakınında duruyordu. Şimdi üzerinde mavi ipek bir cüppe yerine kazak ve kot vardı ama...

Zihni aniden duruverdi. *Tam anlamıyla. Hiçbir yere gitmeden. DURDU.* Ama beyni –yoksa kalbi mi?– daha önce fark etmediği bağlantıları kurmaya devam ediyordu.

Mavi ipek cüppe. Atlantis kraliyet gelinlerinin geleneksel düğün kıyafeti.

Lordum Poseidon, eğer bu bir şakaysa, ben gülmüyorum.

Gözlerini açıp çenesini gevşettiğinde, Erin’in kendisine çok tuhaf bir şey görüyormuş gibi baktığını fark etti.

Eh, öyleydi. Hayatını asla tek bir kadına adamayacağına yemin etmiş bir Atlantisli, aniden Atlantis kraliyet gelinliği giymiş bir cadının hayallerini görmeye başlamıştı. Zihinsel

bir çöküntü filan yaşadığı belliydi.

“Kötü zamanlama,” diye mırıldandı, başını iki yana sallayarak.

“Pardon? Kötü zamanlama mı? Ne için? Normal hayatımdan çekilip alındığım için mi? Pekâlâ, o kadar da normal olmayabilir, fakat kimsenin üzerime *bomba* atmayacağı kadar normaldi en azından.” Her sorusunda Erin’in sesi daha da tizleşip yükseliyordu ve Ven gerginlikten patlamak üzere olan tek kişinin kendisi olmadığını anladı. Böyle giderse ikisi de kafayı sıyracaktı.

Erin bir adım yaklaşarak parmağını Ven’e doğru salladı ama dokunmadı. “Atlantis’e kaçırıldığım için mi kötü zamanlama? Ablamın ölmediğini, belki de tarihin en kötü, en acımasız diktatörlerinden birinin vampir kölesine dönüştürülmüş olabileceğini öğrendiğim için mi? O alçak beni de istediği için mi kötü zamanlama?”

Ven teslimiyet anlamında ellerini kaldırdı ama Erin’in onunla işi bitmemişti.

“Bana sakın kötü zamanlamadan söz etme, Ven! Sakın!” Erin’in omuzları sarktı ve daha fazla devam edemedi. Aniden, Erin’le ilişkisini tamamen profesyonelce tutmak konusundaki bütün kararlılığı silinen Ven, ona sarılmak, teselli etmek, gözlerindeki acıyı silmek istedi.

Ona sarılmamak için tek bir haklı neden bile düşünemiyordu. Bir adım yaklaşarak Erin’i kollarına çekti ve –tek bir mükemmel an için– Erin de kendini rahat bıraktı.

Erin’in ipek gibi saçlarının kokusu ve dokunuşu, Ven’in

bütün vücudunun gerilmesine neden oldu. Nazik olmaya çalışarak kendi dürtülerine karşı koyarken, Erin'i göğsüne sıkıca bastırdı. Erin'in yumuşak kıvrımlarının kendi sert vücuduna değdiği her yer, tenini bir alev dalgası gibi yalıyordu. İkisi de tamamen giyinik olmalarına rağmen, Erin'i kollarında tutmak büyük bir açlığa ve daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir özleme yol açmıştı. Vücudu biraz seğirdi ve kollarını ona sarılma, ona sahip olma arzusunu inkâr edemeyerek gerdi. Erin'i kesinlikle bırakmak istemiyordu.

Erin hafifçe inleyip, kısık sesle bir şeyler mırıldandı ve Ven aniden havaya fırlayarak, Erin'den uzağa uçup çardağın üzerine ciğerlerindeki bütün havayı boşaltan bir şiddetle sırtüstü çarptı. Büyüyle yaratılmış güneşe, kubbenin tavanındaki bulutlara bakarken soluklanmaya çalıştı ve sonunda ciğerlerini zorlayarak biraz hava alabildi.

“Ven! Ven? İyi misin? Çok üzgünüm! Ne olduğunu bilmiyorum. Çok küçük bir uzaklaştırma büyüğü fısıldadım ve aniden havaya fırladın. Ven? Ven!”

Ven cevap vermeye çalıştı ama sadece boğuk bir sesle öksürebildi. Eh, Erin'in cevap için beklemesi gerekecekti. Yuvarlanıp dönerek çömelme pozisyonuna geçti ve çardağın tepesinden aşağı atladı. Ağır bir şekilde iner inmez poposunun üzerine yere yapıştı. Sağlam bir küfür zinciri savurmak için ciğerlerini havayla dolduramadan, Erin onun yanına koştı.

“Ah, Ven, çok üzgünüm!” dedi, Ven'in yanına çömelerek. “Ben beklemiyordum... bilmiyordum... Atlantis büyü-

süyle ilgili bir şey benimkiyle birleşerek gücü çok artırmış olmalı. Çok üzgünüm... sen iyi misin?"

Ellerini Ven'in yanaklarına koyarak o iri mavi gözleriyle ve endişeyle baktı. Ven için *endişeleniyordu*. Çok uzun zamandır, Poseidon'un hizmetine aldığı en sert, en iri, en acımasız savaşçı olarak görülmüştü ve şimdi bu ufak tefek, dolgun vücutlu dişi insan, *onun* canının yanmasından korkuyordu.

Öfkesi bir anda geçiverdi. Onun yerine içinde ne olduğunu pek tanımlayamadığı bir duygu belirdi ve bütün benliğini sardı. İstiyordu... *İstiyordu*... ihtiyacı vardı.

Aniden var olan tek şey o ihtiyaca dönüştü ve aralarındaki havada yükselerek damarlarına doldu. Kendini daha fazla tutamayarak Erin'i öptü.

Bir kolunu Erin'in beline dolarken diğer eliyle başının arkasını tuttu ve dengesini bozup kucağına çekerek dudaklarına uzandı. Erin hafifçe inlerken ve Ven onun nefesini kendi ağzında yakalarken, bir an kendini bir duayı veya dileği yutar gibi hissetti; o dileği ya da duayı kendi ruhuna hapsetti.

Erin'den yayılan müzik Ven'e akarken, aralarındaki arzu bir orkestra şefinin yönettiği bir senfoniye dönüştü. Erin'in gırtlığından bir inilti yayıldı. Ven sesi yutmaya, müziği yutmaya, Erin'in ışığını, sesini ve büyüsunü içine, kalbine çekmeye çalışırken hâlâ onu öpüyordu.

Işık ve su adına, Ey Kutsal Poseidon, Erin de karşılık veriyordu.

Öpüşmelerinin patlayıcılığı bir anda yerini sahiplenme

duygusuna bıraktı. Ven, Erin'i çiçeklerin arasına yatırmak, ikisinin de giysilerini parçalayarak çıkarmak ve oracıkta içine girmek istedi.

Fermuarı baskı yüzünden erkekliğinin üzerinde iz bırakmış olmalıydı, çünkü sadece dudaklarının tadı bile Ven'in içini yakıp kavuruyordu. Bir açlık ve arzu yangını; Erin'i bu şekilde kollarına almışken, aniden en gizli ve en derin hayali gerçekleşmiş gibi hissetti.

Asla hak edemeyeceği bir hayal.

Asla ulaşamayacağı bütün hayaller.

Başını Erin'inkinden ayırırken bunu yapmak için kendisiyle boğuşması gerekti ve titrek bir şekilde derin derin nefes alıp verdi. Erin ise dudakları öpüşmekten kabarmış, masmavi gözleri iri iri açılmış halde ona bakıyor, Ven içinde giderek yükselen ona sahip olma arzusunu hissediyordu.

Bu ihtiyacı asla tatmin edemez, bu arzuyu asla gerçekleştiremezdi. Erin'i yumuşak bir şekilde uzaklaştırırken, bu öpüşmenin bir daha tekrarlanamayacağı konusunda kendisini –aslında her ikisini de– ikna etmeye çalışıyordu. “Erin, biz...”

Buzlu bir rüzgâr aralarına girdi ve Ven bunun anlamını bildiğinden, hemen Erin'i arkasına çekti. Gelenin *kim* olduğunu biliyordu.

Alaric, bedenlenirken, “Hayır, yapamazsınız,” dedi. “Ve sen, Taş Ozanı, Atlantis'in kanunlarını çiğnedin. Poseidon'un, kıyılarımızda kanunlara aykırı şekilde büyü kullanılmasına verdiği ceza ölümdür.”

9. BÖLÜM

Ven'in öpücüklerinden hâlâ sersemlemiş halde olan Erin –özellikle de taş müziğinin içine, daha doğrusu içlerine akıttığı güçten– çimenlere oturarak az önce ölüm fermanını vermiş olan adama şaşkınlıkla baktı. Ven gibi o da devasa biriydi. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve üzerindeki siyah ipek gömleği zorlayan kasları vardı. Siyah saçları da Ven'inki gibi uzundu. Ama yüz hatları çok farklıydı. Yüzündeki geniş düzlükler, aristokrat burnu ve çıkık elmacıkkemikleri baştan aşağı kibir kokuyordu. Az önce Erin'in ölüm fermanını vermiş olması da onu pek sıcak ve sevimli göstermiyordu.

Ven yerden fırlayıp Erin'in önüne geçerken o kadar hızlıydı ki Erin onun hareket ettiğini neredeyse göremedi ve gırtlığından yayılan yük treni gibi sesi duydu. Ven... *Hırlıyor* muydu?

"Ona dokunursan ölürsün, Rahip! Ona yaklaşırsan, tek bir molekülüne bile zarar verirsen, Poseidon'un seçilmiş ol ya da olma, bağıra bağıra geberirsin," dedi Ven, herhangi bi-

rinin bağırışından daha tehditkâr çıkan kısık sesiyle.

Erin, Ven'in dokunuşundan kaynaklanan sersemlikle başını sertçe bir ileri bir geri çevirdi. Sonra ayağa kalkarak Ven'in yanında durdu ve iki adama da öfkeyle baktı. "Benim ölümüm hakkında konuşacaksak, belki sohbele ben de katılabilirim?" dedi. Gücünü çabucak kullanması gerekirse diye ellerini iki yanında serbest tutuyordu.

Ven'in "Rahip" diye seslendiği adam Erin'in ellerine bakarak dişlerini gösterdi ve gözleri yemyeşil bir ışıqla parladı. Erin, bütün gözü o şekilde parlayan vampir dışında bir yaratık görmemişti ve bu da genellikle birini yemelerinden önce olurdu.

"Adım Alaric. Poseidon'un başrahibiyim, Taş Ozanı. Ve burası benim diyarım. Gülünç dünyevi büyülerinin benim gibi birine karşı etkili olacağını mı sanıyorsun; Atlantis'in tanıdığı en güçlü rahibe?" Sözlerindeki bütün kibire rağmen, sesinde hiç kibir yoktu; sadece kendi değerini bilen birinin sakın özgüveni vardı.

Erin, aralarına girip bacaklarını iki yana açarak duran Ven'e baktı. "Geri çekilebilirsin, Ven. Seattle Işık Çemberi'nden dokuzuncu seviyede bir cadıyım ve muhtemelen kendi başımın çaresine bakabilirim." Rahat bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Beni buracıkta öldürmeye kalkacak değil ya?"

İki adam da ona bakmayınca, Erin'in cesareti biraz kırıldı. "Ah, kalkışır mı?"

Arkasından bir kadın sesi cevap verdi. "Hayır, kesinlikle kalkışmaz."

Erin olduğu yerde dönünce, kızıl sarı saçlı, uzun boylu, beyaz tenli bir kadının kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Kadın ona gülümsedi ama gülümsemesi gözlerinden yansımadı. Sonra dönüp Alaric'e bakarak iç çekti. "Alaric, lütfen konuklarımızı korkutmaktan vazgeç. Üzerinde çalışman gereken son derece gizli Poseidon maceraların yok mu senin?"

Erin, korkunç "ölüm cezası" rahibinin bu alaycılığa nasıl tepki vereceğini görmek için döndü. Alaric'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve Erin'in yanına gelmiş olan kadına doğru eğildi.

"Nasıl isterseniz, müstakbel kraliçem," dedi ve sert yüz hatları bir an için yumuşadı. Sonra Erin ve Ven'e dönerek yine gözlerini parılttı.

Bu kesinlikle işe yarıyor, çünkü ödümü patlatıyor, diye düşündü Erin.

"Belki de burada Atlantis'teyken dünyevi büyülerini kullanmaktan biraz çekinirsin; en azından güçlerini etkili şekilde kontrol edebildiğinden emin olana kadar. Küçük bir büyü patlamanla bütün Yedi Adalarda ne tür etkilere yol açtığını umursamayabilirsin..."

"Hayır!" dedi Erin, Alaric'in sözünü kestğini umursamayacak kadar dehşete kapılmış halde. "Vahşileştirme mi? Farkına bile varmadan Vahşileştirme'yi mi kullandım? Çok özür dilerim; ben hiç... aklıma gelmedi..."

Alaric parmaklarıyla Erin'in çenesini tutup susturdu ve gözlerinin içine baktı. Ven yine hırlayarak aralarına girmek için bir hamle yaptı ama Erin elini kaldırarak onu durdurdu.

“Hayır, Ven. Bırak baksın. Belki kimseye zarar vermek niyetinde olmadığını görebilir. Özellikle de sana.”

Alaric’in gözleri o kadar yoğun parladı ki, Erin teninin yanabileceğini düşündü ama bir an sonra kendisi de o bakışlara karşılık verdi ve gözlerinin ortasındaki simsiyah girdaplara doğru sürüklenmeye başladı.

Bir vampir tarafından büyülenmek böyle bir şey olmalı, diye düşündü. Alaric onu aniden bıraktı ve Erin olduğu yerde sendeledi. Ven düşmemesi için onu yakaladı.

“Hiçbir kötü niyeti yok,” dedi Alaric, başını çevirip delici bakışlarıyla Ven’i olduğu yere mıhlıyarak. Sonra tekrar Erin’e döndü ama bu kez gözlerindeki pırıltı silinmişti ve neredeyse insan gibi görünüyordu.

Neredeyse.

“Umarım bana şu Vahşileştirme’den daha çok söz edersin. Birazının zihninin yüzeyinde Ven için duyduğun bazı korkulardan kaynaklandığını anlamış olsam da, böylesine güçlü bir büyüün bu kadar genç biri tarafından nasıl kullanılabilirdiğini öğrenmek isterim.” Başıyla Erin’i selamladıktan sonra yine diğer kadına dönerek eğildi.

Sonunda Ven’e döndü. “Doğuştan rolün ve savaş hakkın, Kralın İntikamı olmak, dostum. Bu yolda daha fazla ilerlemeden önce, Taş Ozanı’na karşı beslediğin duyguların rolüne nasıl engel oluşturabileceğini daha iyi düşün.”

Ven, rahibe doğru bir adım attı. “Seninle dostuz, Alaric. Ama seni uyarıyorum. Erin’i bir daha tehdit edersen, bütün gücümle karşına dikilirim.”

“Hey! Ben de o kadar çaresiz değilim,” dedi Erin, meydan okuyan bir tavırla. Ama müstakbel kraliçe bir elini onun koluna koyarak başını iki yana salladı.

Alaric ve Ven ona hiç bakmadılar bile. Hâlâ birbirleriyle yoğun ve sessiz bir iletişim içindeydiler. Sonunda Alaric başıyla onayladı. “Öyle olsun. Gözlerinde Poseidon Alevi’ni gördüğümde endişelendim. Caligula’ya karşı cadılara yardım etmeyi sürdürmeden önce bunu bir savaş konseyinde tartışmamız gerek. Senin ölümcül zaafın olabilir.”

Erin kendisi orada değilmiş gibi konuşulmasından sıkılmıştı. Kolunu sertçe çekerek kadının elinden kurtardı ve Alaric’e yaklaştı. “Poseidon Alevi nedir? Ayrıca, Caligula’yla ve bizimle kurduğunuz ittifakla ilgili herhangi bir şey tartışacaksanız, benim de o savaş konseyine katılmama izin vermek zorundasınız.”

Hafif bir gürlüğü, üçünü de dönüp bakmaya zorladı ve bunu yaptıklarında kraliçeyi iki elini karnına bastırmış, acı çektiği belli bir halde buldular. “Alaric, Ven, lütfen... lütfen yardım edin,” diye bağırdı kadın. “Bir terslik var... hissedebiliyorum. Bebekle ilgili bir sorun var.”

Daha ikinci kez *lütfen* diyemeden, Ven onu kollarına almıştı bile. “Şşş, Leydi Riley,” diye mırıldandı, yüzünü kadının saçlarına gömerek. “Şşşş, hayatım. Her şey yoluna girecek. Tapınak bakireleri sana ve bebeğe yardım edecekler.”

Ven, Erin ve Alaric’e bir bakış attı. “Lütfen onu Nereid Tapınağı’na getir, Alaric.” Bunu söyledikten sonra güçlü bir sıçrayışla yerden fırladı ve Riley’in etrafında sise döndüştü.

Öyle ki hızlı hareket eden yanardöner bir bulut, Riley'i onlardan hızla uzaklaştırdı.

Erin hayranlıkla inledi. "Bu yaptığı şey çok güzel..." Ama sonra kendini tutarak sustu ve bu ilgisiz düşünceyi kafasından atmak için başını iki yana salladı. Sonra başını kaldırıp rahibe baktı. Rahibin kısık gözleri, Riley için son derece endişeli olduğunu gösteriyordu. "İyi olacak mı? Ya bebek?"

Zihninde dehşet verici bir düşünce belirdi ve birkaç saat önce yuttuğu bütün okyanusu kusabileceğini sandı. "Ben... Buna büyümle ben yol açmadım, değil mi?"

Rahip başını iki yana salladı ve gözlerindeki bakışlar bir an için yumuşadı. "Hayır, sen değil. Ancak bu konuda endişelenmen bana karakterinle ilgili güvence verdi. Riley zor bir hamilelik geçiriyor ve ne kadar güçlü olsam da, onun iyileşmesini sağlayamıyorum."

Erin onun aslında bu kadar çok şeyi açıklamak niyetinde olmadığını anlamıştı, çünkü hemen çenesini kaparken yüzündeki çizgiler derinleşmişti.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, Poseidon'un güçlü başrahibinin düzeltemediği bir şeyi düzeltmek için hiçbir umudu olmadığını bilmesine rağmen.

En azından başrahip kahkahalarla gülmedi. Acısını göstermemeye çalışır gibi gözlerini sımsıkı kapayarak sadece başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey yok..."

Sonra aniden gözlerini açtı. "Dur. Bir şey olabilir. Ne-reid Tapınağı tarihi... sen bir Taş Ozanusun..."

"Ne? Bana bir Taş Ozanı olduğum ilk kez meclis lider-

lerim söyledi ama onlar da daha fazlasını bilmiyordu. Kıs-
men peri kısmen de, şey, Atlantisli olabilirmişim. Ama bu ne
anlama geliyor ki? Ben *neyim*?”

Alaric onun sorularına aldırmadan kolunu yakaladı.
“Sıkı dur,” dedi. Sonra onu kollarına alarak tıpkı Ven’in Ri-
ley’le yaptığı gibi havaya sıçradı. Erin bir şaşkınlık çılgılığı
attı ve bütün gücüyle adamın yakasına tutundu. Ama Alaric
bir sis bulutuna dönüşmek yerine, bir adım ileri giderek mide
bulandırıcı bir tür Atlantisli taşıma yöntemi kullandı. İki sa-
niye kadar sonra, yeşimler, safirler ve ametistlerle süslü bir
beyaz mermer bir tapınağın önünde duruyorlardı ve Erin mi-
desindeki kurabiyeleri yemyeşil çimenlere çıkarmamak için
kendini zor tutuyordu.

Tapınak’tan yayılan bir ses dalgası, önce tereddütle ama
sonra bütün benliğini sararak ona uzandı. “Oh!” diye bir çığ-
lık attı Erin, büyük bir mutlulukla hissederken. Evet, *hisset-
mişti*. Taşlardan yayılan melodiler ona akıp, içinden geçiyor
ve onları hissedip yaşıyordu. Taşlardan akıp ruhuna işleyen
müzikle, senfoniyle bir olmuştu.

Müzik kemiklerine, iliklerine, kanına işlerken öylece
durdu ve Erin annesinin kollarında küçük bir kız olduğu gün-
lerden beri ilk kez ağzını açarak şarkı söylemeye başladı.

Net, berrak melodiler Tapınak’ın geniş, havadar salonu-
na dolarken, Ven kapıya, sesin geldiği yöne doğru döndü ve
kucağında Riley’le oraya doğru yürümeye başladı. Baş Ne-

reid Bakiresi Marie, elindeki su testisini gürültüyle düşürdü ve onu orada olduğu gibi bırakarak Ven'in Riley'i yatırmak üzere olduğu minderlerin yanında çömeldiği yerden doğruldu.

Marie, Ven'in peşinden kapıya yürüdü ama Ven diğer bakirelerin de onlarla birlikte gelip gelmediğinin farkında değildi. Gözleriyle müziğin notalarını görmeye çalışıyordu ki, hepsi Tapınak'ı dolduran havaya altın harflerle yazılmış olmalıydı. Böylesine dayanılmaz ölçüde güzel bir ses varolamazdı; böylesine ifade edilemez bir zarafet, bir şarkıcının dudaklarından yayılamazdı.

Marie hemen sağ yanından, Riley'in başının Ven'in koluna dayandığı yerden konuşurken, sesi hayranlıkla kısılmıştı. "Nereid'lerin Taş Ozanı efsanesi. Bize geri döndü!"

Ven cevap vermedi; veremezdi. Onu büyüleyen müziğe doğru yürümeye devam etti.

Onu huzura, dinginliğe çağırıyordu. Şifaya, iyileşmeye.

Üç geniş basamağın tepesine yöneldi. *Müziğe ulaşmalıyım; müziğe dokunmalıyım; müziğe...*

Ama müzik *oydu*. Erin, Tapınak'ın önünde ellerini gökyüzüne kaldırmış, başını arkaya atmış halde duruyordu. Melodiler boğazından yükselirken, vücudundan ve ellerinden de yukarı doğru gümüşü bir ışık yayılıyordu. Aşk, kaybı ve eve dönüşü anlatan sözsüz bir melodi mırıldanıyordu. Erin şarkısını söylerken, Ven onun bir şifa şarkısı söylediğini ruhunun derinliklerinden biliyordu.

Şifa.

Riley.

Başını eğerek Riley'in solgun, hareketsiz, bilinçsiz yüzüne baktı. Artık düşünmüyor, endişelenmiyor, merak etmiyordu.

Sadece hareket ediyordu. Bir sıçrayışta, Tapınak'ın kapısından en alt basamaklara uçtu. Bir kez daha sıçradığında, Erin'in önünde duruyordu. Kucağındaki değerli yükünü Erin'in ayaklarının dibine bıraktı. Önünde çömelerek yüzünü Erin'e, efsanelerden fırlamış olan Taş Ozanı'na döndü ve tek bir kelime fısıldadı.

"Lütfen."

Şarkı Erin'in dudaklarından yayılmaya devam etti ama başını yavaşça eğerek Ven'e baktı. O masmavi gözlerde vahşi bir güzellik parlıyordu ve yüzünün düzlükleri mermerden oyulmuş gibiydi. Şimdi bir cadıdan daha çok bir Tanrıça'ya benziyordu: Güzel, korkunç ve acımasız. Ven'e bakmaya devam ederek şarkısını sürdürdü.

Ven tekrar denedi. Erin'in dönüştüğü canlı taşın sertliğinin altındaki o yumuşaklığa –insanlığa– ulaşmak için tekrar çabaladı. Denedi, çünkü Riley'i bir kardeş gibi seviyordu. Onu ve karnındaki bebeği kendi hayatından daha çok seviyordu.

Tekrar denedi, çünkü ruhunun bir parçası bunu yapması için onu zorluyordu.

"Erin," dedi, göklere uygun bir şarkının arasında basit bir savaşçının sesinin nasıl duyulabileceğini merak ederek. "Erin, lütfen. Ölüyor."

Erin, yavaşça, çok yavaşça çömeldi ve yüzünü Riley'in karnına yaklaştırarak ellerini minik bebeğin büyüdüğü yerin tam üzerine koydu. Erin'in ağzından ve kendisini saran auralardan yayılan gümüşü ışık, Riley'in her yanını sardı. Ven uzaklarda bir yerde Alaric ya da Conlan'ın bağırdığını duydu ama umurunda bile değildi, önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Erin'in yanardöner mavi gözlerinde yanan ışıktı.

Şarkısını Riley'e, Riley'in bebeğine söylüyordu ve bu sadece saniyeler sürdü. Belki de bir evrenin doğumu kadardı. Ama biraz sonra —biri yıllar sonra— sonunda şarkısı sustu. Ven bir an için kalbi göğsünden sökülmiş gibi acıyla doldu ve boğazında bir şeyler düğümlendi.

Erin bir elini kaldırarak onun yüzüne dokundu. "Ah, Ven," diye başladı ve gözleri aniden arkaya dönerken kendisi öne devrildi. Ven hemen uzanıp Riley'in üzerine düşmeden onu yakalayarak kaldırdı ve dudaklarını Erin'in alına dayadı.

"Lütfen," dedi, ama bu kez tamamen farklı bir nedenden söylüyordu; kendinin bile anlayamadığı bir nedenden.

Riley ayaklarının dibinde doğrulup oturdu ve gülümseyerek gerindi. Gözleri ve yanakları canlılıkla, sağlıklı parlıyordu. "Vay canına, aylardır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Neler oldu?"

Alaric ve Conlan, hemen arkalarında Marie'yle birlikte Riley'in yanına koştular. Herkes bağıra çağıra Ven'e bir şeyler soruyordu ama o hiçbirine aldırmadan, hiçbir erkeğin girmesine izin verilmeyen Tapınak'a ve iç odasına yöneldi.

Tapınak bakireleri her zaman Taş Mağarası'ndan söz ederlerdi ve her nasılsa, Erin'in ihtiyacı olan şeyin o olduğunu anlamıştı.

Yürürken Erin'in başını kaldırdı ve dudaklarını nabzına değdirdi. Yavaşladığını hissetti.

Yavaşlıyordu...

Ve durdu.

Gözleri dolduğu için neredeyse kör olduğundan, gizli kapıyı kaçırmak üzereydi ama Marie hemen önüne gelerek mermer duvarın bir bölümünü örten bir duvar halısını kenara çekip kendisini izlemesini işaret etti. "Burası, Lord İntikam. Taş Ozanı'nı evine getir de, onu iyileştirelim."

Mumlarla aydınlatılmış geçitte bakireyi izlerken, Poseidon'a hayatı boyunca hiç yapmadığı kadar ısrarcı ve çaresiz bir şekilde dua etti.

Bunu Riley ve senin tahtının vârisi için yaptı. Lütfen onu, onların hatırı için kurtar. Onu benim için kurtar.

Ama aldığı tek cevap, taş zemine vuran kendi topuklarının takırtısı ve ruhunun içinde ördüğü, taşlaşmış kalbini saran ve şimdi çatırdayan duvarların gürültüsüydü.

10. BÖLÜM

Caligula'nın mağarası, Rainier Dağı'nın altı

Mağara duvarında Caligula'nın iki bin yıllık varlığı boyunca hiç duymadığı türden bir ses yankılandı. Acı dolu, ağıt gibi, hazin bir sestti. Kendi yaklaşan sonunu haber veren bir cenaze borusu.

Yoğun, gümbürtülü sesin yankıları taş duvarlardan ve toprak zeminden sekiyordu. Şafağın ilk ışıklarından kaçmaya çalışan vampir yavruları tünedikleri yerlerden kaçıyor, yere yuvarlanıyor, paniğe kapılmış halde birbirlerine saldırıyorlardı.

Caligula, "Yeter!" diye bağırdı ve mağarada yankılanan bu tek kelime; yavrularla, uşaklar arasındaki kargaşayı bir anda sona erdirdi. Ama cehennemin kapıları vuruluyormuş gibi devam eden sesin kaynağı düşünüldüğünde, kendi gücünün derinliği bir hiçti.

Ellerini kulaklarına bastırarak tek bir emriyle harekete

geçmesi gereken kişiye seslendi. “Drakos!”

“Buyurun, Lord Amiralim?” Ses arkasından ve yukarıdan geldiğinden, Caligula olduğu yerde hızla dönerek yukarı baktığında, Drakos bir düşman olsa başının ciddi şekilde dertte olacağını görerek huzursuz oldu. Bu düşünce zihninde uyarı çanları çaldı ama yine de mağarayı dolduran sesle kıyaslanamazdı bile.

“Bu *gürültü* de nedir?” diye bağırdı Caligula, generali kendisinden sadece yarım metre ötede olmasına rağmen.

Drakos bu gürültüden hiç de rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. Bu da Caligula’yı çok rahatsız etmişti.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Drakos. “Araştırmamı...”

Gürültü, dev bir el aniden sessizleştirmiş gibi kesili-verdi. Caligula’nın öyle bir sesi durdurmaya yetecek elin sahibini tahmin etmek bile istemiyordu. Anubisa’yla ve hayali böcekleriyle yaşadığı aşağılanmadan sonra hayal gücünden korkar hale gelmişti.

Lanet olasıca kaltak. Tabii bir Gece ve Kaos Tanrıçası lanetlenebilirse... Bu fikir bile mide bulandırıcı.

Ama bu kişisel şakası kendisini bir şekilde rahatlatmış ve başını kaldırdı. “Evet, araştırmanı istiyorum. Ayrıca, ilerlemlerle ilgili de bir rapor istiyorum. Quinn nerede? Onu bana getireceğini söylemiştin,” dedi, Anubisa’nın adını sohbetin dışında bırakarak. Onun adını söylemenin bile dikkatini çektiği söyleniyordu ve yakın zamanda onunla tekrar karşı karşıya gelmeye hevesli değildi.

“Konunun üzerinde çalışıyorum, Lordum. O biraz...

Yakalanması zor,” dedi Drakos.

“Bahaneler duymak istemiyorum,” diye hırladı Caligula. “Ya onu bana getirirsin ya da sonuçlarına katlanırsın. Atlantisliyi yakalamak konusundaki diğer planla ilgili durum nedir? Artık Anu... *Tanrıça'nın*... onun ölmesini istemediğini bildiğimize göre, patlayıcılarla oynamaya devam edemeyiz.”

“Seattle Işık Çemberi'yle bir ittifak kurduklarını biliyoruz, Lordum. Conlan'ın kardeşini... *Onun* için yakalamak amacıyla cadıları yem olarak kullanmayı planlıyoruz. Ve aradığınız kadınla arasında bir ilişki oluşmuş gibi görünüyor ki, bu da bizim yararımıza olacak.”

Caligula, kadını düşününce gülümsedi ve generalinin kendi hatalarını başkalarının üzerine yıkmaya çalışmamasına memnun oldu. Bombalama fikri Caligula'dan çıkmış olmakla birlikte, iyi bir generalin kendi stratejisini oluşturması ve emirleri körü körüne izlememesi gerekirdi. “Yem mi? Yani Atlantisli bir grup cadı için tahtın vârisini feda etmeye yanaşırlar mı? Kadın için ne aptalca duygular besliyor olursa olsun?”

Karanlıkta çınlayan seste belirgin bir küçümseme vardı. “O sözde cadılar yaklaşık on yıl önce sizi neredeyse yok ediyordu, *Lordum*. Ve sefil başınızı gövdenizden ayırdıklarını görmek beni çok mutlu ederdi.”

Drakos kendini aile içi çatışmadan uzaklaştırmak için geri çekildi. Akıllı vampir.

“Deirdre, aşkım,” diye mırıldandı Caligula, Drakos'la

arasına doğru süzülen sarı saçlı vampire dönerek. “Sesini tekrar duymak ne kadar güzel. Bugünlerde mezarından pek çıkmıyorsun.”

Deirdre, Caligula’nın ayağının dibine tükürdü. “Mümkün olsa gerçekten ölmek için kendimi aç bırakırdım, biliyorsun. Ama her gece sürekli başıma nöbetçi dikiyorsun.”

Drakos’a bir bakış atarken, o bakışlardaki öfkenin generali durduğu yerde küle çevirmemesi ilginçti. “İmparatorluk emirlerini yerine getirecek yeni bir *uşak* bulduğunu görüyorum.”

“Bu çok güzel bir buluşma olsa da, Drakos’un yapacak işleri var, hayatım. Belki bugün benimle birlikte dinlenirsin?” Caligula, tutmayacağını bilse de elini Deirdre’ye uzattı.

Yakında bir gün onun inadını kıracağını biliyordu. Bnu yapmak için hayatta kalan tek ablasını kullanacaktı. Daha önce de saplantılı olmakla suçlanmıştı ama Deirdre’ye pes ettirme arzusuyla kıyaslandığında diğer hepsi gölgede kalırdı. O ve ablası; kendisinden neredeyse kaçmayı başaran iki kadının benzerleri. Bedenlerini ilk ve tek kez kullandıktan sonra zehir içmeyi tercih eden iki genç kuzen.

Ondan tekrar kaçamayacaklardı. Ölüm bile onları kurtarmazdı.

“İsteyerek elini tutmaktansa geberip cehennemde çürüdüğünü görmeyi tercih ederim, Caligula,” diye tısladı Deirdre, iki metre geri sıçrayarak.

“Belki, hayatım. Belki. Ama cehennemde çürümenin çok çeşitli yolları vardır ve sen de orada bana katılabilirsin.”

Aniden yerinden havaya fırladı ve mağaranın en tepesine yakın bir yerde dinlenip geceyi bekleyeceği kovuğa girdi. Uyurken rahatsız edilmemesi için onu çok güçlü büyüler koruyordu; o büyüler yapan korku içindeki cadının kanını emmeden önce hepsini defalarca denemişti. Caligula'nın isteksiz gelinine dönen generaline bakarak, ölüm uykusunun karanlığına çekilmeden önce son bir talimat vermek için seslendi. "İlerleme, Drakos. İlerleme kaydet, yoksa bunu senin yerine yapacak bir general bulurum."

11. BÖLÜM

Taş Mağarası, Nereid Tapınağı'nın altı, Atlantis

Marie, Ven'i binlerce yıldır bakirelerin adımlarıyla aşınmış merdivenlerden aşağı indirdi. Erin'i kucagında taşıırken ve ölüp ölmediğini bilmezken lanet olasıca basamakları düşünüyor olması ilginçti.

Zamanın dalgalarının küçücük bir parçasında tanıdığı bir kadının ölümü yüzünden hayatta kalamayacağını düşünmesiye daha da tuhaftı. Karnından başlayıp göğsünden çıkan acı, boğazına kadar yükseldi. Baş Bakire'nin peşinden karanlığın daha da derinliklerine doğru ilerlerken acı ve öfkeyle kükredi.

Birkaç adım önünde yürüyen Marie, sesle irkilerek durdu ama Ven'in yüzüne bir bakış attıktan sonra sadece başıyla onayladı ve koridordan yürümeye devam ederek adımlarını hızlandırdı.

Nereid Tapınağı'nın kalbine iniyor olmalarına rağmen,

Ven kendini tutamayarak Poseidon'a dua etti:

O ölemez. Nedenini bilmiyorum, nasılını bilmiyorum, fakat benim için kendi hayatımdan daha değerli bir hale geldi. Sana hizmetimi ve onurumu borçluyum, Poseidon. Lütfen benim için bu kadını kurtar

Marie sert bir dönüş yaptı ve Ven bir an için Bastien'in kız kardeşinin de ağabeyi kadar becerikli olmasını umdu. Onun peşinden devam etti ve muazzam büyüklükte parlak bir taş görerek olduğu yerde kalakaldı. O kadar büyüktü ki Marie taşın içine girdi.

"Bu doğal bir jeottur ve Nereid Tapınağı'nın merkezidir. Felaket'ten önce Nereid Kalbi burada duruyordu," diye açıkladı Marie. "Antikler, Taş Mağarası'nın doğal bir şifa yeri ve taş ozanları için bir güç kaynağı olduğunu yazmışlardı."

Oval alanın ortasında duran sade görünümlü ahşap masayı işaret etti. Ven altı adımda masaya ulaştı ve Erin'in gevşek bedenini hemen masanın üzerine yatırdı. Marie yerden yeşil renkte ipek bir minder alarak Erin'in başının altına koydu.

Ven odaya bakındı ve her yerde taşlar olduğunu gördü. Odaya kasıtlı bir desen çizecek şekilde yerleştirilmiş, etrafa atılmış minderlere dikilmiş ve hatta ahşap masanın altına işlenmişti. Jeot duvarlar parıltılı, yanardöner mor renkteydi. Erin'in saçlarını yüzünden çekerken Marie'ye döndü. Erin'in hareketsiz, solgun yüzüne baktığında, morali bozularak, "Bir şey yap," dedi. Marie şaşkınlık ve gerginlik ifadesiyle karşılık vermek istedi.

Tam o anda müzik başladı.

Duvarlardan tek, net ve çılgınca bir nota yayıldı. Her taraftan uzanan sesler ona katıldı. Çok geçmeden müzik yerden, tavandan, odadaki bütün moleküllerden yankılanıyordu. Koro senfoniye dönüştü; baştan çıkarıcı güzellikte bir senfoni. Ven, Erin'in ellerini tutarak ayakta duruyordu ve şefkatsiz Tanrılara dualar ediyordu.

Müzik ışığa, ışık müziğe dönüştü; ta ki ikisi birbirinden ayrılmaz oluncaya kadar. Erin'in Riley'in ve bebeğin üzerine yaydığı gümüşi ışık, şimdi jeottan oluşan bu alanda bin kat büyümüştü. Ven, Marie'nin yerde, masanın dibinde diz çökmüş olduğunu fark etti.

Vahşi müzik, Ven'in bütün hücrelerine işleyene kadar devam etti. Müziği *görebiliyor*, ışığı *duyabiliyordu*; Erin'in vücudunda zonklayan ritmi *hissedebiliyordu*. Hepsinin altında, üzerinde ve etrafında, zihninde ve kulaklarında zarif bir sesin şarkı söylediğini duyuyordu.

Bana daha yeni döndün, Taş Ozanı. Gitmene o kadar kolay izin vermem.

Bununla birlikte müzik, sözü olmayan bir ışık ve ses zirvesine ulaştı. Erin'in vücudu parlamaya başladı ve o kadar parlaklaştı ki Ven gözlerini kapamak zorunda kaldı. İnancına sığındı ve hasarlı ruhunda bir parça olsun inanç aradı.

Sonunda –*sonunda*– biraz bulabildi.

Onu sana veriyorum, Poseidon. Ve sana, Nereid Tanrı-

çası. Onu size veriyorum. İstedğim tek şey, eğer onu yanınızda alıkoyarsanız, benim değersiz ruhumu da beraberinde alın.

Kapanmış gözkapaklarına çarpan parıltı aniden kesildi ve aynı anda müzik de sustu. Gözlerini kırıştıtararak açıp, sadece binlerce taşla aydınlanan karanlığa baktı. Değişimi algılaması için biraz zaman geçmesi gerekti, fakat Erin'i görüyor, elini sıkıttığını hissediyordu ve ruhundaki dua bir minnete, şükrana dönüşmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi, zorlukla konuşarak. "Bu cesur kadını benim için kurtardınız, teşekkür ederim."

Erin ona bakarken gözleri jeotun içindeki bütün taşlardan daha çok parlıyordu. "Duydun mu? Müziği duydun mu?" Taşların içinde yana döne yayılan müziği hâlâ duyabiliyormuş gibi, yüzünde derin bir huşu ifadesiyle iç çekti.

Ven'in elini daha sıkı tuttu. "Senin şarkını duydum, Ven," dedi gülümseyerek. "Senin ruhunun şarkısını duydum."

Ven cevap veremeden, Erin normal bir uykuya daldı ve göğsü düzenli bir şekilde kalkıp inmeye başladı. Ven dudaklarının onun boynunun yan tarafında güçle atan damara yapıştıtararak kalbindeki minneti ifade edebileceği tek sözleri fısıldadı. "Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim.*"

Erin, elmas kolyeler, dev parlak yakutlar ve zincir zırhlar kuşanmış kadınlarla dolu bir rüyadan uyandı. Bilinçli zih-

ninin illüzyon olduğunu bildiği şeyden kaçmaya çalıştı. Gözlerini açmak neredeyse bütün gücünü kullanmasını gerektirdi. Bedeniyse üzerinden kamyon geçmiş gibiydi. Ağrıyabileceğini bilmediği yerleri bile ağrıyordu.

Sonunda kendini zorlayarak gözlerini açtı. Ven'in yüzü bütün görüş alanını doldurduğunda, koyu renk gözlerindeki mavi-yeşil alevler geri dönmüştü ve hiç olmadığı kadar parlıyordu. Ama onu ürkütmek yerine rahat bir nefes almasını sağladı. "Buradasın," diye fısıldadı Erin, kollarına ona doğru kaldırmaya çalışarak.

"Asla başka yerde olmam," dedi Ven. Sonra onu nazikçe kollarına çekti ve ağrıyan vücudunun itiraz edeceği kadar sıkıca sarıldı.

"Off! Ah, Ven, çok sıkma, olur mu?" dedi Erin, bir elini kaldırıp Ven'in saçlarına dokunarak. Kolu tekrar yanına düşerken, ipek gibi siyah saçlar parmaklarının arasından kaydı.

Ven kollarını gevşetip, ellerini kollarında ve sırtında dolaştırarak onu tamamen kucağına aldı. "Yaşıyorsun," dedi Ven. "Bana geri döndün."

Erin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Yaşıyor muyum? Geri mi döndüm? Nereye gittim ki?"

"Leydimi ve çocuğumuzu kurtarmak için ölümün kapısına," dedi başka bir ses.

Erin aniden Ven'in kucağında otururken yalnız olmadıklarını anlayarak başını hızla sese doğru çevirdi. Parlak ve açık odada toplanmış küçük kalabalığa bakınırken yüzü kızardı. Duvarların dibine zümrüt yeşili cüppeler giymiş ka-

dınlar sıralanmıştı ve savaşçı oldukları anlaşılan bir grup adam da Ven ve Erin'in önünde duran çiftin etrafında yarım daire biçiminde dizilmişlerdi.

Konuşmuş olan adam önünde diz çökerken kızıl saçlı kadının elini sımsıkı tutuyordu. "Riley," dedi Erin, hatırlayarak. "Sen iyi misin? Bebek..."

Diz çökmüş olan adam ona baktı. Üzerinde seçkin görünüşlü beyaz bir gömlekle siyah pantolon vardı ve Ven'e çok benziyordu. Ven'in ağabeyi Conlan olmalıydı. Ama gözlerinin ortasında aynı mavi parıltı yoktu. Onun yerine, Erin'in bakmaya dayanamadığı kadar derin bir acı vardı. Acı ve bir şey daha.

Muhtemelen şükran.

"Biz iyiyiz, Erin. İkimiz de iyiyiz. Senin sayende. Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Riley. Bu doğrudu; teninin o grimsi, sağlıksız görünümü gitmişti ve gerçekten sağlıklı olduğu anlaşılıyordu.

"Ne istersen," dedi, Erin'in Conlan olduğunu tahmin ettiği adam. "Bizden ne istersen olacak; kraliyet hazinesinden bir paya, toprağa ve hatta Atlantis'te bir unvana kadar."

Arkalarındaki savaşçıların hepsi –Erin aralarında duran Alexios ile Denal'ı tanımıştı ama mavi saçlı olan Justice'i tanımamıştı– bir dizlerinin üzerine çökerek başlarını eğmişlerdi. Denal, "Sana yaşamlarımızı sunuyoruz," diye bağırdı ve Erin gerçekten ürkmeye başladı.

"Pekâlâ, beni kaldır, Ven. Kucağında oturmak yeterince utanç verici," diye fısıldadı Erin, dik oturmaya çalışarak.

Gücü yavaş yavaş geri geliyordu ve ayakta duracak gücü vardı ama Ven'e kendisini bırakması için ciddi bir bakış atması gerekti.

Conlan ve Riley'in önünde diz çöktü. "Pekâlâ, kraliyet unvanı filan istemiyorum, ancak diz çökmesi, eğilmesi veya reverans yapması gereken benim ki bunu yapmayı bilmiyorum, dolayısıyla lütfen düzgün bir şekilde ayakta durabilir miyiz?" diye yalvardı. "Bu benim için son derece zor ve ne olduğu ya da daha doğrusu, Riley'e nasıl yardım ettiğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Adam ayağa kalkarak onun elini tuttu ve kendisine çevirdi. "Adım Conlan, Atlantis'in baş prensi, Yedi Adaların gelecekteki kralı ve hâkimiyim. Aileme bağışladığın şifa karşılığında sana hizmetimi sunuyorum," dedi ve sesindeki samimiyet, Erin'in gülümseme dürtüsünü bir anda siliverdi. Bir kız her gün önünde eğilen bir baş prensle karşılaşmazdı.

Aniden odadaki tek prensin o olmadığını hatırlayarak Ven'e baktı ve yanakları yine kıpkırmızı kesildi. Eh. *Bu* biraz karmaşık bir hal alıyordu.

Elini karnındaki hafif şişliğe koruyucu bir tavırla yerleştirmiş olan Riley'e bir bakış attı. "Yardım edebildiğime sevindim. Ne yaptığımdan tam olarak emin değilim, fakat sana ve bebeğe yardım edebildiğim için memnunum."

Riley iki uzun adımda aralarındaki mesafeyi kapayarak Erin'e sınıksız sarıldı. "Teşekkür ederim, Erin. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum..."

Riley susarak geri çekildi ama ellerini Erin'in omuzla-

rından çekmedi. Bunun yerine, kendi lacivert gözleriyle Erin'in gözlerine baktı. Ven veya Alaric'te olduğu gibi bir şey olmadı, dolayısıyla Erin temkinli ama korkusuz bir tavırla bekledi. "Eee, ne?" diye sordu sonunda.

"Çok fazla acı," diye fısıldadı Riley. "Yıllardır sana sarılacak veya seni teselli edecek biri olmamış. Ailen –annen– ah, çok üzgünüm, Erin."

Erin, Riley'in onun en acı dolu anılarını bir dergi kapağından okur gibi okumasından rahatsız olarak ve aynı ölçüde şaşırarak sertçe geri çekildi. "Buna nasıl cüret edersin?" diye tersledi. "Atlantis kraliyet ailesinden olabilirsin ama bu sana benim zihnimi talan etme hakkını vermez."

Ven, Erin'e sarıldı ve onun vücudunun sıcaklığı Erin'i biraz olsun rahatlattı ama Riley'in sözleri yine geri döndü. *Sana sarılacak kimse olmamış.* Kaskatı kesilerek Riley'den uzaklaştı.

Conlan konuşmak için ağzını açtı, fakat Riley bir elini onun koluna koydu. "Hayır, haklı. Gerçekten üzgünüm, Erin. Ben Atlantisli filan değilim, yani henüz, şey, prensle nişanlıyım ama... her neyse, bu önemli değil." Riley dudağını ısırdı. "Ben Atlantislilerin *aknasha* dediği şeyim ve bu da duygusal empatik anlamına geliyor. Birine dokunduğumda ve yüzeyin altında çok yoğun duygular olduğunda, bir şekilde bana çarpıyorlar. Ayrıca, sana dokunmadan önce kendimi kalkanlamadım. Çok ama çok üzgünüm."

Conlan'da olduğu gibi Riley'in sesinde de o kadar derin bir samimiyet vardı ki Erin öfkesini daha fazla sürdüremedi.

Özellikle de çok bitkin olduğu için daha ne kadar ayakta durabileceğini merak ediyordu.

“Hayır, sorun değil, sanırım. Sana bağırmamalıydım. Muhtemelen yüksek sesler duymak bebek için iyi değildir,” dedi, hafifçe gülümseyerek.

Ven bir kahkaha attı ve yine sarıldı; Erin onun kahkahalarını sırtında hissetti. “Bu doğruysa, daha aylar boyunca yanımızda olacağı için kulaklarına tıkaç takmanın bir yolunu bulmalıyız,” dedi.

Denal gelip Riley’in yanında durdu ve sırtarak konuştu. “Riley’le birlikte izlediğiniz şu berbat eski filmlerden söz etmeye bile gerek yok, Ven. Bebek doğduğunda Bela Lugosi ya da Vincent Price’a benzerse hiç şaşırmayacağım.”

Riley ürperdi ama gülümsüyordu. “Bebeğim kesinlikle eski bir korku filmindeki başrol oyuncusuna benzemeyecek. *Kızım* tıpkı babasına benzeyecek.”

Conlan kolunu Riley’in beline doladı. Birbirlerine bakarken gözlerinde o kadar derin bir sevgi ve umut vardı ki, Erin’in içi sızladı. Birinin de kendisine öyle bakmasını çok isterdi.

Uyandığında görüş alanını dolduran Ven’in yüzünü hatırladı ama bu düşüncesini hemen bastırdı. Özlemle, bakışlarla veya benzeri şeylerle kaybedilecek zaman yoktu. Aniden gücü kesildi ve oda çılgınca bir renk ve ışık kaleydoskopu gibi döndü. Destek almak için sırtını Ven’e yasladı. Ven onu hemen kollarına aldı ve bir çocukmuş gibi tuttu.

Ya da değer verdiği biri gibi.

Her iki şekilde de, Erin bu konuda tartışamayacak kadar yorgundu.

“Erin’in dinlenmesi gerek. Yarın sabah ne yapmamız gerektiğini konuşabiliriz,” dedi Ven, ağabeyine.

Conlan başıyla onayladı. “Riley’in de dinlenmesi gerek. O halde saraya. Sabah toplanacağız.”

Erin biraz esnedi ve sonra Riley’e dönerek gülümsedi. “Her zaman böyleler mi? Hep göğüslerini mi yumrukluyorlar?”

Kocası kendisini kollarına alırken Riley bir kahkaha patlattı. “Hayır, güven bana. Bazen daha da kötüler. Ağaç sallama törenine kadar bekle.”

Erin güçlü bir kahkaha patlatırken, Ven hafifçe hırladı ve Tapınak’tan dışarı çıktı. Erin arkasından Denal’in şaşkın sesini duydu. “Ağaç sallamak da ne demek?”

Erin sırtarak Ven’e baktı ve Ven’in yüzünde de çok hafif bir gülümseme belirdi. Sonra sise dönüştü ve Erin’i saraya götürdü. Erin göreviyle, vampirlerle ve taş melodileriyle ilgili bütün düşünceleri zihninden atarak, kendini birkaç dakika masal kitaplarından fırlamış bir peri prensesi gibi havada süzölmeye bıraktı ve bunun her dakikasından zevk aldı.

12. BÖLÜM

Saray, Atlantis

Ven odanın diğer ucundan getirdiği sandalyede Erin'in yatağının yanında oturuyor, uyurken onu izliyordu. Atlantis ayının gümüşü ışığı zarif yüz hatlarını aydınlatıyordu. Ven, dinlenmesi için zaman vermesini önerdiği için neredeyse Conlan'ın başını koparma noktasına geldiğinden beri saatlerdir oradaydı.

Uzanıp saçlarını okşamamak için kendini zor tutuyor, parmak uçları kaşınıyordu, fakat onu uyandırma riskini göze alamıyordu. Nasıl yığıldığını hatırlayınca içi acıyla doluyordu. Bütün dürtüleri ona bütün vücudunu okşamayı, hâlâ hayatta olduğunu kanıtlaması için yakarıyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Daha onunla karşılaştığı andan beri bütün vücudunu ellemek istiyordu zaten.

Gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve rahatlamaya, savaşçı eğitimiyle geçen uzun yıllarında öğrendiği derin me-

ditasyon tekniklerini hatırlamaya çalıştı. Erin'in üzerine atılıp giysilerini parçalamaktan onu alıkoyacak her şey iyi olurdu. Hatta *harika* olurdu.

Onun yığıldığını görmekten doğan adrenalın akışı, sonra hayata dönüp gözlerini açtığında hissettiği rahatlamanın ve sevincin yoğunluğuyla, kriz destekli testosteron ve başını duvarlara çarpacak şehvet arasında gidip geliyordu.

Sadece ayakkabılarını, kazağını ve kotunu çıkarmak bile onu arzuyla titretmişti. Dantelli külotu ve düz beyaz tişörtünün içinde kıvrımlı ve dolgun vücuduyla karşısında yatıyordu ki örtüleri üzerine çekmeden önce en yakın buz gibi düşün nerede olabileceğini merak etmişti. Lanet olsun, o bir Atlantis prensiydi. Odanın ortasında buz gibi bir yağmur yağdırabilirdi.

Kendinden tiksinererek dişlerini sıktı. Erin daha yeni ölümden dönmüştü ve Ven'in düşünebildiği tek şey balıkla- ma içine dalmaktı. Pisliğin teki olduğunu düşündü. Pislikten de aşağılıktı.

Cehenneme uzanan otobandan mı söz ediyordu? Şu anda klasik bir AC/DC albümü ne de güzel giderdi. Ya da belki Elvis. Elvis daima iyiydi. Kral, "Bağlanmak yok, bağıllık yok, daima oyun ve oyun," diyen bekârların standart sancak- tıydı.

Lanet olsun, ama Elvis'i özlüyorum.

Belki de zihninden geçen "Biraz Daha Az Sohbet"i hissederek, Erin uykusunda kıpırdandı. Zihin okuyabilen birine benzemiyordu, fakat konu müziğe geldiğinde inanılmaz ye-

tenekleri vardı. Lanet olsun, böyle bir kadınla birlikteyken duşta şarkı söylemeye bile çekinirdi.

Elinde değildi; Erin'in berbat sesini eleştirdiğini düşünerek yüksek sesle gülünce elini ağzına kapadı. Ama çok geç kalmıştı. Erin, o inanılmaz masmavi gözlerini açarak Ven'e baktı ve gülümsediği anda Ven kendini kaybetti.

Elvis buraya kadar.

"Çok uzun mu uyudum?" diye sordu Erin, fısıldayarak.

"Birkaç saat. Hava hâlâ karanlık, sen uykuna dön," dedi Ven, sonunda yüzünden çekme bahanesiyle o ipek gibi saçları okşayarak. O uzun bukleler parmaklarının arasından en saf Atlantis ipeği gibi kayıyordu ve sadece o saçlara dokunmak bile bütün vücuduna hararet basmasına neden olmuştu. Oturduğu yerde kıpırdanırken, sadece saçlarına dokunmakla bile tahrik olduğunu Erin'in fark etmemesini umdu. Pekâlâ, öncekinden daha fazla tahrik olduğunu.

Doğruca cehenneme uzanan otoban.

Ama Erin bakışlarını Ven'in yüzünden bir an olsun ayırmamıştı. "Rüya değildi, değil mi? Senin müziğini duydum, Ven," dedi, hayranlık ve şaşkınlıkla. "Ruhunun içini duydum."

"Zavallı sen. Çok korkunç olduğundan eminim. Nasıl bir sestiydi? Biraz Wagner gibi mi? Hiç yeteneği olmayan lise çocuklarının kurduğu bir garaj grubu gibi mi?"

Erin başını iki yana salladı ve Ven'in şaka girişimlerine gülümsedi. Sonra doğrulup oturmaya çalıştı. Ven'in yardımıyla doğrulup yastıklara dayandıktan sonra, Ven kendini

onu bırakmaya zorlayarak sandalyesine döndü ve kayıtsız gibi davranmaya çalıştı. Sanki Erin'e dokunmak onu hiç etkilemiyormuş gibi. Bay Soğuk. Bay Rahat.

Bay Saçmalık.

“Orası neydi öyle? Bana ne oldu? Bir kadının... bana şarkı söylediğini duydum, Ven. O kadar güzeldi ki, dayanamıyordum. Ona geri dönüşümle ilgili bir şey söyledi. Sen de duydun mu?”

“Duydum. Sanırım o Nereid’lerin tanrıçasıydı, Erin. O olmalı. Onu Marie de duydu. Baş Bakire olarak daha önce de duymuştu ama sadece üç kez olduğunu söyledi.” Ven temasa ihtiyaç duyarak Erin’in eline uzandı.

Parmaklarını Ven’inkilere kenetledikten sonra, Erin birleşmiş ellerine baktı. “Aramızdaki bu şey nedir, Ven? Neden daha yeni tanışmış olmamıza rağmen aramızdaki bağ bu kadar güçlü? Sen taşlarımın melodisini nasıl duyabiliyorsun?”

“Keşke bilseydim.” Ven nazikçe parmaklarını çekti ve yerinden kalkarak odanın içinde yürümeye başladı. Kararsızlıkla başa çıkabilmek için hareketi kullanıyordu. Bir an için sorudan kaçmayı düşündü ama Erin gerçeği hak ediyordu.

Sonunda yatağın yanında durdu. Erin’in varlığı onu kendi iradesinden daha büyük bir güçle çekmişti ve gerçeği bir kalkan gibi kullanmaya karar verdi. “Bunu nasıl cevaplayabileceğimi bilmiyorum, Erin. Ben Kralın İntikamı’yım ve ağabeyimi hayatım pahasına korumaya yemin ettim. Bu benim onurum, görevim ve aynı korumayı Riley’le henüz doğ-

mamış çocuklarına sunmak da ayrıcalığıym.”

O kristal mavisi gözlerde bir şey parlayıp söndü. “Riley senin için çok önemli, değil mi? Sen... ona âşık mısın?”

“Riley mi? Hayır, Conlan’la birliktelikleri başlayana kadar onunla tanışmamıştım bile; ikisinin de itiraf etmesi biraz uzun sürmüş olsa da. Sadece hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibi.” Ven yatağın kenarına oturarak yine Erin’in elini tuttu. “Ama bunu sorman ilginç,” dedi, sırtarak.

Erin kızardı. Ven, pencereden süzülen loş ışıkta bile, onun yüzünün ve boynunun karardığını görebiliyordu. “Kıskanıyor filan değilim. Bu gülünç olurdu.”

“Evet, şey, Justice’e gülümsediğinde ben de onu yere çakmak istemişim. Böyle bir konuda gülünç diye bir şey söz konusu olamaz,” dedi Ven.

Erin’in dudakları aralandı. Ven dişlerini sıktı ve eğilip Erin’i kendisiyle birlikte yatağa girsin diye yalvartana kadar öpmemek için kendini zor tuttu. Bunu yapsa, sonunda yine şarkı söyletene kadar içinde gidip gelir, ona tekrar tekrar sahip olurdu. O zaman da sadece Ven için şarkı söylerdi.

Bu düşünce bile bütün vücudunu ürpertiyordu ama bu daha çok lanet olasıca bir denizcinin şarkısı gibiydi. Gerilen pantolonunun baskısını azaltmak için oturduğu yerde kıpırdanmak zorunda kaldı.

Yine.

“Kısa bir süreliğine mantıklı ve gerçekçi davranmayı bir kenara bırakmaya ne dersin?” diye fısıldadı Erin. “Bana sabaha kadar sarılmanı –sadece sarılmanı– istiyorum desem ne derdin?”

Ven'in içindeki bütün erkeklik dürtüleri kabardı; o fet-hetmeli, Erin teslim olmalıydı. O bir savaşıydı ve yağmayı arzulamak için eğitilmişti. Olmak istediği adam –en azından bir süreliğine Erin için– içindeki açlığı bir kenara bırakarak umutsuzca bir şekilde özdenetime sığınmaya çalıştı. “Erin, eğer sana sarılmamı istiyorsan, bundan daha çok istediğim bir şey yok. Aslında, doğrusunu istersen, sana ilk dokunduğumdan beri ben de başka bir şey düşünemiyorum.”

Erin tereddütlü bir tavırla gülümseyerek, ipek yatak örtülerini bir kenara attı ve kollarını uzattı. “O zaman sarıl bana, Ven. Bana kendimi yine güvende hissettir.”

Ven dikkatle, çok dikkatle yatakta onun yanına girdi ve Erin'i kollarına aldı ama bunu yaparken asıl teslim olanın Erin değil, kendisi olduğunu anladı. Erin başını onun göğsüne yasladığında yine aralarında bir müzik duyuldu. Ven nefesini yavaşlatmaya, başka bir şeye –herhangi bir şeye– odaklanmaya çalıştı.

Erin'in bir elini tutarak uzun parmaklarındaki yüzüklere baktı. “Bu opal, değil mi? Bir araya geldiğimizde şarkı söyleyen opal ve zümrütler, ha?”

Erin titreyerek yüzünü Ven'in göğsüne döndüğünde, saçlarından yayılan bahar ve çiçek kokuları Ven'in burnuna doldu. Ven kendini tutamayarak yüzünü Erin'in saçlarına sürttü.

Onu damgalamak, ona sahip olmak istiyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Erin, ağzını Ven'in tişörtüne gömdüğü için boğuk bir sesle. “Öyleler... Evet, zümrütler

ve opaller şarkı söylüyor.”

Erin'in sözleri, Ven'i sinir uçlarını yakan alevlerden biraz uzaklaştırdı. “Bu ne anlama geliyor, Erin? Neden onları ben de duyabiliyorum? Herkes duyabiliyor mu?”

Erin derin bir nefes alarak ona baktı. “Hayır. Aslında, on altı yaşımı doldurduğumdan ve yeteneklerim ortaya çıktığından beri geçen on yılda, senden başka onları duyan kimse olmamıştı. Ve zümrütler... seninle karşılaşmamdan önce zümrütler hiç şarkı söylemezdi. Seçme günüm dışında bana bile.”

Ven ona daha sıkı sarıldı. Demek sadece Ven için şarkı söylemişlerdi. Tıpkı Erin'in söylemesini istediği gibi. Benliğinin derinliklerinde bir şey başını kaldırarak kükredi. Nefesleri hızlandı ve mesafesini korumaya çalışarak Erin'den biraz uzaklaştı. Doğasını gösterip bir avcı gibi üzerine atılmamak için kendini zor tutuyordu.

Taşlar. Taşlardan söz ediyorduk. Odaklan.

“Sana ne söylüyorlar?” diye sordu Ven. “Şarkıların anlamı var mı? Neden şimdi bu kadar sessizler? Yani, kabalık etmek istemiyorum ama şu anda birbirimize dokunuyoruz. Fırtına gibi olacaklarını sanırdım.”

Erin ona yaklaşırken kendi nefesi de hızlanmıştı. “Bu tensel temasla her zaman biraz deneyler yapabiliriz. Ama şimdi bütün gücümle onları kontrol altında tutmaya çalışıyorum.”

Ven ona daha sıkı sarıldı ve kelimelerin ağzından dökülmesini engelleyemedi. Daha fazla karşı koyamadı. “Bırak,

Erin. Bırak gitsin ve neler olacağını görelim.”

Erin, duydukları karşısında Ven’in kollarında donakaldı. Bırakmak mı? Bütün vücudu bu sert, kaslı bedene bu kadar yakın olduğu için alev almışken bırakmak mı? Büyüsünü serbest bıraksa, aralarındaki çekimin gücüyle muhtemelen Atlantis’in üzerindeki kubbeyi yere çalarlardı. Sıcaklıktan söz etmişken, adamın kendisi fırın gibiydi ve o kadar yakınlardı ki kaslarındaki her gerilmeyi hissedebiliyordu.

Bay Savaşçı kendini kontrol edebilmek için bütün gücünü harcıyor olmalıydı. Erin, o kontrolü yıkmasının ne kadar kolay ya da zor olabileceğini merak ediyordu.

Neyse ki temkinli tarafı yaramaz tarafından çok daha güçlüydü. “Bırakamam. Olabileceklerden korkuyorum,” diye fısıldadı Erin, titreyerek. “Ya kazayla yine Vahşileştirme’yi kullanırsam? Atlantis büyümü güçlendiriyor gibi görünüyor. Ya bırakırsam ve şok dalgaları bir deprem filan başlatırsa?”

“Şşş,” diye yatıştırdı Ven, Erin’in sırtını, kolunu ve saçlarını okşayarak. En azından onu sakinleştirmeye çalıştı. Ama en vahşi cinsel fantezilerinden fırlamış gibi görünen bir adamın kollarında yarı çıplak halde yatıyor olmak, Erin’in pek de sakinleştirici diyeceği bir şey değildi. Ven deri, baha-rat ve saf erkeklik kokuyor, Erin bütün vücudunu ona sürmek istiyordu. Göğüs uçları bu düşünceyle bile sertleşmişti.

Ven’in nefesi kesildi. Ah, ulu Tanrıça, hissetmiş ola-

mazdı, değil mi? Bu düşünceyle bütün vücudunu ateş bastı ve Ven onun ensesini okşadığı anda Erin ürpererek teslim olup göğüslerini onun göğsüne yapıştırdı. Bu sıkı temastan neredeyse inleyecekti.

Bacaklarının arasında toplanan sıcak sıvıyı hissetti ve açılarak kendini hazırladığını, Ven'i bütün sertliği ve ateşiyle bir an önce içine almak istediğini fark etti. Arzuyu yatıştırma-ya çalıştı. Sakinleşmeye çalıştı. Ven'in ağzının kıpırdadığını ve bir şeyler söylediğini anladı ama duyabildiği tek şey züm-rütlerinden gelen vahşi çılgınlardı.

“...Alaric bu odayı mühürledi,” diye devam etti Ven. “O... dinlendiğinde bazı sonuçlar olabileceğinden endişeleniyordu ve eh, Alaric'in Alaric olduğunu söylemekle yetine-lim.”

Erin bir kahkaha patlattı. “Doğru. Bay Ölüm Cezası. Anahtarı çevirmekte, giyotini serbest bırakmakta ya da burada her ne yapıyorsanız, hiç tereddüt etmeyeceğinden emi-nim.”

Ven bir parmağını Erin'in çenesinin altına koydu ve başını yukarı kaldırdı. Aralarında sadece bir nefes vardı. “Benimle yataktayken başka bir erkeği düşünebilmen beni ger-çekten rahatsız ediyor,” dedi, o tehlikeli dudaklarında seksi bir gülümsemeyle, fakat gözlerinde temkinli bakışlar belir-mişti.

“Ama...”

“Daha sonra söyle,” dedi Ven ve Erin'in dudaklarına yu-muluverdi. Erin'in zihnindeki bütün mantıklı düşünceler

kayboldu. Yavaş, sabırlı, acelesiz bir öpücüktü. Diliyle Erin'in dudaklarını araladı ve yumuşak bir şekilde öpücüğü derinleştirdi.

Erin kollarını onun boynuna doladı ve boğazından hafif bir zevk iniltisi yayıldı. Aniden öpüşmeleri bütün yumuşaklığını kaybetti. Ven kıpırdanarak Erin'in vücudunu kısmen kendi uzun, sert bedeninin altına alıp kendi sıcaklığı ve ağırlığıyla onu yastıkların üzerine yatırdı. Erin ona sımsıkı sarılmış, öpücüklerine karşılık veriyor, baharatımsı ılık kokusunu ciğerlerine çekiyor ve daha fazlasını istiyordu.

Ven nefes nefese bir halde başını kaldırarak onun gözlerine baktı. "Sana sarılmamı istemiştin. Kendini güvende hissetmek istedin ve ben bundan yararlanıyorum. Lütfen bağışla beni, Erin. Ben bilmiyorum..."

Erin onun başını tutup kendisinininkine çekerken mırıldandı. "Sanırım asıl ben senden yararlanıyorum. Öp beni, Ven. Gerçeklik geri dönmeden önce bu kadarcık zamanımız var. Beni tekrar öp ve Alaric'in mühürlerinin ne kadar güçlü olduğunu görelim."

Ven'in gözleri şaşkınlık ve şehvetle parlarken gülümsemi. Bu vahşice bir gülümsemeydi ve kendisi de aynı şekilde hissediyor olmasa, iştahı Erin'i korkutabilirdi. Sonra dudakları tekrar birleşti ve Erin kendini kaybetti.

Erin büyüünün, taşlarının, vücudunu saran şehvetin üzerindeki sıkı kontrolünü serbest bıraktı. Bütün vücuduyla ürperiyordu. Göğüs uçları sutyeninin içinde acı verecek şekilde sertleşmişti ve bacaklarının arasında nabız gibi zonkla-

yan arzuyu hissediyordu. Ellerini Ven'in kaya gibi sert kollarında ve omuzlarında dolaştırıyor, göğüs kaslarını keşfediyordu.

Yüzüklerinin taşları mutlulukla şarkı söylüyordu. Zümrütlerin ve opallerin şarkıları birbirleriyle müthiş bir uyumla birleşiyor, kendi vücudundan, Ven'in vücudundan akarak bütün odada yankılanıyordu. Ven, müziğin ilk notalarıyla homurdandı ve bir elini Erin'in başının arkasına attı. Biraz kıpırdandığında, Ven'in sert sıcaklığını bacaklarının arasında hissetti ve vücudu tepki olarak daha da ıslandı.

Ven onu öpmeye devam ederek boynunu, omuzlarını okşadı ve sonra elini Erin'in göğsünün yanına kaydırды. Erin savaştan vazgeçti; artık oyun bitmişti ve mantığın rolü sona ermişti. Bütün vücudunu Ven'inkine yapıştırıyor, bacaklarıyla destekleyerek kasıklarını onunkilere doğru olanca gücüyle itiyor, boğazından zevk iniltileri yayılıyor, bütün vücudu alev alev yanıyordu.

Zümrütler keskin bir sesle haykırıyor, sonra Erin duyularının kontrolünü alırken fon müziği gibi geri plana düşüyordu. Ven başparmağıyla Erin'in göğüs uçlarını okşadığında, bütün vücudu elektrik akımına tutulmuş gibi kasıldı ve kendinden geçmiş bir halde yalvararak, adını haykırarak, inleyerek Ven'e sımsıkı sarıldı.

Ven durarak Erin'in adını öyle derin bir özlem ve arzuyla söyledi ki Erin bütün varlığıyla titredi. Opaller ikisine de şarkı söylüyordu; bir mutluluk ve yuva sonatı. Ama zümrütler atmaya devam ediyordu. Ta ki Ven bir an önce içine

girmezse Erin evrenin sonunun geleceğini hissedene kadar. Hemen, hemen, *hemen* girmeliydi.

Ven izin ister gibi Erin'in gözlerinin içine bakarak tişörtünü biraz yukarı çekti ve Erin titrek bir nefes alarak Ven'in ellerini göğüslerinin üzerine koydu. Ven bir an için gözlerini kapatarak sutyenini nazikçe okşadı ve sonra gözlerini açıp yaramazca gülümsedi.

“Bunu bir erkeğe yapmamalısın, Erin, çünkü çok si... *Çıldırıcı* bir güzelliğin var ve göğüslerine böyle dokunmama izin vermen alabileceğim en büyük hediye.”

Erin ona bakarken şakasına karşılık veremeyecek kadar kendini kaybetmiş durumdaydı. “Nedenini bilmiyorum ama sana hemen ihtiyacım var. Vücudum alev alev yanıyor ve bana dokunmana ihtiyacım var, Ven. Biri bana dokunmalı çok uzun zaman oldu... Sana *ihtiyacım* var.” Erin'in sesi kısıldı ve kendi ağzından çıkan yakarışı duyduğunda utanmadığı için şaşırdı. Ama utanmamıştı. Uçuyordu, yanıyordu ve içinde büyüyen yangın sönmezse ölebilirdi.

Ama... Ah, Tanrıça, korunma! “Dur! Yanımda yok, yani, korunmamız gerek!” Erin'in yüzü kıpkırmızı oldu.

Ven anlamıştı. “Güvendeyiz zaten. Poseidon üreme kutlaması töreni yapılmadan savaşçıların çocuk sahibi olmasına izin vermez.”

Erin dudagını ısırdı. “Peki, ya, şey... Yani, temizim ama...”

“Atlantisliler insanların hastalıklarına karşı bağışıklıdır, siz de bizimkilere, *mi amara*. Korkacak hiçbir şey yok.”

Erin'in yüzünde yaramazca bir sırıtış belirdi ve vücutlarına bir bakış attı. "Korkacak bir şey yok derken söylemesi kolay. Dev gibi bir kılıcın kınına uyup uymayacağını anlamak üzere olan sen değilsin."

Ven bir kakhaha patlattı, Erin ona katıldı ve kakhahalarının mucizesi şehveti daha da körükledi. Ama Ven'in yüzündeki gülümseme yavaşça silindi ve yerini daha karanlık bir şey aldı. Daha güçlü. O mavi-yeşil yanan gözlerden bir avcı Erin'e bakıyordu ve Erin'in nefesi bir an için kesildi. "Sözlerin ve benim için duyduğun arzu beni tarif edemeyeceğim ölçüde onurlandırdı, *mi amara*," dedi Ven, ellerini Erin'in yüzünün iki yanına koyarak. "Ama şunu söylemeliyim: Onurlu olanı yapmak ve geri çekilip sana sadece sarılmak isterim. Ne yazık ki, kendimi kontrol edemiyorum. Beş yüz yıllık hayatım boyunca hiçbir şeyi veya hiç kimseyi şimdi seni istediğim gibi istemedim. Bu yüzden evet ya da hayır de, ama söylediğinden kesinlikle emin ol. Çünkü nefes almaktansa, içinde olmaya daha çok ihtiyacım var."

Erin bir an hareketsiz kaldı ama vücudu ve ruhundaki şarkı onun yerine kararı verince gülümsedi. "Evet."

Ven duraksadı, sonra bir kez başıyla onayladı ve avına yaklaşan avcıyı hatırlatan bakışlarla gülümsedi. "Hemen," dedi, boğuk bir sesle. "Hemen."

Erin daha soluklanamadan, Ven onun tişörtünün üst tarafını iki eliyle yakalayarak ortadan aşağı kadar yırttı. Kuşaşın sesi bir an için Erin'i irkiltti. Ven'in dev gibi elleri sutyenin kopçasını açarken beklenmedik ölçüde becerikliydi

ve sutyeni bir kenara atarak önüne serilen göğüslere Erin'i titreten bir açlık ve sahiplenmeyle baktı. Hayatı boyunca Erin'e hiçbir erkek böyle, hayatta istediği tek şey oymuş gibi bakmamıştı. İhtiyacı olan tek şey. Ven'in duyduğu arzu Erin'de afrodisyak etkisi yaptı ve bilinçdışı fiziksel açlığını daha da körükledi.

Ven onu kollarına çekerek tekrar öptü. Ateşli, arzulu, özlem dolu öpücükler, yavaş, uzun, duygusal olanlarla sürekli yer değiştiriyordu. Erin tırnaklarını ve parmaklarını hiçbir şey düşünmeden Ven'in omuzlarına gömmüştü.

Ven öpücüklerine ara vererek yatağın kenarına kalkıp çabucak soyundu ve vücudunun geri kalanı kadar iri olan ereksiyonunun gururuyla karşısına dikildi. Erin bacaklarının arasının –sanki mümkünmüş gibi– daha da ıslandığını ve açıldığını hissetti. “Evet,” dedi. “Hemen. Lütfen.”

Ven onun külotunu kasıklarından çekip bacaklarından çıkararak bir kenara atarken karnına bir öpücük kondurdu ve sıcak nefesinin temasıyla Erin'in bütün kasları gerildi. Hiç çabasızca Erin'i kaba etlerinden kavrayarak kollarına aldı ve daha fazla dayanamayana kadar yoğurdu. Erin daha fazla dayanamayarak bacaklarını Ven'in beline sarıp ileri atıldı.

Ven önce bir kahkaha patlattıktan sonra, Erin'in anlamadığı ama kulağına çok hoş gelen bir dilde bir şeyler söyledi. Ven onu kucağına alıp en yakın duvara götürdü ve duvarla kendisi arasında sıkıştırdı. Utanmaz bir cadı gibi inliyor, bütün vücudunu Ven'inkine sürüyor, bir an önce kavuşmak için can atıyordu. Göğüs uçları Ven'in göğsüne değince

çıldırarak gibi oldu ve yine arzuyla, iştahla, ihtiyaçla inledi.

“Ven, sana ihtiyacım var. Delice olduğunu biliyorum ama umurumda değil, *umurumda* değil, sana ihtiyacım var,” dedi, bütün gururu bir kenara atarak. “Hemen içime gir!”

Ven bu sözleri duyduğunda hayal gördüğünü sandı. Tanıdığı en ilgi çekici, cesareti, güzelliği ve büyüyle ruhunu esir almış olan kadın *onu* istiyordu.

Onu *içinde* istiyordu.

Onu *hemen* istiyordu.

Poseidon'un lanet olasıca kutsal topları adına!

Erin'in hazır olup olmadığını anlamak için elini bacaklarının arasına attı ve parmaklarına değen sıcak ıslaklığı hissedince bütün vücudu bir kez daha sarsıldı. İki parmağını köküne kadar içine soktu ve Erin gözlerini kapatıp kıvranınca Ven homurdandı. İçinde insandan çok hayvan olan, asırlardır savaşıp öldüren kısmı, Erin'i kaçmamaya çalışmaması için uyarıyordu. Ama Erin, “Evet, daha, evet,” dedi, nefes nefese bir halde, kaçmayacağına garanti verircesine. Ven'in içindeki hayvan sakinleşerek yerini insana bıraktı. Ven kendini bir şehvet dalgasına daha kaptırırken kendisine neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Erin şimdi onun parmaklarına biniyor, göğüslerini göğüslerine sürüyordu ve Ven oracıkta can vermeden önce kadınının içine girmesi gerektiğini hissediyordu. Dizlerini kırarak başını eğdi ve iyice sertleşmiş göğüs uçlarından birini

ağızına alarak sertçe emerken, parmaklarını ileri geri hareket ettirmeyi sürdürdü. Başparmağıyla klitorisini bularak, parmaklarının ritmiyle ovaladı ve aynı anda Erin onun saçlarını yakalayarak adını haykırdı.

Erin sevgilisinin kollarında kasılarak Ven'in parmaklarına boşaldığında, Ven bir zafer narası attı ve Erin'i bırakmadan dönüp odanın diğer ucuna koştu. Erin fikrini değiştirmeden, akli başına gelip de savaşlarda sertleşmiş bir savaşçının kendisine yetmeyebileceğini düşünmeden, onu yatağa yatırıp bacaklarını iki yana ayırdı. Ellerini kalçalarına koyarak bacak arasını açık tuttu. Şişmiş yanakları izleyerek tadına bakmaya karar verdi. Yüzünü, dudaklarını ve dilini Erin'in bacaklarının arasına gömüp, bir kez daha çığlık çığlığa boşaltana kadar emip yaladı.

Erin titriyordu ve Ven artık konuşamıyordu.

Erin'e ne kadar güzel ve özel olduğunu söylemek istiyordu.

Ama söyleyebildiği tek şey "*Benim*"di.

Erin şehvetten kısılmış gözlerle Ven'e bakarken, peş peşe yaşadığı iki orgazm yüzünden hâlâ titriyor ve gözleri arzuyla parlıyordu. "Ven?"

"Benim," diye tekrarladı Ven, konuşamayarak ve anlamayarak. Erin neden hâlâ konuşabiliyordu ki?

Erin öne uzanarak Ven'in yüzüne düşen bir bukleyi kenara itti ve bu hareket, Ven'in içindeki avcıyı, fatihi bir kez daha harekete geçirdi.

Bu onun kadınıydı.

“Benim. *Hemen*,” diye hırladı, bacaklarının arasını ortalar-ken. Onuru fikrini değiştirmesi için son bir şans vermeyi gerektirdiğinden Erin’in gözlerine bir kez daha baktı.

Ama Erin gülümseyerek başıyla onayladı ve Ven’in ha-
yatı boyunca duyduğu en güzel kelimeyi söyledi.

“Evet.”

O anda, Ven pencereyi daha fazla engellemeyecek çe-
kilde yana kaydı ve pencereden süzülen ay ışığı Erin’i bir
kez daha Nereid Tapınağı’nın önündeki Tanrıça gibi gösterdi.

Ven bir an için duraksarken, insana dönüşmüş bir Tan-
rıça ile çiftleşmek üzere olduğunu anladı ama ödemek zo-
runda kalabileceği bedeli umursamadı bile.

Benim.

Güçlü bir itişle, erkekliğini Erin’in kaygan sıcaklığının
içine, dibine kadar soktu ve bir kez daha bağırdı. Erin’in adı-
nı haykırdı, Atlantis dilinde bir şeyler söyledi, çünkü bu bey-
ninin o anda hatırlayabildiği tek dildi.

Erin bacaklarını ona sımsıkı dolamış, topuklarıyla kaba
etlerini itiyor, kendine çekerek daha derine girmesini sağla-
maya çalışıyordu. Ven’in de bu konuda hiç itirazı yoktu.

“Erin, bunu bir daha yaparsan lanet olasıca bir ergen
gibi hemen patlayacağım,” dedi Ven, nefes nefese bir halde.
Bir an için hareketsiz kaldı ve kendi dilinde konuştuğunu,
dolayısıyla Erin’in onu anlamayacağını neden sonra fark etti.
İngilizce tekrarladı.

“Eh, o halde sadece tekrar denememiz gerekir, değil
mi?” dedi Erin, gülümsememek için dudağını ısırarak.

Ven öne eğilerek sevgilisinin dudaklarına bir kez daha yumuldu ve nefesini, müziğini, ruhunu içine çekene kadar öptü.

“Adımı söyle, Erin. Bana beni istediğini söyle,” diye emretti Ven, yavaşça içinden çıkıp sonra tekrar, tekrar, tekrar yüklenirken ve her seferinde hızını artırırken.

“Ben... evet, Ven,” dedi Erin, nefes nefese bir halde. “Seni istiyorum, ah, Tanrıça, Ven, seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.”

Ven içinde uyanan en ilkel dürtülerle gidip gelmeye devam ederken, bütün ırkının genetik bilgileri, içinde şahlanmıştı. Erin’in titreyen sesinden adını duyduğu her seferinde, vücudundaki bütün kaslar geriliyordu.

Erin’in müziği bir kez daha öne çıkmıştı; zümrütler ve opaller odada yankılanan şarkılar söylüyor, bedenlerinin içlerinde yankılanıyordu. Ven her seferinde daha derine girerek ritmini sürdürüyordu. Erin aniden nefesi kesilmiş bir halde tırnaklarını Ven’in omuzlarına, sırtına gömdü ve bir kez daha adını haykırarak zirveye ulaştı. Orgazmının şiddeti Ven’i de sürükledi ve o da kadınına sınıksız sarılarak içine patladıktan sonra yanma devrildi. Erin’in içinden çıkmadan ve ağırlığıyla ezmemeye dikkat ederek onu kendine çekti.

“Ven, ben...” diye başladı Erin ama sonra komik bir sesle inledi ve odada yankılanan müzik Ven’in zihninde patladı. Bir melodi gökkuşağı, bir gündoğumu, meleklerin sesinden bir konçerto ve Nereid’ler şarkı söylüyordu. Müziğin gücü Ven’i yastıklara yapıştırmıştı ve hâlâ Erin’i kollarında

sımsıkı tutuyordu.

Ama tam tatminin yerini tekrar açlık almak üzereyken, müziğin görkemi ve gücü zihinsel kalkanlarını deldi –belki Erin’inkileri de– çünkü aynı anda göz göze geldiler ve Ven, Erin’in ruhunun derinliklerini gördü.

Ailesinin ölümünü gördü; Erin de oradaydı. Hepsini görmüş, yardım etmeye, durdurmaya çalışmış, dayak yemiş ve bıçaklanmıştı. Caligula ve uşakları onu ölüme terk etmişlerdi.

Bütün olanlar bir şiddet filmi gibi zihninde oynuyordu ve üstelik fon müziği bile vardı. Annesi ve kız kardeşleri çığlık çığlığa can vermişlerdi.

Erin yaralı, neredeyse ölümün eşiğinde bir halde manastıra ulaşmayı başarmış, daha on altı yaşında olmasına rağmen kendisini eğitmelerini istemişti.

Ven onun gücünü, yalnızlığını, umutsuzluğunu görüyordu. Ailesinin intikamını almak için duyduğu hırsı da.

Kendini de gördü; Erin’in daha yeni tanıştığı bir adama karşı böylesine güçlü ve somut duygular beslemesinden dolayı duyduğu şaşkınlığı da.

Erin’in ruhunu gördü ve uçurumdan korkunç bir boşluğa düştü. Ne kadar güçlü ve korkusuz bir savaşçı olsa da, Ven aniden yarım bin yıllık hayatında hiç olmadığı kadar korktu, çünkü eğer Erin’in cesaret ve ışık dolu ruhunu görmemişse, çok büyük olasılıkla o da kendisinin sapkın ve karanlık ruhunu görmüş olmalıydı. Hiçbir bıçağın olamayacağı kadar sivri ve keskin bir şeyin karnına saplandığını hissedip

gözlerini kapattı.

Oyun bitti.

Artık Erin'in onu istemesi mümkün değildi.

Erin yanında kıpırdandı ve Ven gözlerini açma dürtüsüne karşı koydu, çünkü Erin'in gördüklerinden sonra yataktan fırlayıp kaçmayı düşünüyor olabileceğinden korkuyordu. Ondan olabildiğince uzağa. Bunun için Erin'i suçlayamazdı da. Gidişini görmezse belki o kadar incinmezdi de.

“Ven. Ven, uyanık olduğumu biliyorum. Yüzüme bak.”

Yüzünün yan tarafında Erin'in yumuşak ve nazik dokunuşunu hissetti. Gözlerini aniden açtı ama konuşmadı. Konuşamıyordu.

Erin'in iri, masmavi gözleri kendisine bakıyordu. O derinliğe düşebileceğini ve bu olursa bir daha oradan çıkmaya çalışmayacağını düşünüyordu. Ama hâlâ konuşamıyordu.

“Senin içini gördüm, Ven,” dedi Erin, sesi titreyerek. “Yapmak zorunda bırakıldığın korkunç şeyleri gördüm. Çok uzun zamanlar boyunca. Korkunç şeyler. Aileni ve savaşçı dostlarını korumak için ölümle tekrar tekrar yaptığın dansı. En önemlisi, insanlığı korumak için.”

Yanaklarından yaşlar süzüldü. “Ah, Ven, annen... Ailen. Çok üzgünüm.”

Ven boğazının acımasına aldırmadan konuşmaya çalıştı. Erin'in olduğu canavarın arkasına geçmesini, olabileceği ve olmak istediği adamı görmesini sağlamak zorundaydı.

Annesini koruyamamış olsa bile, onu daima koruyacağını bilmesini istiyordu. Conlan'ı da koruyamadığı gibi.

Kalmasını sağlamak için doğru sözleri bulmaya çalışıyordu.

Ama daha hiçbir şey söyleyemeden, Erin onun göğsüne sokuldu ve örtüleri ikisinin de üzerine çekti. “Ben artık buradayım,” diye fısıldadı Erin. “Acını unutmaya çalış ve sana sarılmama izin ver.”

Ven rahatlayarak kollarını ona sardı. Böyle bir şeyi isteyeceği hiç aklına gelmemiştir; bir insan, bir Taş ozanı, bir cadı.

Ama ihtiyacı olan her şey oydu.

Çok uzun bir süre –Erin günün yorgunluğundan ve seksin mahmurluğundan uykuya daldıktan çok sonra bile– Ven sadece ona sarılmış, uyuyuşunu izliyordu.

13. BÖLÜM

Saray, Atlantis

Ven bir saniyede derin uykudan tam bir uyanıklığa geçerek gözlerini açtı ve güdüsel olarak silahlarına uzandı ama elleri yanında yatan ılık kadın vücuduna değdi.

“Demek sonunda uyandın, uykucu,” diye mırıldandı Erin. “Bana şu göğsündeki sembolderen söz etsene.” Bir parmağını Ven’in sol göğsünün üst kısmındaki Poseidon yemini sembolünün üzerinde dolaştırdı. Ven onun elini tuttu, dudaklarına götürdü ve nazikçe avucunu öptü. Eğer olanlarla ilgili konuşmak istemiyorsa, Ven ona zaman verecekti. Daha birkaç gündür tanıdığı bir kadınla ruh birleşmesi yaşamaya kendisi de asla hazır olmamıştı sonuçta.

Aslında ruh birleşmesini hiç yaşayabileceğini düşünmemişti. Ancak ruh birleşmesi bir hapishane değildi. Bütün tercihleri hâlâ özgür irade yönetiyordu. Erin’in başka bir erkeği tercih ettiğini düşününce, midesi bulanıp içi öfkeyle doldu.

Özgür irade berbat.

Derin bir nefes aldı ve ruh birleşmesiyle ilgili düşünceleri kafasından atmak için kendini zorladı. “Kendisine hizmet yemini ettiğimizde o mührü savaşıların vücutlarına Poseidon kazıyor. İyi uyudun mu, *mi amara*?” Parmaklarını Erin’in ipek gibi saçlarına daldırdı ve gerçek olmasına şaşırdı; dahası, *Erin* gerçekte ve hâlâ onunla birlikte yataktaydı.

Üstelik hâlâ çıplaktı da.

Erin eğilerek Ven’in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Gülümsüyordu ama yüzünde belli belirsiz bir mahcubiyet vardı. “İyi uyudum. Doğrusunu istersen neredeyse bayıldım. Şey... Bunu daha sonra konuşabiliriz.”

Ven konuşmak için ağzını açtı, fakat ne diyeceğini bilemiyordu ve Erin bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. “Şşş. Bana şimdilik sadece şu sembolder söz et.”

Erin parmağını çekti ve Ven’in göğsüne vurdu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Çember dünyanın bütün halklarını temsil ediyor ve üçgen de antiklerden türünüze aktarılan bilgi piramidi,” diye açıkladı Ven. “Poseidon’un Trident’i ikisini de sararak –insanlığı ve bilgiyi– gelecek için koruyor. Yeminli Poseidon Savaşçıları olarak bu bizim görevimiz.”

“Yani benimle yaptığın şey bu mu?” diye sordu Erin, aniden bakışlarını kaçırarak. “Görev mi?”

Ven sırtarak onu sırtüstü devirip üzerine çıktı. "Ah, hayır, inan bana, görevim asla bu kadar eğlenceli olmadı. Ama seninle bütün gün sevişmemin görevim olduğunu düşünürsen, bunu seve seve..."

Kapının güçlü bir şekilde vuruluşu lafını ağzında bıraktı. Ven yataktan fırlayıp eğilerek, hançerlerini yere attığı pantolonun beline bağlı kınlarından çektikten sonra, sert bir emir verdi. "Kendini tanıt!"

Erin'e baktı. Erin yatağın tik baş tahtasına doğru gerileyip, göğsüyle vücudunu örtmek için örtüyü çekmişti ama açıktaki kolları ve elleri, yukarıda, gerektiğinde büyü yapmaya hazırdı. Hiç korkmuş gibi görünmüyordu.

Bu da Ven'i sinir ediyordu.

"Belki de güvenliğin için biraz daha endişelenmelisin," dedi Ven. Kapıya geri döndü ve önceki emrini tekrarladı. "Sana kendini tanıt dedim!"

"Ciddi misin? Atlantis'te bile tehlikede olabilir miyim?" diye karşılık verdi Erin. Bu mantıklı bir soruydu ve bu yüzden Ven daha da rahatsız oldu. Ama güdülerini ona koruyup savunmasını emrediyordu ve bunu kesinlikle yapmaya kararlıydı.

Bir an sonra kapının diğer tarafından Christophe'un sinirli sesi duyuldu. "Pardon, pardon. Alaric'in mühürleri beni kırımın üstüne devirdi de. Benim, Christophe. Conlan, Alaric'in bir toplantı düzenlediğini bilmeni istedi. Hepimizin yirmi dakika içinde Nereid Tapınağı'nda olmamız gerekiyor. Özellikle de sen ve cadın."

Ven kapıya yürüyüp sadece dışarıyı görebileceği ama Christophe'un içeriği göremeyeceği kadar araladı. "Onun adı Erin."

Christophe, "Hı-hım," dedi ve aniden başını kaldırıp bakışlarını Ven'den başka herhangi bir yere bakmak için tavana dikti. Ven çırılçıplak olduğunu unutmuştu. "Belki yola çıkmadan önce giyinsen iyi olur. Giyinikken bile yeterince çirkin olduğunu söylersem eminim hepimiz adına konuşmuş olurum."

Christophe katıla katıla gülerek koridorda uzaklaşırken Ven öfkeyle kapıyı çarptı.

Erin ona gülmesi mi, yoksa bağırması mı gerektiğine karar veremiyordu. Ne yazık ki kaybeden kahkaha oldu. Erin yataktan fırladığı gibi giysilerini toplamaya başladı. Ven iki saniye için onun neye kızdığını merak etti ve sonra onu arkadan eğilmiş görünce ne düşündüğünü bile unuttu.

"Tanrılar adına, çok güzelsin," dedi, Erin'in pürüzsüz tenini görünce bir kez daha sertleşirken.

Erin aniden doğrulurken yüzü, boynu, göğsü kıpkırmızı kesildi ve hemen giysilerini önüne tuttu. "Ben... Bu sana manzara olsun diye değildi. Her neyse, bir sorun çıktığında arkana saklanacak çaresiz bir kadın olmadığımı artık anlamış olduğunu sanıyordum. Arkadaşının dediği şeyim ben: Bir cadı. Üstelik de oldukça güçlü biri."

Ven'in neşesi hemen silindi. "Cadılık sanatlarında on yıldır çalışıyor olmanı, beş yüz yıldır vampirlerle, Biçimdeğiştirenlerle ve karanlıkta yaşayan diğer varlıklarla savaş-

mamla kıyaslama sakın. Tehlikedesin ve seni koruyacağım. *Bu benim görevim* ve görevimi sahip olduğum bütün beceri ve deneyimi kullanarak yerine getireceğim.”

Konuşurken kotunu ve tişörtünü üzerine geçirdi. Erin ağzını bir kez açıp kapadı ve sonra yine gözleri öfkeyle parladı.

“Eh, demek kibirli Atlantis kraliyet çocuğu kendini gösterdi,” diye karşılık verdi. “Resmi konuşmalarını bana satmaya kalkma, deli. Hiç de etkilenmedim. Ayrıca, beş *asır* mı?”

Kapı tekrar vuruldu ama bu kez Christophe’un vuruşundan daha nazikti. Ven kapıyı açtı. “Evet?”

Kolları giysilerle dolu bir saray hizmetkârı bir adım geri çekilerek başını eğdi. “Majesteleri, özür dilerim. Bilmiyordum... Leydi Riley dedi ki... tekrar gelebilirim...”

Ven kendini gülümsemeye zorladı. “Hayır, özür dilemesi gereken benim, Neela. Nezaketin için teşekkürler. Ve lütfen bana Ven de.”

Hizmetkârın verdiği giysileri aldı ve duygularını bir kenara atarak kadını rahatlatmaya çalıştı. “Oğlun nasıl? Şimdilerde on yaşında filan olmalı?”

Analık gururu endişesini gölgede bırakınca kadın gülümsedi. “Bu mevsim on ikisini dolduracak, Maj... Ven. Evimizin mutluluk kaynağı oldu.”

“Ve muhtemelen bolca neşe de. On iki yaşındaki halimi hayal meyal hatırlıyorum.”

Neela gülümsemeye devam ederek hafifçe iç çekti.

“Zaten öyle gibi. Sizin veya leydimin bir şeye ihtiyacı olursa, lütfen beni çağırın.”

“Çağırırız.”

Ven kapıyı tekrar kaparken derin bir nefes aldı ve Erin’le yüzleşmek için kendini hazırladı.

“Yani saray civarında her zaman lord ve efendi değilsin, öyle mi?” dedi Erin. “Bu az önce bana yaptığın özel bir gösteri miydi?”

“Hayır, aslında çoğunlukla baş belasıyım,” dedi Ven, ona dönerken. “Ama senin gözünde ne olduğumu gerçekten anlamıyorum.”

Erin bir an için öylece durdu ve sonunda iç çekti. “Eh, sanırım ikimiz de öyleyiz, çünkü ben de kendimi tanıyamıyorum.”

Sonra Ven’i başını nasıl bir derde soktuğunu düşünmesi için yalnız bırakarak banyoya yöneldi.

Nereid Tapınağı tam anlamıyla bir mermer, mücevher ve güzellik abidesiydi. Erin kapıdan girdiği andan itibaren taşlar ona mutlu, sakın bir tonda, yuvayı ve huzuru çağrıştıran melodiler mırıldanmaya başladılar. Erin görevlerle, maceralarla ve aptal Atlantisli alfa erkeği savaşçılarla ilgili her şeyi zihninden atmaya çalışarak, açık ve havadar alanda dolaştı. Marie ve bakireleri muhteşem yiyeceklerle dolu kahvaltı masaları hazırlamıştı. Meyveler, meyve suları ve çöreklerin yanında gümüş servis tepsilerinde sıcak yiyecekler

de vardı ve lezzetli kokuları alınca Erin'in midesi guruldamaya başladı.

Ama gözlerinin önünde hayata gelen tarih öylesine nefesini kesmişti ki, henüz yiyeceklere odaklanabilecek durumda değildi. Odayı süsleyen heykelleri incelerken kahvesini yudumladı. Mızraklar ve bir Trident taşıyan özellikle savaşçı tarzda bir heykelin önünde durduğunda tüyleri ürperdi ve onun kim olabileceğini anladı.

Marie yanına gelmeden bir an önce burnuna karışık gül kokuları ve daha hafif bir şey geldi. "Evet, bu Poseidon. Burada, Tanrıçamızın hüküm sürdüğü tapınağımızda bile, ölüm veya yaşam gücüne sahip olanın Poseidon olduğu bize daima hatırlatılır."

"Bir hatırlatmaya ihtiyacınız var mı? Yani, lafı dolaştırmak istemiyorum ama sizi ezebilecek güce sahip tonlarca suyun altında bir köpüğün içinde yaşıyorsunuz zaten."

Marie güldü. "Siz insanlar çok açık sözlüsünüz; sen ve Riley tipik örneklerseniz tabii."

Erin afallayarak ona döndü. "Riley ve benden önce hiç insanlarla karşılaşmadınız mı?"

"Hayır, ben karşılaşmadım. Riley, on bin yıldan uzun bir süredir Atlantis'e giren ilk insan oldu." Marie'nin güzel yüzünden sakın bir zarafet okunuyor, lacivert gözleri huzurlu bir şekilde bakıyordu. Gece siyahı saçları bir dizi karmaşık örgüyle yüzünden geri çekilmişti. "Şimdiye kadar Alaric insan doktorları buraya getirmek yerine onu oraya götürmeyi tercih etti."

Erin başıyla onayladı. “Ven bana şu büyük ‘Atlantis gerçek’ ilanınızı ne zaman yapmayı hâlâ düşündüğünüzü söyle-di.” Bir eliyle kendi dalgalı dağınık saçlarını sıvazlayarak iç çekti. “Beni yanlış anlama ama keşke benim de seninki gibi saçlarım olsaydı.”

Marie gülümsedi. “Saçların çok güzel, Erin. Sana çok yakışıyor.”

“Teşekkürler ama sık sık kökünden kazıtmayı düşündüğüm zamanlar oluyor. Her neyse, sen hiç yüzeye çıkmadın mı? Etrafa bakınmak, bir film izlemek, alışveriş yapmak için?”

“Karada yürüyenlerin diyarını sadece savaşçıların ziyaret etmesine izin veriliyor,” dedi Marie. “Ama Konsey’den bir istisna yapmalarını istemeyi düşünüyorum. Ağabeyim Bastien dişi bir biçimdeğiştirenle ruh birleşmesi yaşadı ve onları ziyaret edip onunla tanışmayı istiyorum.”

Erin diğer kadının yüz ifadesini okumaya çalıştı ama başaramadı. “Ruh birleşmesi nedir? Ciddi bir şey gibi görünüyor. İnsanların evliliğine filan mı benziyor?”

Marie daha onun omzunun üzerinden şaşkın bir bakış atamadan, Erin yaklaşan kişiyi hissetti. Taşlardan yayılan kısık ve baştan çıkarıcı melodiler hemen bütün benliğini sarmıştı bile.

Marie’nin gözleri iri iri açıldı. “Yani taşların onun için de mi şarkı söylüyor? Bu parşömenlerde vardı, fakat... bildiğimiz kadarıyla daha önce tapınağa bir Taş Ozanı gelmemişti. Doğrusunu istersen Felaket’ten beri.”

Ven, Erin'in benliğini sıcaklık ve arzuyla yıkayan bir sesle arkasından konuştu. Anlaşılan tartışmış olmaları taşların veya hormonların üzerinde hiçbir etki yaratmamıştı. "Bu durumla ilgili bütün şartları tartışacak zamanımız olmadı, Marie." Ven'in sesinde bir uyarı tonu vardı.

Marie korkmuş gibi görünmüyordu. "Leydi Erin ruh birleşmesini soruyordu. Ona anlatmalısınız, Lord İntikam. Bu onun yazgısı."

Erin daha ona bakmadan, Ven'in sözlerindeki gerginliği hissetti. "Yazgı abartılı bir kelime, Baş Bakire. Erin'in özgür iradesi var; benim de öyle."

Marie gülümserken bakışlarında karanlık ve bilgiç pırıltılar vardı. "Öyle mi?" Sonra bir bahane mırıldandı ve Erin'i Ven'le baş başa bırakarak uzaklaştı. Erin olduğu yerde dönerek Ven'e baktı.

"Çıkar ağzındaki baklayı artık. Ruh birleşmesi mi? Bu da ne böyle?"

"Şimdi bunun ne yeri ne de zamanı, Erin," dedi Ven, soğuk ve mesafeli bir tavırla. "Ve duyduğun her şeye de inanma."

"Ben aptal değilim, Ven. Dün gece ikimiz de bir şey hissettik. Belki de bana bunun tam olarak ne olduğunu açıklasan iyi edersin. Yaşadığımız şey ruh birleşmesi miydi? Yoksa Atlantisliler sevişirken her zaman zihinsel kapılarını öyle ardına kadar açarlar mı?"

Daha Erin sorusunu tamamlamadan, Ven başını iki yana sallıyordu. Ven uzanıp onun omuzlarını tuttu ve sıcak, delici

bakışlarla gözlerini inceledi. “Asla, *mi amara*. Kendi zamanımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Aramızda olup bitenleri sakın hafife alma.”

Erin sarsılmış bir tavırla cevaplarını gözden geçirdi ve sonunda yavaşça başıyla onayladı.

“Erin, ben...”

“Ven.” Konuşmalarını bölen ses öylesine buyurgandı ki rahipten başkasına ait olamazdı. “Senin ve Taş Ozanı’nın katılması gerekiyor. Lütfen oturun.”

Ven, Erin’in Atlantisçe olduğunu tahmin ettiği dilde omzunun üzerinden homurtulu bir şeyler söyledi ve salondaki herkes nefeslerini tuttu. Bir an sessizlik oldu ve Alaric tekrar konuşurken sesinde soğuk bir keyif vardı. “Anatomik açıdan imkânsız olduğu için rıcanı gerçekleştirmenin bir yolunu bilemiyorum. Ancak, bana meydan okumak niyetindeysen, Lord İntikam, bundan memnunluk duyarım.”

Conlan, Riley’le birlikte kahvaltı ettiği yerde ayağa kalktı. “Yeter, ikiniz de,” dedi, sesinde hükümrانlık kadar belirgin bir şefkatle. “Beni ikinizi de azarlamak zorunda bırakmayın.”

Marie zeminde masaya doğru süzülerek oturdu. “Belki buranın Tanrıça’nın evi olduğunu ve buna uygun şekilde davranmanız gerektiğini hepiniz hatırlasanız daha iyi olur,” dedi. Sesi nazikti ama altında kesin bir öfke vardı.

Erin sırtıttı. Yumuşak konuşurken elinde Tanrıça’nın koca sopasını taşıyordu. *Aferin sana, Marie*. Kendisini omzuna atıp mağara adamı gibi davranmayacağından emin ola-

madığı için Ven'in etrafından dikkatle dolaştı. "Bence çok doğru, Marie. Hepimiz oturalım da şu harika yiyeceklerin tadını çıkaralım."

Erin, masada Alaric'ten en uzak noktaya yönelerek Alexios'le Denal'ın ortasına oturmaya karar verdi; bunun Ven'i de öfkeliendireceğini tahmin ediyordu. İçindeki kaltak bu fikre gülmüştü ve Ven de bunu kesinlikle hak etmişti.

Ama daha oturamadan, Ven'in güçlü kolu onu belinden yakaladı ve masanın ucundaki başka bir sandalyeye taşıdı. Alexios'la Erin'in arasına oturdu, bir meyve tepsisini aldı ve Erin'e uzattı. "Mango?"

"Aramızda geçenlerin sana bana emretme hakkını verdiğini sanma sakın," dedi Erin, kısık sesle konuşmaya dikkat ederek. "İstediğim yere oturur, istediğimi yaparım."

Ven'in yüzünde gözlerindeki vahşilikle tezat oluşturan sakın bir soğukluk vardı. "Eğer dostlarıma ve savaşçı kardeşlerime savaşta meydan okumamı istiyorsan, bu konuda beni zorlamaya devam et. Ancak bu tür meydan okumaların daima ölümüne olduğunu bil de, ölmesini istediğin kişiyi dikkatli seç."

Erin afallayarak donakaldı. Ven dalga geçmiyordu. Vücudundan yayılan öfke dalgalarını hissedebiliyordu. Eğer Erin onu zorlamaya devam ederse, bunun için arkadaşlarından birine zarar verebilir veya hatta öldürebilirdi. "Ne biçim bir canavarsın sen?" diye fısıldadı Erin, aniden dehşete kapılarak.

"Şimdiye dek gördüğün bütün canavarlardan daha kö-

tüyüm, Erin,” dedi Ven. “Asırlar boyunca yaptığım şeyleri bilsen için için yerd. Ve ruh birleşmesi hiç şüphesiz bir takım koruyucu dürtüler... uyandırıyor ki bunları daha önce hiç yaşamadım. Şu anda ne anlayabiliyor ne de kontrol edebiliyorum. Lütfen bunları çözene kadar beni zorlama.”

Erin onun yanında hemen kendini güvende ve koruma altında hissederken hem de nasıl dehşete kapıldığını anlayamayarak hafifçe diğer tarafa doğru eğildi. Ama bu üzerinde kafa yormaya zaman bulamayacağı bir konuydu, çünkü Alaric ve Marie ellerini sessizce kaldırmış halde masanın başında duruyorlardı.

İlk konuşan Marie oldu. “Bu önümüzde duran yiyecekler için ve Taş Ozam’ını evine döndürmesine karşılık Tanrıça’ya şükredelim. Tanrıça’ya şükürler olsun!”

“Tanrıça’ya şükürler olsun,” diye karşılık verdi herkes, Erin onları incelerken. Conlan, önceki günden biraz daha az sağlıklı gibi görünen Riley’in yanında oturuyordu. Brennan ve tanımadığı bir diğer savaşçı, Conlan’ın diğer tarafındaydı. Alexios ve Denal, Erin’in tarafında oturuyordu. Tapınak bakireleri olduğunu tahmin ettiği birkaç kadın etrafta koşturuyor, yiyecek ve içecek taşıyordu ama Marie dışında hiçbiri sofraya katılmıyordu.

“Tanrıça’ya şükürler olsun,” dedi Alaric, “Ve hepimizi koruyan Poseidon’a övgüler olsun.”

“Poseidon’a övgüler olsun,” diye tekrarladı grup. Sonra Alaric’le Marie yerlerine oturdular ve herkes yemeye devam etti. Erin duygusal açıdan ciddi bir sarsıntı yaşamış olmasına

rağmen çok aç olduğunu fark etti ve Ven'e bir tabağı kendisine uzattığı için teşekkür etmek dışında genellikle aldırmandan tabağını doldurdu.

Birkaç dakika boyunca herkes yemeğini yerken havadan sudan sohbet ediliyordu. Sonunda Conlan tabağını kenara itti. Bakirelerden biri tabakları kaldırmak için masaya koştı ve Conlan gülümseyerek teşekkür ederken Erin'i biraz şaşırttı. *Burada kimsede kraliyet kibri yok*, diye düşündü, Ven'in giysi getiren kadına nasıl davrandığını hatırlayarak. Bunu düşününce Riley'e teşekkür etmesi gerektiğini hatırladı.

"Riley," dedi, kadının dikkatini çekmek için sesini yükselterek. "Giysi gönderdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Üzerimdekiler kokmaya başlamıştı."

Riley sırtıttı. "En azından bunu yapabildim. O maviler üzerinde harika görünüyor bu arada."

Aynı şeyi kendisi de düşündüğü için Erin sırtıttı. Gök mavisini ipek bluz gözleriyle uyum içindeydi ve duştan sonra bluzla kotunu üzerine geçirdiğinde Ven'in kendisine hayranlıkla bakmasından da hoşlanmıştı. Ceketinin cebindeki dudak parlatıcı dışında yüzünde hiç makyaj yoktu ama zaten pek fazla makyaj yapmazdı.

Ven bir elini onun sırtına koydu ve elinin sıcaklığı Erin'in bütün vücuduna yayıldı. "Evet, öyle. Yani harika görünüyor," dedi, Erin'in kulağına eğilerek. Nefesini hissedince Erin başka, daha mahrem yerlerine dokunmuş gibi ürperdi ve Ven'in gözlerindeki tutkulu bakışı gördü.

Fazla çaktırmamaya çalışarak Ven'in elinden uzaklaştı

ve Conlan'a ciddi bir bakış attı. "Pekâlâ, neyi tartışmak için toplandık? Caligula'ya karşı savaşımızda bizimle ittifak kurmaya niyetli olduğunuzu umuyorum."

"Evet, o konuda kesinlikle meclisinizle birlikte çalışacağız," dedi Conlan. "Caligula'nın Kuzeybatı Pasifik'teki üssünün yeni dönüştürülen vampirlerin sayısındaki artışla bağlantılı olduğu şüphesiz."

Alaric başıyla onayladı. "Gücünü artırmaya çalıştığı belli. Belki de Barrabas'ın bıraktığı vizyona uygun olarak topraklarını genişletmeyi amaçlıyor."

Erin'in tanımadığı savaşçı elini kaldırdı ve gözlerindeki parıltıyı görünce Erin şaşırdı. "Neden cadılarla birlikte çalışmamız gerekiyor ki? Yardımcı olabilecek kadar güçlü değiller; yoksa Caligula on yıl önce onlara ilk kez saldırdığında işini bitirirlerdi."

Ailesinin ölümüyle ilgili bu kadar duyarsızca konuşulduğunu duyunca Erin'in kalbi kırıldı ve belki adamın dikkatini çekmişti ki dönüp Erin'e baktı. "Elbette, belki Ven bir süre kaşıntısını giderecek güzel ve tatlı bir cadı bulmuş olabilir, ancak bu planlarımıza onu da dahil etmemiz gerektiği anlamına gelmez."

Erin'in yanında oturan Ven aniden yerinden fırladı, kükreyerek savaşçıya meydan okudu ve masanın üzerinden hızla sıçrayıp, savaşçıyı ve sandalyeyi de beraberinde sürükleyerek yere yuvarlandı.

Erin müdahale etme niyetiyle yerinden kalkıp masanın diğer tarafına koştu ama onları görünce olduğu yerde dona-

kaldı. Ven iri elini diğer adamın boğazına sarmış, üzerine oturmuş, hayvan gibi hırlıyordu.

“Bir daha Erin’den söz ettiğinde ona bakacaksın, yoksa bir daha onunla ilgili saygısızlık eder ya da saygısızca şeyler düşünürsen, Christophe, seni öldürürüm!”

Christophe konuşmaya çalıştı, fakat ancak boğuk sesler çıkarabildi.

Ven gülümser gibi dişlerini gösterdi. “Bana bir neden ver. Sadece tek kelime. Hemen burada sana meydan okumam için sadece tek bir neden göster.”

Christophe’un gözleri öfkeyle yandı ama sonra alevler söndü ve teslimiyet anlamında ellerini kaldırdı. Ven bir saniye daha ona baktıktan sonra yere devirdiği savaştının üzerinden sert bir hareketle kalktı. Başını kaldırdığında Erin’le göz göze geldi ve Ven’in gözlerindeki kararlılığı görünce zorlukla yutkundu.

Ven kendisine yaklaşırken, Erin kapana kısılmış gibi kalakaldı. Onu kucağına alıp Tapınak kapısına doğru yönelirken, Ven’e direnmek Erin’in aklına bile gelmedi. Kapıdan çıkar çıkmaz Ven sağa dönüp onu yere bıraktı ve sırtını mermer duvara yaslayarak ellerini duvarda Erin’in iki yanına dayadı.

Erin zorlukla konuşmaya çalıştı. “Ven? Ne...”

Ama Ven başını iki yana salladı ve dudaklarını Erin’in kilere bastırarak onu susturdu. Tutkulu bir şekilde öptü. Erin kendini tutamayarak kollarını onun boynuna doladı ve karşı koyamayarak o da öptü.

Denemek istediğinden de emin değildi.

Ven onu dizlerinin bağı çözülene kadar iştahla öptü. Ven'e tutunuyor olmasa Erin yere devrilebilirdi, fakat vücuduna hiç dokunmamaya dikkat ediyordu. Sonunda başını geri çekti ve başını eğerek nefes nefese durdu. "Özür dilerim, Erin. Bir özrün yeterli olmadığını biliyorum, ancak şu anda elimden daha fazlası gelmiyor."

"Az önce neler oldu?" diye sordu Erin, titreyen sesiyle.

Ven başını kaldırarak onun gözlerine baktı. "Az önce olan şey, seni duvara dayanmış halde şuracıkta neredeyse düzecektim. Bugün her saniye düşünebildiğim tek şey, adımları haykırana kadar içinde hızla gidip gelmek."

Bu kaba sözler karşısında Erin bütün benliğinin arzuyla titrediğini hissederek ürperdi. "Ven, bu... böyle devam edemeyiz. Caligula'yla savaşmamız gerekirken bütün bunlar dikkatimizi dağıtıyor."

Ven inanamayan bir tavırla güldü. "Caligula mı? Sen aklını mı kaçırdın? Caligula'ya filan yaklaşmayacaksın. Özgür iradeye lanet olsun. Bir daha Atlantis'ten ayrılmıyorsun."

14. BÖLÜM

Temellerini sarsan o öpücükten sonra, Ven geri çekilerek kapıyı işaret ederken hiç konuşmuyordu. Nefesi hâlâ kesik kesikti. Erin bir an tereddüt ettikten sonra kapıya koşarak Tapınak'ın görece güvenli ortamına ve insanların yanına gitti. Conlan onu kapıda karşılayıp, Erin'e kardeşininkine benzeyen yüzüyle ama gözlerinde şefkatle baktı. "Ondan korkmana gerek yok, Taş Ozanı. Senin için hayatını seve seve verir."

Alaric diğer yandan yaklaştı. "Bu gerçek neden sadece beni endişelendiriyor?" diye mırıldandı ve Azrail gibi odadan çıkıp gitti.

Erin ellerini beline koyarak hissetmemesine rağmen dengesi yerindeymiş gibi davranmaya çalıştı. "Bana az önce Atlantis'ten asla ayrılmayacağımı söyledi. Beni isteğim dışında burada tutabileceğini sanıyorsa, o zaman korkması gereken *kendisi*."

Conlan sırtıttı ve beklenmedik bir şekilde eğilerek

Erin'in alnına küçük bir buse kondurdu. "Kardeşim için daha iyi birini düşünemezdim, küçük cadı."

Erin'in ağzı açık kaldı ama daha verecek bir cevap bulamadan, Conlan da Alaric'in peşinden çıkıp gitti.

Biri başka birine gülmeye başladı ve Erin duymak bile istemedi. Başını dik tutarak gürültüden uzaklaşıp masaya yöneldi. İçeride Riley ve Marie'den başka kimse kalmamıştı; savaşçılar başka bir girişten kaçmış olmalıydılar.

Riley ayağa kalkmadı ama karşısındaki sandalyeyi eliyle işaret etti ve hem temkinli bir tavırla hem de gülümseyerek, "Çocuklar birbirlerini paralarken lütfen bir süre bana katıl," dedi.

Marie elinde gümüş bir sürahiyle Erin'in yanına geldi. "Biraz daha kahve?" diye sordu, sıradan bir çay partisiymiş ve Ven az önce Christophe'u öldürmenin eşiğine gelmemiş gibi.

Erin omuz silkti. "Sanırım Atlantis böyle," dedi. "Evet, biraz daha kahve isterim, lütfen. Belki çikolatalı bir Valium* da olur."

Marie gülümseyerek kahve koydu, işleri olduğunu söyledi ve kuğu gibi süzülerek uzaklaştı. Erin onun koridorda gözden kayboluşunu izledikten sonra Riley'e döndü. Yanaklarının alev alev yandığını hissedebiliyor ama aldırımıyordu. "Demek Conlan'la evleneceksin. O da kardeşi gibi midir?"

Riley güldü. "Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum. Aynı tencerede iki bezelye gibiler ama bu sualtı tence-

* Sakinleştirici özelliği olan bir ilaç markası. (ç.n.)

resinde, metaforu genişletirsek, oldukça seksi bezelyeler.”

“Yani o da mı sana ‘ben savaşçıyım, ben ne dersem o olur’ tarzında davranıyor?”

Riley gözlerini devirdi. “Sadece denediğini söyleyelim. Ama açıkçası bu genlerinde var ve üstüne de yıllar süren eğitimler almışlar, Erin. Asırlardır insanlığı korumak ve savunmak için yaşıyorlar. Bir savaşçıyla birlikte olduğunu anladığında, bazı ödünler vermen gerektiğini de idrak ediyorsun.”

Erin bunu anlamaya çalıştı. “Yani bunun Conlan’ın yanına kalmasına izin mi veriyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun? Ona bir dirhem teslim olsam, ‘kendi güvenliğim için’ beni bir odaya kapatır.” Riley yaramazca sırıttı. “Ona karşı durmak zorundasın, Erin. Hormonların sana ne derse desin.”

Erin’in yüzü yine kızardı. “Ah, eee, şey. Bu biraz kişisel ama sen ve Conlan...” Soruyu sormanın zarif bir yolunu bulamayıp duraksadı.

“Tavşanlar gibi birbirimizin üzerine atılıp atılmadığımızı mı soruyorsun?” diye sordu Riley, rahatça.

Erin kendini tutamayarak bir kahkaha patlattı. “Aranızda kontrolsüz bir ateş olup olmadığını soracaktım ama tavşanlar da işe yarar.”

“Biraz kahkahanın seni rahatlatacağını düşündüm,” dedi Riley, meyve suyu bardağına uzanırken. “Sana ruh birleşmesinden söz etti mi?”

“Hayır. Ama Marie etti. Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bana sakın Ven’in açıklayacağını söyleme, yoksa çö-

reklerini rehin almam gerekebilir,” diye tehdit etti Erin, şakayla.

Riley elleriyle tabağının üzerini örttü ve sırtarak, “Baklavama dokunursan birinin canı yanar,” diye uyardı.

“Tamam, tamam. İki kişilik yediğin için çöreklerin güvende ama gerçekten, şu ruh birleşmesinin ne olduğunu öğrenmem gerek.”

Riley’in yüzündeki gülümseme silindi ve başıyla onayladı. “Özellikle Ven’in seninle ilgili tutumu düşünülürse, gerçeği bilmeyi hak ediyorsun.” Kapıya doğru bir bakış attı. Dışarıda üç adamın tartıştığını belli belirsiz duyabilmelerine rağmen koridor boştu.

“Ruh birleşmesi, son birkaç bin yıldır oldukça ender görülen antik bir gelenek. Efsaneye göre, bazı Atlantislilerin âşık oldukları kişiyle daha yüce, neredeyse ilahi seviyede bağlantı kurma becerileri varmış. Bu olduğunda, ruhlarının kapıları açılıyor ve birbirlerinin içine ulaşabiliyorlar.” Riley duraksayarak dudağını ısırdı ve devam etti. “Başka bir şeyin olabileceğinden çok daha güçlü bir bağlantı ve ruh birleşmesi yaşayacağın biriyle yakınlığın, benliğini temellerinden sarsar.”

Erin düşüncelerle boğuşurken Riley’e baktı. “Ama ben Atlantisli değilim ki. Şey, milyonda bir oranda.”

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Riley. “Görünüşe bakılırsa eşlerden sadece birinin safkan Atlantisli olması yetiyor. Aslında, Alaric’in bir teorisine göre, Felaket’ten hemen önce Atlantis’ten ayrılan Atlantisli insanlar DNA bırak-

miş. Ablamda da aynı yetenek var.”

Erin rahatlayarak başını iki yana salladı. “Hayır, bu hiç mantıklı değil. Bende hiç duygusal empati yok.”

Riley öne eğilerek onun eline dokundu. “Ama bir cadı-sın, Erin,” dedi, sabırla. “Genel nüfus içinde sence kaç ger-çek cadı vardır?”

“Bilmiyorum. Yüzde birden daha mı az?”

“Çok daha az. Binde birden daha az bile diyebiliriz. Ablam... Şey, bu tür şeyleri bilir. Bizim perilerden ve Alaric’in de Poseidon Tapınağı’ndaki parşömenlerden öğrendikle-rimize göre, cadılar antik Atlantislilerden geliyor.” Riley ar-kasına yaslanarak meyve suyunu yudumladı. “Buna Taş Oza-nı yeteneğini de eklersen, neredeyse doğruca Atlantis köken-lisin.”

Erin ağrımaya başlayan şakaklarını ovaladı. “Pekâlâ, bir an için diyelim ki eski bir Atlantisli çiftinin torununun toru-nunun torununun torununun torunuyum ve buna tavşan me-selesini de ekleyelim,” dedi, başını eğip bakışlarını kahve fincanına dikerek. “Ama Ven özgür iradede söz etti. Yani bir kez ruh birleşmesi olayını yaşamış olmamız, birlikte ol-mamız gerektiği anlamına gelmez, değil mi?”

Sessizlik. Başını kaldırdığında, Riley’in yüzünde sıkın-tılı bir ifade gördü. “Haaayır,” dedi, kelimeyi uzatarak. “Ama sanırım, benim Conlan’la bağlantım düşünülürse, onunla gerçekten ruh birleşmesi yaşıadıysan neden Ven’dan ayrılmak isteyeceğini anlamakta zorlanıyorum.”

“Çünkü ben kimseye ait değilim. Seni gücendirmek is-

temiyorum ve senin öyle olduğunu da söylemiyorum. Ama belki de Conlan kardeşinden daha modern düşüncelidir. Ven, bir Viking lorduyla... bir korsan karışımı gibi! Ya da iriyarı, kıllarla kaplı bir mağara adamı. Ben de onun... mağara kadını olmak niyetinde değilim..." Bütün bu konunun gülünçlüğünü kendisi de fark ederek duraksadı.

Riley'in gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi, çünkü yine altdudağını ısıırıyordu.

"Ah, gül bakalım. Aptal gibi konuşuyorum," diye itiraf etti Erin, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Mağara kadını, Tanrıça aşkına."

İkisi de kahkahalara boğuldular ve o kadar güldüler ki Erin'in gözlerinden yaşlar geldi. Tam varlığını hissettiği anda Ven'in eli omzunu tuttu. Başını kaldırdığında, Ven'in gülümsemeden kendisine baktığını gördü.

"Belki de şakayı paylaşırsınız? Şu anda biraz gülmek benim de hoşuma gider," dedi.

Conlan masanın karşı tarafından geldi ve Riley'i kollarına alarak "başkalarının yanında olmamız umurumda bile değil, seni eve götürüp soyamak için sabırsızlanıyorum," diyen bir tavırla öpünce, Erin de derin bir özlem duydu.

Alaric ağır adımlarla masanın etrafından dolaşarak uçtaki yerini aldı. "Konuşmamız gerek."

Conlan, afallamış gibi görünen Riley'in yerine oturmasına yardım etti. Riley gözlerini kırptıştırarak kendisine baktığında, Erin dudak hareketleriyle "Tavşanlar," dedi ve ikisi birden yine kahkahalara boğuldular.

Erin nihayet soluklanabildiğinde, Ven yanında oturuyordu ve temasa ihtiyacı varmış gibi parmaklarını onunkilere kenetlemişti. Ven'in yüzüne hızlı bir bakış attı ama önceki kadar asık olduğunu görünce tekrar Alaric'e döndü. "Üzgünüm. İkimizin arasında bir şakaydı. Pekâlâ, plan nedir ve ne zaman yola çıkıyoruz?"

Ven'in sesi sakindi ama sert bir hükümrانlıkla doluydu. "*Biz gitmiyoruz. Sen hiçbir yere gitmiyorsun. Nedeni her ne olursa olsun Caligula senin peşinde ve biz onunla bütün sürüsünü ortadan kaldırıncaya kadar ona yaklaşmıyorsun bile.*"

Erin elini sertçe çekerek kurtarıp ayağa fırladı. "Bana emir verip durma. Ablam Caligula'nın elinde ve kesinlikle peşinden gideceğim. Bir kere, ben oldukça güçlü bir cadıyım. Onunla birlik olan bütün cadıları ortadan kaldırmanıza yardımcı olabilirim."

Ven sesini yükseltti ama tek kelime söyledi. "Hayır!"

Erin ona aldırmadan devam etti. "İkinci nedeni açık. Beni istiyor. Beni yem olarak kullanabilirsiniz."

Ven yerinden fırlayarak onu kolundan yakalayıp kendine çevirdiğinde gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kendini tehlikeye atmana asla izin vermem, anladın mı? Seni kendi ellerimle yatağıma zincirlemem gerekse bile, seni o canavardan uzak tutmak için bunu yaparım."

Erin kendini kurtarmaya çalıştı ama Ven çok güçlü tutuyordu. Bu yüzden Erin onun baldırına bir tekme indirdi. "Canavar olan kim? Bana sen olduğunu söylemiştin! Ve benimle düzüşmek istiyor olman, sana beni esir etme, kendi ya-

tağına zincirleme hakkını vermez, seni sapık!”

Odadaki sessiz gerginlik yalnız olmadıklarını hatırlattı ve Erin öfkeli bir tavırla homurdandı.

Conlan sessizliği bozdu. “Bırak kızı, Ven. Hemen. Dediği gibi, buna hiç hakkın yok. Bu şekilde olmaz, kardeşim.”

Ven, prens olan ağabeyine hırladı ama Erin’in omuzlarını bıraktı ve Erin sendeleyerek ondan uzaklaştı. “Sen bana haklardan nasıl söz edersin?” diye bağırdı Ven, Conlan’a. “Ruh birleşmesinin gücünü sen de biliyorsun. İlk tanıştığınızda ve o tehlikedeyken Riley için neler hissettiğini bir hatırlasana.”

Alaric mavi enerji toplarıyla parlayan ellerini kaldırdı. “Özgür irade konusunda bir derse ihtiyacın varsa, seni memnuniyetle duvara çarparım,” dedi.

“Bir denesene, rahip,” diye hırladı Ven. “Sefilin tekisin sen. Quinn kollarındaydı ve gitmesine izin verdin. Şimdi de her gün bu yüzden acı çekiyorsun. Senin aptalca hatalarını tekrarlayacağımı sanma sakın.”

Alaric’in gözleri zümrüt yeşili bir ışıkla parladı ve Erin’in neredeyse gözle izleyemeyeceği kadar büyük bir hızla enerji toplarını Ven’e fırlattı.

Neredeyse.

Erin kendini Ven’le Alaric’in arasına atarak hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde kalkan ördü. Parıltılı küreler kalkandan sekerek yok olurken, Erin ellerini indirerek kalkanı bıraktı. “Senin yardımına da ihtiyacım yok, Alaric, geri çekil.”

Ven ve rahibe aldırmadan Conlan’a dönerek eğildi.

“Majesteleri, bana sizden bir şey dilememi söylemişsiniz. Şey, ne taşlarla süslü bir taç ne deniz kıyısında bir Atlantis villası ne de üç numaralı kapının ardında yeni bir araba istiyorum. İstedğim tek şey, savaşçılarınızdan bazılarını ablama kurtarmak ve Caligula’yla savaşmak için benimle birlikte göndermenizdir.”

Derin bir nefes alarak dizlerinin ve ellerinin titremesini bastırmaya çalıştı. “Bunu yapamazsanız, o halde beni evime göndermenizi ve rahat bırakmanızı istiyorum. Çünkü karınızı ve çocuğunuzu kurtardığım için kardeşinizin beni esir etmesine izin vererek bana teşekkür edecekseniz, şey...” Düşüncelerini zarif bir şekilde söze dökmenin yollarını arayarak duraksadı ama bir şey bulamadı. “Şey, bu müstakbel bir kral için hiç uygun bir davranış olmaz.”

“Sanırım sana söyledi, prens parçası,” dedi alaycı bir ses, Tapınak kapısından.

Erin olduğu yerde dönünce Justice’i orada dururken gördü. Sırtından hiç eksik olmayan kılıcıyla duvara yaslanmıştı.

Rahat bir hareketle basamaklardan aşağı atladı ve onlara doğru yürüdü. “O ya da bu şekilde kralca davranmadan önce bilmen gereken bir şey daha var,” diye ekledi, Ven’den uzaklaşıp Conlan’a yönelirken. Dramatik bir etkiyle duraksayarak birbirine ve diğerine sessizce baktı.

Ama Erin’in onun şovmenliğini takdir edecek mecali yoktu, çünkü kendisine hiç beklenmedik bir şey oluyordu. Justice onlara doğru yürümeye başladığı anda, parmaklarındaki kehribarlar tiz sesle uyarı çığlıkları atmaya başlamıştı.

Şimdi Justice'in sesini duymasını engelleyerek kadar haykırıyor, ona tehlikeyi, tehdidi, karanlığı ve güçlü kötülüğü haber veriyorlardı."

Bir parmağıyla Justice'i işaret etti ve on yıldır yapmak için eğitimini aldığı fermanı tekrarlarlarken biraz daha resmi tarzda konuşmaya çalıştı. "Ölüm büyüsü. Sen ölüm büyüsü kokuyorsun, Atlantisli, ve seni öldürmek benim görevim!"

15. BÖLÜM

Ven, Erin'e sarılmayı denedi ama Erin ona sert ve uyarıcı bir bakış attı. Ven çardakta olanları hatırlayarak ellerini kaldırıp sırtarak geri çekildi. Justice'i gerçekten öldüreceğini kesinlikle tahmin etmiyordu ama mavi saçlarının biraz haddini öğrenmesi de onu eğlendirecekti.

Çekişmeyi durduran Riley oldu. Nazik duygusal empati yeteneği dışında hiçbir gerçek gücü olmayan tek kişi orada durmuş, hepsine karşı dikilmişti.

Ven ona bundan daha fazla hayranlık duyamazdı.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı Riley, odada parlayan gergin büyüyü kesecek kadar yüksek sesle. "Hepiniz kesin şu saçmalığı. Bebeğe hiç iyi gelmiyor."

Justice, Ven'in daha önce hiç görmediği kadar derin bir şekilde Riley'e doğru eğildi ve iki adım gerileyerek uzaklaştı. "Sizin yanınızda gerginlik ve huzursuzluk yaratmak istemem, Leydim," dedi, Erin'e bir bakış atarak.

"Doğru," diye tersledi Erin. "Sadece ölüm büyüsü geti-

rirsin. Atlantis’e. Hatta bir tapınağa. Hamile bir kadının yanına. Sen sahtekârın tekisin, değil mi?”

Marie, Tapınak’taki diğer odalardan birine uzanan koridordan geldi. “Bir sorun mu var?”

Erin ve Alaric, Justice’e durduğu yerde saldırmak için aynı anda güçlerine seslendiklerinde, durum bir anda eğlenceli olmaktan çıkıp ölümcüllüğe dönüştü. Ven asla büyüye ve elementlerin kullanımına ilgi duymamıştı, fakat o bile cadıyla rahibin etrafında toplanan güçlerin fısıltısını hissetmişti.

Justice de anlamış olabilirdi, çünkü eli kılıcının sapına gitti ama Marie aniden onun yanına gelerek yıldırım gibi bir hareketle uzanıp bileğini kıvırdı. Sonra Ven’in anlayamadığı hafif bir sesle bir ilahi okumaya başladı.

Erin yanında korkuyla inleyerek ellerini indirirken, başı görünmez bir kuklacının ipleri tarafından çekilmiş gibi aniden yukarı kalktı. Ven kendisini olduğu yere mıhlayan bir güce karşı koymaya ve ona ulaşım sarılmaya çalıştı. Nihayet elini tenine değdirebildiğinde güç dağıldı –ya da onu bir dost olarak algıladı– ve Erin’i serbest bıraktı.

Erin ağzını açarak Riley’i iyileştirmek için kullandığı tonda melodiler söylemeye başladı ve vücudundan gümüşü bir parıltı yükselerek kendisinin ve Ven’in bedenini sardı. Aynı anda, Marie’den benzer bir sis yükselerek onunla birlikte Justice’i sarmaladı.

Erin aniden ağzını kapadı. Son notaları havada bir an titredikten sonra yere doğru süzüldü. Ven yine kayıp duygu-

sunu algıladı; sanki kendi ruhu da müzikle birlikte yok olmuş gibi. Bu duyguyu içinden atarak Justice'e bir bakış attı. Justice, Marie'nin yanında diz çökmüştü.

“Bu bir ölüm büyüğü değildi, değil mi?” diye sordu Erin, Justice'e iri iri açılmış gözlerle bakarak.

Marie, Justice'in önüne çömelerek yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bu şeyi daha önce nasıl algılayamadım, Lord Justice? Bu Tapınak'a birçok kez geldiniz.”

Justice başını iki yana salladı ve mavi örgüsü neredeyse yere değdi. “Daha önce bir Taş Ozanı yoktu, Marie. Beni tanıdığına göre, gerçekten Nereid'lerden geliyor olmalı.”

Conlan araya girdi. “Dokuz cehennem adına, biri bana neler olduğunu söyleyecek mi? Hemen?”

Marie yavaşça başını Conlan'a çevirdi. “Lord Justice ölüm büyüğü taşımıyordu, Majesteleri. O yarı Nereid. Tapınak Tanrıçası az önce onu evine çağırdı.”

Bir saat sonra, Conlan'ın savaş odasında, tarafsız bölgede tekrar toplandılar. Ven o bir saatin büyük bölümünü Erin'i bir güvenlik kozasına sarmanın ve hayatının geri kalanı boyunca tehlikeli şeylerden uzak tutmanın yollarını arayarak geçirmişti.

Belki de *kendi* hayatının geri kalanı boyunca.

Bu güzel bir numara olacak olsa da, ömür süreçleri arasındaki fark önemliydi. Riley ve Erin o anda içeri girdiler ve Ven o sefil düşüncüyü zihninde bir yerlere gömdü. Erin,

Ven'in durup onu izlediği yerin karşısında Riley'in yanına yerleşti ama Erin'in kendisiyle göz göze gelmesi onu rahatlattı.

Belki de nasıl başa çıkacağını bilmediği güçlerle karşılaşan tek kişi o değildi. Erin gülümsediğinde, Ven'in sinir uçları kavurucu bir ateşle dağlandı. Düşünebildiği tek şey onun içinde olmaktı ve bununla ilgili bütün düşüncelerini tek bir gülümsemeye odakladığında, Erin'in kızarıp koltuğunun kolçaklarını kavradığını görerek memnun oldu. O da Ven'i istiyordu ve bu çok önemliydi.

Bir anlamı *olmalıydı*.

Justice kayıtsız gibi görünmeye çalışarak içeri girdi ama Ven onun Tapınak'ta olanlardan sonra ne kadar sarsıldığını görebiliyordu. Ven'in ilk dürtüsü bütün vücuduyla Erin'i korumaktı ama Erin'in uyaran bakışları onu durdurdu.

Bir anlık.

"Hey, Scooby çetesi gelmiş," dedi Ven. "Bütün bu olanları çözmemize ne dersiniz?"

"Henüz herkes gelmedi, Ven. Marie de geliyor," dedi Conlan, başıyla onaylayarak. "İşte, tam zamanında."

Marie meraklı gözlerle etrafa bakınarak içeri girdi. Ven onun sarayın bu kısmına ilk kez geldiğini tahmin etti. Bu odayı genellikle Conlan, Alaric ve savaşçılardan başka kimse görmezdi.

"İlk kim başlayıp bana yarı Nereid konusunu açıklamak ister?" Conlan, bir Justice'e, bir Marie'ye baktı ve sonra tekrar Justice'e döndü. "Anneni tanıyordum, Justice. İyi bir ka-

dındı ama Deniz Tanrıçası değildi ve bildiğim kadarıyla kırk dokuz kardeşi de yoktu.”

Brennan duvara yaslandığı yerden konuştu. “Gerçeği söylüyor. Biz çocukken büyükbaban ve büyükannen bize yiyecekler verirdi. İsimlerinin Doris ve Nereus olduğunu hatırlamıyorum.”

Justice gülümsedi ama bu, gözlerinden yansımayan bir gülümsemeydi. “Beni evlat edinen ailem. Siz beni evlat edinen çifti tanıyorsunuz ki onlar da çocuk sahibi oldukları için çok fazla soru sormayacak kadar heyecanlıydılar. Özellikle de şartlar düşünülürse.”

“Hangi şartlardan söz ediyorsun?” diye sordu Ven, öne eğilerek.

“Açıklayamam.”

“Yani açıklamazsın,” dedi Alaric.

“Açıklayamam,” diye tekrarladı Justice. “Şu eski deyişi bilir misiniz? Sana söylerim ama o zaman seni öldürmem gerekir? Benim durumumda bu tam anlamıyla gerçek.”

Ven ve Conlan aynı anda ayağa fırladılar. “Sen bizi tehdit mi ediyorsun?” Soruyu ilk soran Ven olmuştu.

Justice bir elini kaldırdı. “Hayır, bir gerçeği dile getiriyorum. Bu bebekliğimde bana yapılan bir *geas*. Ne kadar istesem de doğumumu saran şartları anlatmam mümkün değil,” dedi. “Bunu yaparsam, beni duymuş olabilecek kişileri öldürmek için çok güçlü bir büyüsel dürtü hissederim.”

Alaric kısık gözlerle onu inceledi. “Asırlar boyunca sürece kadar güçlü bir büyüyü kim yapabilir ki?”

Justice onun gözlerinin içine baktı. “En iyisi. Bir Tanrı, rahip.”

Riley elini kaldırarak Conlan’ın koluna dokundu. “Doğruyu söylüyor.”

Ven başını iki yana salladı. “Bunu bilemeyiz. Asırlardır bize yalan söylüyor.”

“Hey! Ben *aknashayım*, unuttun mu? Duygularını hissedebiliyorum. Kesinlikle doğruyu söylüyor.”

Erin odada toplandıklarından beri ilk kez konuştu. “Neden kehribarlarım bana onun ölüm büyüğü kullandığını söyledi? Bunları hiç anlamıyorum. Eğer yarı Nereid’sen, neden Tapınak Tanrıçası öyle çıldırdı?”

Justice cevap veremeden Marie araya girdi. “Bunun cevabını ben de bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla binlerce yıldır Tapınak’a giren ilk Nereid soyu. Ancak, daha önce de oraya gelmişti ve hiç böyle bir şey olmamıştı. Sanırım Tanrıçaları-mızdan biri onu tanıdığına taşların şarkı söylemeye başladı ve sen de ölüm büyüğü uyarısı olarak algıladın. Geçmişte çok fazla Nereid’le karşılaşmadığın için başka türlü düşünme şansın yoktu.”

Erin başıyla onaylarken pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Sanırım bu mantıklı. Artık Tapınak’ta olmadığımız için kehribarım beni uarmıyor ki Justice dokunabileceğim kadar yakınımda duruyor.”

Bu sözlerle Ven tuhaf ve karanlık bir titreşim algıladı. Kendine hâkim olamayarak Justice’le Erin’in arasına girdi. “Ona dokunmasan daha da iyi olur,” dedi. “Lütfen bu konuda

benimle tartışma.”

Erin iç çekerek omuz silkti. “Tamam. Ama bunu da konuşmamız gerekecek.”

Marie yine araya girdi. “Hepinizle paylaşmam gereken çok önemli bir şey var. Sanırım Riley ve bebeği iyileştirmemizin anahtarı bu. Erin’in şarkısı geçici olarak işe yarasa da, asıl sorun devam ediyor. Riley’in vücudu hamileliği reddediyor.”

Herkes Riley’e döndü; sabah olduğundan daha solgun görünüyordu ve kesinlikle Erin’in şarkısıyla yardım ettiğinden beri çok daha kötüleşmişti. Riley, Marie’ye baktı. “Bebeğime yardım edebilir misiniz yani?”

Marie başını iki yana salladı. “Hayır, ne yazık ki dediğim gibi. Senin için yapabileceğim başka bir şey yok. Ama Erin. Erin bebeği iyileştirebilir.”

Erin başını kaldırarak gözlerini kırıştırdı. “Elimden geleni yapacağımı biliyorsunuz. Ama bu Taş Ozanı yeteneğimi henüz tam olarak tanımıyorum. Dün yaptığım şey yapabileceğimin tamamı olabilir.”

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi Marie. “Sen Nereid’in Kalbi’ni bulabilirsin; hem de birlikte saklı olduğu söylenen Poseidon’un Trident’inin kayıp taşlarından biriyle birlikte durduğu elmas ve zümrüt kutuyu.”

Marie cüppesinin cebinden bir parşömen çıkararak Erin’e verdi. “Bunu iyi incele. O yakutla, Riley ve bebeği tamamen iyileştirebilirsin.”

Seattle'a dönüş yolculuğu için hazırlıklar devam ederken, Erin keyifle etrafı izliyordu. Savaş odasının bir duvarını yerden tavana kadar örten bir duvar halısı –sözünü ettikleri Felaket'ten sahneler sergiliyordu– kenara çekilerek bir cep-hanelik ortaya çıkarıldı. Kılıçlardan ve tataryaylarından modern tabancalara ve saldırı tüfeklerine kadar çok çeşitli türde silahlar raflara sıralanmıştı.

Hep bir savaş istemişti ve nihayet isteği gerçekleşiyor gibi görünüyordu. Nereid'in Kalbi'ni bulabilecek tek kişinin o olduğu anlaşıldığında, Ven'in onu tehlikeye atmaması konusundaki takıntılarını da geçmek zorunda kaldı. Şimdi kas yığını gibi vücudunun her yanı silahlarla doluydu. Karar verildiğinden beri Erin'le sadece bir kez konuşmuştu; onu bir kenara çekerek, görev sırasında kendisinden asla yarım metreden fazla uzaklaşmayacağı konusunda söz almıştı.

Erin onunla tartışma zahmetine girmeden arkasını dönmüştü. Kardeşini kurtarmak için yapması gerekeni yapacaktı; Ven yardım etmek için orada olsun ya da olmasın.

Marie'nin açıklamasından kısa süre sonra Riley'in durumu daha da kötüye gitmişti ve Conlan ile Marie onu dinlenmesi için götürmüşlerdi. Conlan şimdi solgun bir yüzle odaya dönmüştü. “Yine kötüleşti,” dedi. “Bu kez çok daha kötü.”

Erin yerinden fırladı. “Ben...”

“Hayır. Gitmeden önce gücünü tüketemezsin,” dedi Conlan, kararlı bir sesle. “Teklifin için teşekkürler, fakat

yakut olmadan sağlayabileceğin rahatlama sadece geçici oluyor belli ki. Marie yakut sayesinde onu iyileştirebileceğine inanıyor. Çocuğumuzu iyileştirebileceğine.”

Ven bir elini ağabeyinin omzuna koydu. “Şunu bil ki Conlan, bu taşı bulmak için elimden geleni yapacağım; kendi hayatıma mal olsa bile.”

Conlan başıyla onayladı. “Yapacağını biliyorum. Ben... Ben gidemem. Ne yazık ki bir olasılık... Var...”

Erin onun sesindeki çaresizliği ve umutsuzluğu duyduğunda gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti. “Taşı bulacağız, Conlan. Ona söyle.”

Conlan başıyla onaylayarak Erin’e kısaca sarıldıktan sonra, “Elinden geleni yap, Taş Ozanı,” dedi ve gitti.

Erin, kollarında rahatlamaya ihtiyaç duyduğu Ven’e döndü ama Ven kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu ve gözlerinde acı vardı. “Kendi hayatımı riske atarım ama seninkini atmayacağım, Erin. Bu taşı sen zarar görmeden ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyız. Senin hayatınla Riley ve bebeğinki arasında tercih yapmam gerekirse hayatta kalamam.”

Erin, verecek mantıklı bir cevabı olmadığı için, sadece başıyla onayladı ve hazırlıklar devam ederken kanepenin bir köşesine kıvrıldı. Nasıl acımasız bir Yazgı’nın bu kadar çok şeyi riske atabildiğini merak ediyordu; üstelik de hepsi genç ve korkmuş bir cadının omuzlarındaydı.

Rehberlik için yüzüklerine baktı ama ilk kez hiç çıtları çıkmıyordu.

16. BÖLÜM

Bir depo, Seattle

Ven'in depo evi (ya da bombalama olayından sonra zeminde açılan delikle geri kalanına) retro sayılabilecek kadar eskiyse, Quinn'in onları götürdüğü yer, sıçan deliğiyle lanetliler yuvası arasında bir şeydi.

Ven lanetlilere oynuyordu.

Bloğu aydınlatan sokak lambaları arasında çalışan sadece bir tanesinin ışığında binanın ön yüzüne bakarken, eksik tuğlalar, delikler ve kırılmış camlar gördü ki, hepsi de düşmana dürbünle izleyebilecekleri geniş alanlar sunuyordu. Quinn'e herhangi bir insana güvenebileceği kadar güvenmesine, Alexios, Justice ve Brennan binanın etrafındaki gölgele-re gözcü olarak yerleşmiş olmasına rağmen, hedef küçültmek için Erin'i kendine doğru çekti.

Christophe ve Denal serseri avına çıkmışlar, Caligula ve faaliyetleriyle ilgili bilgisi olabilecek birilerini bulmak için

barları ve benzeri yerleri araştırıyorlardı. Uyuşturucu ya da alkol birinin alışkanlığı haline geldiğinde, genellikle bir fiyat karşılığında bilgi satmaya ikna edilebilirdi.

Erin gerilerek ondan uzaklaşmaya başladı ama çoğu keddiden büyük olan sıçanlardan biri fırlayıp hemen önlerinden geçiverdiğinde, Erin tiz bir çığlık attı ve neredeyse Ven'in tişörtünün içine girmeye kalkıştı. Ven yüzündeki sırıtışı silemedi. "Benim küçük savaşçım. Büyüsünden başka bir şeyi olmadan bombalara meydan okur ama küçücük bir fareden korkar."

Erin onu itti. "Küçük fareymiş, hadi oradan! Bu hayatımda gördüğüm en büyük sıçandı!"

Ven omuz silkti. "En azından veba taşımadığından görece emin olabilirsin ki durum her zaman öyle değildir."

Erin, "Veba mı? Ah, tabii. Neredeyse beş yüz yaşındasın, hep unutuyorum. Benim için çok fazla yaşlı olduğunun da farkında mısın acaba?" dedi ve binaya önce girebilmek için Ven'in etrafından dolaşmaya çalıştı. Sihirli kalkanları düşünülürse, içeri neden ilk kendisinin girmesi gerektiği konusunda Alaric'in onlar için açtığı kapıdan geçtiklerinden beri Ven'le tartışıp durmuştu.

Ven, yüzü neredeyse ölü gibi bembeyaz kesilmiş olan rahibe bir bakış attı. Quinn'e yaklaştıkları her adımda, Alaric göğsünden bıçaklanıyormuş gibi hissediyor olmalıydı.

Sarsak bir şekilde menteşelerinin üzerinde duran çelik kapıya daha ulaşamadan, kapı kendiliğinden açıldı ve kapıda ince yapılı ufak tefek bir kadın belirdi. Quinn Dawson'a ba-

kınca, onun insan asi güçlerinin liderlerinden biri olduğuna kesinlikle inanamazdınız. Kardeşinden birkaç santim daha kısaydı ve kısa, koyu renk saçları çim biçme makinesiyle kesilmiş gibi görünüyordu. Rengi atmış kotun üzerine giydiği, üzerine büyük gelen Bon Jovi tişörtüyle, ergenlik çağında bir oğlan çocuğu olduğu sanılabilirdi. Dev gibi gözleri ve çok güzel yüzü olan bir oğlan çocuğu.

Biraz arkasında, Ven birinin ciğerlerinden hava üfleniyormuş gibi bir ses duydu. Bu *kişi*, parlayan gözleriyle Ven'in kışını istediği anda kızartabilecek olan Alaric olduğundan, Ven hiç duymamış gibi davrandı. Erin yine onun yanından geçmeye çalıştığında, rahibin Quinn'i tekrar gördüğü için verdiği tepkiye anlayış bile gösterebilirdi.

Alaric aniden sise dönüştü ve yükselerek binanın tepesine çıktı. Ven onun arkasından kasvetli bir keyifle baktı. Şimdiye dek atanmış en güçlü Poseidon rahibinin bir kızdan korkacağı kimin aklına gelirdi ki? Pek tutarlı olmasa da, bu düşünce onu neşelendirdi.

Kolunu Erin'in omuzlarına atıp kendine çekerek onunla ilgili sorunu çözerken, onu kollarına aldığında hissettiği tam bir haklılık duygusunu kendine bile itiraf etmeye gerek duymuyordu. Bu kibrinin bedelini daha sonra ödeyecekti ama bunu başına geldiğinde düşünecekti.

"Görüştüğümüze sevindim, Quinn," dedi Ven, elini uzatarak.

Quinn hızlı bakışlarla her birini tarttıktan sonra gülümseyerek sağlam bir şekilde tokalaştı. "Ben de öyle," dedi, sa-

mimi bir tavırla. “Başımız belada.”

“Sen ve bela aynı yerde mi? Haydi canım,” dedi Ven, elini göğsüne koyarak.

“Ortadan kaybolsak iyi olur.” Gözden kaybolmak için karanlık kapıya döndü. Ven, Erin’in elini tutarak onun peşinden girerken, Taş Ozanı ona sert bir dirsek attı.

Ven homurdandı ama peşini bırakmadı. “Bu ne içindi şimdi?”

“Ah, bilmiyorum, bir bakalım. Belki beni tanıştırmam gerektiği için,” diye fısıldadı Erin. “Quinn, bu Erin. Erin, bu da Quinn. Bak ne kadar kolay!”

“Haklı, biliyor musun?” dedi, Ven’in iyi tanıdığı bir ses. Sesin sahibi, böylesine iriyarı bir adamdan beklenmeyecek bir zarafetle köşeden hızla döndü. Ama adam bir biçimde-ğiştirendi ve öfkelenildiğinde iki yüz elli kiloluk bir kaplana dönüşüyordu.

“Orman çocuğu!”

“Sen orman *adamı* diyeceksin, balık suratlı,” dedi Jack, elini tokalaşmak için Ven’e uzatırken. Sonra bakışları Erin’e döndü ve hafifçe ona doğru eğilerek derin derin kokladı. “Bu cadı kim? Sonunda aile kurup yumurtlamaya mı karar verdin?”

Ven gerildi ve elini uzatarak kaplanı birkaç santim geri itti. “Kendi arazinmiş gibi kadınımı koklayıp durma.”

Jack gözlerini kırıştırarak gülmeye başladı. “Kadının mı? Demek öyle, ha? Eh, türümün alfası bir çiftin haklarına saygı duyar.”

Erin kısık sesle bir şeyler mırıldanarak ellerini kaldırdı. Ven ve Jack kendilerini bir anda yerde kıçlarının üstünde otururken ve şaşkın yüzlerle Erin'e bakarken buldular.

Erin ellerini birbirine vurarak silkeledikten sonra Quinn'e döndü. "Adım Erin Connors. Ve tanıştığımıza sevindim."

Quinn onunla tokalaşırken Ven ve Jack'e bakarak sırttı. "Ah, hayatım. Benim için kesinlikle bir zevk."

Quinn, Erin'i deponun arka tarafındaki masaların etrafında oturan bir düzine adam ve iki kadınla tanıştırdı ama sadece ilk isimleri verdi ve Erin hepsi değilse de, çoğunun takma isim olduğunu tahmin etti. Büyü gücüyle, gruptakilerin en azından sekizinin biçimdeğiştiren olduğunu hissetti. İnsanlar dahil olmak üzere hepsi sert görünümlü, temkinli tavırlıydı ve onu resmi bir şekilde karşılamışlardı. Atlantisli-lerle daha önce sadece Jack ve Quinn'in tanıştığını hissetti. Quinn'in grubunun bakışlarına dayanarak, grubun geri kalanı onları merak ediyordu.

Erin hayatı boyunca hiç bu kadar çok sayıda biçimdeğiştirenle bir araya gelmemişti ve kehribarları çılgın gibi şarkı söylüyordu. Ama müzik, vampirler yakın olduğunda söylediğinden farklıydı. Bu çok daha derin, çok daha dünyevi-ydi. Daha tensel. Dünya farklı bir yer olsa, taşlar Erin'in bir biçimdeğiştirenle yakınlaşmasını yadırgamazmış gibi. İri-yarı, yakışıklı, korkutucu adam Jack'in yarı kedi olduğunu açıkça gösteren çekik gözleri vardı. Yansıttığı ölümcül teh-

dide bakılırsa, sıradan bir ev kedisi olmadığı da açıktı.

Ven'e bir bakış attı; her nedense böyle yakınlığı düşünmek ona dokunma isteği doğurmuştu. Ona dokunuşunu, sarılışını, içine bütün sertliği ve sıcaklığıyla girişini hatırlamak bütün vücudunun arzuyla kıvranmasına ve ürpermesine, taşlarından şehvetli melodiler dökülmesine neden oldu. O anda Ven ona dönüp baktı ve bir şeyler anlamış olmalıydı ki, gözlerinde karanlık, iştahlı, arzulu bakışlar belirdi.

Erin gözlerini kapayarak kendini toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra Ven'i daha fazla görmemek için olduğu yerde hafifçe döndü. "Quinn, Riley senin kardeşinmiş, öyle mi?"

Quinn gülümsedi ve yüzünde ilk sıcak bir ifade belirdi. "Evet ama bunu bize bakarak anlayamazsın, değil mi?"

Erin, Quinn'in yüzünü inceledi. "Aslında evet. Zarif yüz hatlarınız, elmacık kemikleriniz ve porselen gibi teniniz benziyor."

Jack gülmeye başladı. "Ah, biz burada böyle arkadaş edinmeyiz, Erin. Quinn'e zarif dersin kolunu yerinden koparıp ağzına tıkar."

Erin gözlerini kırptırdı ama Quinn gözlerini devirdi. "Harika, Jack. Bu tatlı cadıyı korkut, tamam mı?" Bir elini Erin'in koluna koydu. "Sen kaplana aldırma. Her birkaç haftada bir birkaç yerli yemezse huysuzlaşıyor."

Erin kararsızca gülümseyerek bir birine, bir diğerine baktı, çünkü bu sözlerde tahmin ettiğinden daha fazla gerçek payı olduğunu hissediyordu. Ayrıca, kaplana dönüşen bir bi-

çimdeğiştirenle hiç karşılaşmamıştı ve Jack'in derisinin altındaki yaratığın egzotikliği içini gıcıklatmıştı. Diğer yandan, kimin çıtkırıldım müttetiklere ihtiyacı olurdu ki?

Ven bir masanın kenarından hepsine dik dik bakarken, önünde Washington eyaletinin topograf görüntüsüne benzer bir harita vardı. "Dokuz cehennem adına, siz ne yapmayı planlıyordunuz? En azından bana partiye katılmamızı beklemeyi düşündüğünüzü söyleyin."

Quinn onun yanına geldi ve kırmızı kalemle işaretlenmiş bir alanı gösterdi. "Kaynaklarımızı kullanarak birkaç aydır yeni dönüştürülmüş vampirleri izliyorduk. Hepsi Rainier Dağı civarında toplanıyor gibi görünüyor."

Jack parmağını haritaya vurdu. "Burada olduğunu tahmin ediyoruz. İnsanların geçemeyeceği bir dizi buz mağarası ve tüneller var. Geçilebilecek kadar geniş açıklıkların hepsi büyü mühürleriyle korunuyor ve o kadar güçlü ki insanların ne olduğunu bile anlamadan o büyülerden geri sektiğini gördük."

"Peki, ya cadılar?" diye sordu Erin.

Quinn ona tartan bir bakış attı. "Bilmiyoruz. Grubumuzdaki tek cadı, bir haftadan uzun süredir kayıp. Yakalandı mı, öldü mü bilmiyoruz... Belki de taraf değiştirdi."

Yine Ven araya girdi. "Burada kötü tarafa geçen cadılarla ilgili bir sorunumuz var, değil mi? Işık Çemberi'nin merkezine saldıran kadın o kadar güçlüydü ki Erin'in gücünü elinden aldı. Bu sizin cadınıza benziyor mu?"

Jack ve Quinn birbirlerine baktılar ve sonunda Quinn

başını iki yana salladı. “Senin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum Erin, ancak o pek güçlü değildi. Gerçek gücünü bizden gizlemediyse, öyle bir gücü kullanabileceğini sanmıyorum.”

“Bana saldıran cadı kara büyü kullanıyordu ki bu doğal olarak gücünü ışığa oranla artırır,” dedi Erin. “Ama yüzünü çok net göremedim.”

“Ben de öyle,” diye itiraf etti Ven. “Onu bayılttım ama sonra silah arkadaşı ve birkaç vampirle uğraşırken o gözden kayboldu.”

“Eh, deneyene kadar öğrenemeyeceğiz, değil mi?” Erin incelemek için haritalara yaklaştı. “Rainier Dağı’nın altında mağaralar olacağı hiç aklıma gelmezdi. Ailemle oraya yürüyüşlere giderdim, daha önce...” Susarak başını iki yana salladı. Şimdi daha derinlere inmeye gerek yoktu. Keder kararlılığını zayıflatabilirdi.

Quinn bir kaşını kaldırdı ama açıklama istemedi. Gözlerinin etrafındaki koyu renk halkalar, Erin’e Quinn’in de sırları ve trajedileri iyi tanıdığını gösteriyordu.

Ven boğazını temizledi. “Quinn, seninle yalnız konuşmamız gerek. Benim bir...”

“Konu Riley mi? Bebek mi? Sorun nedir?” Quinn neredeyse Ven’in üzerine atılacaktı. “Bana hemen söyle, lanet olasıca.”

Ven’in gözlerindeki şefkat, Erin’in benliğinin derinliklerine dokundu. Bu sert çocuk görüntüsündeki savaşçı, ailesine çok değer veriyordu.

Şaşkınlığını artıran bir şekilde, Erin onun kendisine de çok değer verdiğini hissetmeye başlıyordu. Daha fazla incelemeden bu düşüncayı bir kenara attı. İkisinden birinin veya her ikisinin de ölümü olabilecek bir göreve başlamak üzereyken birbirlerine değer verdiklerini düşünmeye başlamanın sırası değildi. Bunun hoş mu karşılayacağı, yoksa rahatsız mı olacağı türden bir değer olduğunu düşünmek de istemiyordu.

“Riley biraz daha iyice, Quinn. Erin onu iyileştirdi ve Riley bir süre çok daha iyiydi.”

Quinn'in karanlık bakışları Erin'e döndü. “Sen şifacı mısın?”

“Hayır. Şey, evet. Belki,” diye geveledi Erin, dürüst olmaya çalışarak. “Doğrusu şu ki, ne olduğumu artık ben de bilmiyorum. Seattle Işık Çemberi'nde dokuzuncu seviyeden bir cadı olduğumu ve değerli taşlarla ilgili bir yeteneğim olduğumu biliyorum. Atlantisliler bir Taş Ozanı olduğumu düşünüyor ki bu benden çok onlar için büyük anlam taşıyor. Ama Nereid Tapınağı'yla ve taşlarla yakın olmam, her nasılsa kardeşini müzikle iyileştirmemi de sağladı.”

Quinn hemen onun yanına gelerek Erin'e sımsıkı sarıldı. “Sana bunun için büyük bir borcum var. Riley hayatta benim için en değerli insan. Şu sorunun kaynağına iner inmez onun yanına gitmeyi planlıyorum. Bunun için uğraşırken adamlarımdan çok fazlası öldü.”

Quinn masaya doğru gerilerken aniden donakaldı ve ellerini ceplerine soktu. Tek bir hareketle bir cebinden bıçak,

diğerindense tabanca çıkararak yere çöktü. “Sorun var,” diye seslendi ve herkes saldırı-savunma pozisyonlarına geçti.

Ama odanın ortasına uçarak giren sorun düşman değil, daha çok müttefikti. Sayılırdı. Bütün şu ölüm cezası tehdidini saymazsanız.

Quinn’in yüzü tebeşir gibi bembeyaz olurken ve silahlarını kaldırırken, Erin onun ellerinin titrediğini fark etti. “Alaric. Etkileyici girişlerde üstüne yok, değil mi?” Rahibin varlığının açık etkisine rağmen, Quinn’in sesi titremiyordu.

Alaric, Quinn’den birkaç santim ötede yere çökerek ona baktı. Erin onun yüzündeki ifadeden afallamıştı. Et ve kan yerine mermer bir heykelmiş gibi görüne kadar bütün köşeleri ve düzlükleri sertleşti; ama bu heykelin gözleri acı okyanusları gibiydi. Quinn’e son kurtuluş umuduna bakan ölüm döşegindeki bir adam gibi bakıyordu.

Erin bakışlarını Quinn’e çevirdi ve bir kez daha afalladı, çünkü Alaric’e bakarken Quinn’in de yüzünde aynı ifade vardı.

Rahip sonunda paslanmış gibi bir sesle konuştu. “Quinn. Umarım iyisindir.”

“Be...ben... kardeşimin iyi olduğunu öğrendiğimde ben de iyi olacağım,” diye cevap verdi Quinn, sözlerini güçlkle tamamlayarak. “Onu neden sen iyileştiremiyorsun, Alaric? Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum.”

“Elimden gelen her şeyi yaptım ama yeterli olmadı.” Çenesindeki bir kas seğirirken Erin adama karşı beklenmedik bir yakınlık duydu. Riley’e ve bebeğe yardım edememiş

olmak içini kemiriyor olmalıydı; sesinde veya yüzünde her zamanki kibirden eser bile yoktu.

“Aslında, belki ben bu konuda yardımcı olabilirim,” dedi Erin, aralarındaki gerginliği giderme çabasıyla. “Bir efsaneye göre, taş ozanlarının hamile kadınları ve doğmamış bebekleri iyileştirmek için kullandığı ünlü bir yakut taşı varmış. Onu bulabilirsek kullanmayı deneyebilirim. Marie bana yardımcı olacağını söyledi. Söylentiye göre Rainier Dağı civarında bir yerdeymiş.

“Ne tesadüf,” dedi Quinn. “Biz de Rainier Dağı yakınlarındayız ve Caligula muhtemelen dağın altında bir yerlerde. Şimdi bana taşın da mı orada olduğunu söylüyorsunuz? Ben tesadüflere inanmam.”

“Ben de öyle, fakat Marie’nin bize anlattıklarına göre, aslında bu bir tesadüften çok neden-sonuç ilişkisi gibi bir şey,” diye açıkladı Erin. “Görünüşe bakılırsa bu bölgede bir taşın varlığı, uyuyan Taş Ozanı yeteneği olan bir çocuğun yeteneğini keşfedip geliştirmesi için daha elverişli.”

“Dağın etrafındaki bölgeden sesler geldiğine dair raporlar alıyoruz. Sismologlar başlangıçta bunun bir deprem faaliyeti olduğunu sanmış,” dedi Ven. “Marie aslında yakutun yaşama dönüyor olabileceğini söylüyor; binlerce yıldır yer altında uyur halde kaldıktan sonra yani.”

Jack aniden derin, hırıltılı bir ses çıkardı ve bir sıçrayışta Quinn’in yanına geldi. “Burnuma vampir kokusu geliyor.”

“Ben olmalıyım,” dedi bir ses, kapının yakınından. Quinn’in adamları, aralarında üçüncü biriyle birlikte duran

Alexios ve Brennan'a silahlarını doğrultmuşlardı. Ortadaki adam ellerini kaldırdı. "Birinin hemen beni çabucak vurması gerek, çünkü beş dakikadan kısa süre içinde saldırıya uğrayacaksınız."

Onlar yaklaşıırken, Erin adamın aslında bir vampir olduğunu anladı. Siyah saçlarıyla uyumlu olması için tenini biraz karartmıştı.

"Daniel, sen neden söz ediyorsun?" diye seslendi Ven, odadaki herkes aniden harekete geçerken ve silahlar hazırlanıırken. Alexios ve Brennan, aralarında Daniel denen adamla birlikte yaklaştılar.

Erin'in kehribarları telaşlı, derin bir melodi çalıyordu ama genellikle vampirlerin varlığını belli eden karmaşık, uyumsuz seslerden farklıydı. Bu melodi insanın ruhuna işleyen bir yalnızlık ve acıyla doluydu. "Nesin sen?" diye sordu adama.

Vampir ona tartan bir bakış attı. "Daha önce karşılaştığın bir şey değilim, Taş Ozanı. Benden ve türümden uzak durmanı öneririm, çünkü kanında peri kokusu var ki büyüyle peri birleştiğinde en güçlü afrodizyağı oluşturur. Ablanı bu kadar çok istemesinin bir nedeni de buydu."

"Ne? Deirdre mi? Sen de kimsin be? Ne..."

"Zamanımız yok." Adam onun sözünü bölerek Ven'e döndü. "Dört dakikadan az kaldı, Atlantisli. İyi bir gösteri olsun. Ama önce bilmen gereken bir şey var. Sesler başladığında oradaydım ve insan yapımı bir şeye benzemiyordu. Yakutunuz uyanıp ozana sesleniyor olabilir."

Başını çevirerek siyah gözlerini Quinn'e dikti. "Umarım kardeşin iyidir, cesur kız. Şunu bilmelisin: Caligula ülkeyi sizin kurallarınızın ve kanunlarınızın varolmadığı bir zamana geri götürmeyi planlıyor; biz gece yolcularının kendi anarşimizi yarattığımız zamanlara. Yaptığı her şey bu amaca hizmet ediyor. Yavruları her gece dışarı çıkıp daha fazla insanı hizmetine katıyor; Kongre'nizin kanunlarına, daha muhafazakâr vampirlerin isteklerine karşı çıkarak."

Daniel hiçbirinin duymadığı bir şeyi dinliyormuş gibi başını kaldırdı ve sonra başıyla onayladı. "Zaman doldu. Beni vur ve iyi bir gösteri olsun, Lord İntikam. Karnımdan olabilir."

"Ne? Neler oluyor?" Erin bağırdığını fark etti ama umursamadı. "Seni vurmamızı mı istiyorsun? Kardeşim nerede?"

Vampir masaya doğru fırladı, bir kalem kaptı, haritanın üzerine sapladı ve kalem ileri geri sallanarak olduğu yerde kalakaldı. "Orada. Artık yap, Ven. Beni burada yakalarlarsa sizin için hiçbir değerim olmaz. Ah, bir şey daha var." Duraksadı ve Ven'in kılıfından çıkardığı tabancaya baktı.

"Anubisa hâlâ yaşıyor. Caligula'nın bile bilmediği planları var ve üç grubun içine de casuslar yerleştirmiş." Bunu söylerken Quinn, Ven ve Erin'e bakmıştı. Sonra bakışları kızardı ve elleri pençelere dönüştü. "Şimdi!" Ven'e doğru atıldı ve Ven onu karnından vurdu. Daniel tüyler ürperten bir acı çığlığı attı ve daha yere düşmeden, hâlâ camları olan birkaç pencere içeri doğru patladı. Gözleri kan açlığının kızıllığıyla parlayan bir vampir sürüsü binaya dalmıştı.

17. BÖLÜM

Bir sürü vampir büyük bir öfke ve hızla içeri dalmıştı. Ven, Glock tabancasını kılıfına geri koydu, çünkü bir vampir sürüsüne karşı etkili olamazdı. Uzun pardösüsünü savurarak bir eliyle sırtındaki kılıcını çekerken diğeriyle hançerini kaptı.

Odanın ortasında donakalmış halde duran Erin'e yöneldi ve onu sırtını bir duvara yaslayana kadar geri itti. "Burada kal ve kalkanını sakın indirme," diye emretti.

Erin tartışacak olduğunda Ven buna izin vermedi. "Yardım etmek istediğini biliyorum, fakat biz bu konuda daha deneyimliyiz. Kendini güvende tut, yeter."

Bir çığlık dikkatini çekince olduğu yerde hızla döndü ve üzerine atılan bir vampirle yüz yüze geldi. Ven, hançerini ölümcül bir tutarlılıkla savurarak vampirin gırtlığına sapladı. Bir kan emiciyi öldürmeye yetecek bir darbe değildi ama onu yeterince yavaşlattırdı.

Vampir yere çarparken boğazındaki hançeri çıkarmak

için kavradı, fakat Ven bir sıçrayışta yanına ulaştı ve vampirin kafası kılıcının tek bir hızlı hareketiyle vücudundan ayrılıp yuvarlandı. Hançerini vampirin boynunun geri kalanından çekip, üzerine gelen üçüne daha döndü.

Baktığı her yerde Atlantisliler, insanlar ve Biçimdeğiş-tirenler, vampirlerle ölümüne bir mücadeleye girişmişti. Asiler de neredeyse Poseidon Savaşçıları kadar iyi savaşıyordu ama sayıca çok azdılar. Ven birilerinin bağırdığını duydu, ancak aniden üzerine atlayan vampirlerin omuzlarının üzerinden bir şey göremedi. Kucak dolusu kazık dileğiyle kesip biçerek kendini savundu ve onları arkasında duran Erin'e yaklaştırmadı.

Onu almalarına asla izin vermeyecekti. Bir bombanın patlayışından kendisini koruyan kalkanların vampirlere karşı da etkili olmasını umuyordu ama tam o anda kılıcını vampirlerden birinin kaburgalarına saplarken bir diğeri yukarıdan üzerine atlayarak dişlerini omzuna geçirdi.

Yana çekilerek vampirin kafasını taş duvara çarparak vücudundan ayırdı. Hareketi Erin'i görebileceği bir açıklık yaratmıştı. Bıraktığı yerde kollarını kaldırmış halde duruyor, şeffaf bir kalkan etrafını sarıyordu. İki vampir kalkanı aşmaya çalışarak tekrar tekrar üzerine atılıyor, her seferinde de geri sekiyorlardı. Ya pek akıllı değillerdi ya da tekrarlanan gücün kalkanı veya Erin'in gücünü zayıflatacağı konusunda Ven'in bilmediği bir şey biliyorlardı.

Aniden muazzam bir enerji hissederek döndü ve Alaric'i Quinn'in önünde durarak gücünü kullanırken gördü. Ven,

omzundan süzülen kana rağmen sırtıttı.

“Ah, şimdi başınız dertte işte, sizi kan emiciler! Dostum Alaric vampir kıçlarınızı kızartacak!” Bunu söylerken güldü ve üzerine gelen dört vampir, muhtemelen karşılarında titremeyen bir kurbanda alışık olmadıklarından, duraksayarak birbirlerine baktılar. “Haydi gelin bakalım, kızlar,” diye alay etti Ven. “Isırmam, korkmayın. Başka şeyler yaparım!”

Vampirler öfkeyle haykırırken gözleri cehennemi bir kızılılıkla parladı ve hep birlikte Ven'in üzerine atıldılar. Ven yere yuvarlanarak altlarına girdikten sonra ayağa fırlarken kılıcını savurdu ve daha ilk ikisi arkasını dönmeden arkadaki ikisini öldürüverdi.

Bir kadının tiz çığlığı dikkatini dağıttı. Başını sese doğru çevirdiği anda Erin'i yerde yatarken gördü. Kalkanı hâlâ sağlamdı, fakat vücudunun sadece birkaç santim dışına kadar uzanıyordu. Dört vampir kalkana vurup duruyordu.

Bir anda Ven'in gözünü kan bürüdü. Kendisine saldıran iki vampirden uzaklaşarak doğruca Erin'e saldıranlara yöneldi. İlk ikisiyle işi uzun sürmedi ama o anda sırtında yakıcı bir acı hissetti. Aşağı baktığında, karnının sol tarafından bir hançerin uzanmış ucunu gördü ve aniden uyuşan bacaklarıyla sıçrayarak vampirlerden uzaklaşmaya çalıştı. Sert bir şekilde yan tarafının üzerine yere düştü ve başını yere çarptı. Daha uzanıp hançerini çekmeden vampirler yine üzerine atıldı. Üç vampirden en iri olanı Ven'in saçlarını yakalayarak çekti ve başını yerden kaldırarak saldırmak için boğazını açığa çıkardı.

Başka bir tiz kadın çılgılığı savaş gürültüsü arasında çınladı ama bu seferki odanın ortasından geliyordu. Bir kükreme sesi —o kadar vahşiydi ki Ven’e saldıran vampirlerin dikkati dağıldı— çılgılığı izledi. Bir an sonra tanıdık bir baskı odada döndü ve Ven’in daha önce hiç tatmadığı bir yoğunluğa ulaştı.

Elementleri bu şekilde kullanan kişi Alaric’ten başkası olamazdı. Ven bir kez daha gülmeye çalışarak bıçağını kendisini ısırarak isteyen vampirin boyun köküne sapladı. “Artık bitti,” diye başladı ve depodaki hava bir anda süpernovaya* dönüşüverdi. Mavi-yeşil renkte kör edici bir ışık odayı doldurdu ve onu yere bastıran vampirlerin derilerini kavuruverdi. Kafatasları Cadılar Bayramı süsleri gibi parlarken, göz yuvalarından ve açık kalan ağızlarından dumanlar yayıldı. Yanmış vampir kokusu üzerine çökerken, Ven altlarından yuvarlanarak çıktı ve karnının yan tarafından ucu çıkmış olan hançer yere değip etine daha derin gömülünce bir küfür savurdu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama havada bu kadar enerji çıtırdarken bunu yapması mümkün olmadı. Erin’i rahatça görebilmek için önündeki dumanı tüten bir vampir leşini kenara itti. Erin duvarın dibine çömelmişti ve her nasılsa kalkanı hâlâ sağladı. Dört vampirden üçü önünde yerde yatıyor, giysilerinden ve derilerinden alevler yükseliyordu.

Ven’in kulaklarının içinde ani basınç azalmasıyla bir boşalma oldu ve Ven bir kez daha ayağa kalkmayı denedi. Bu

* Enerjisi biten yıldızların şiddetle patlaması durumu. (ç.n.)

kez onu durduran bir şey yoktu ve odaya bakınarak hemen Erin'in yanına koştu. İnsanlar, Biçimdeğiştirenler ve Atlantisliler de yerlerdedi. Hızlı bir şekilde etrafa bakınca birçoğunun yaralı ve bazılarının ölü olduğunu tahmin etti. Her yerde üzerinden dumanlar tüten kan emici kalıntıları vardı ve hiç zarar görmemiş halde ayakta duran tek kişi Alaric'di. Mavi alevler etrafını sarmış, giysilerini ve saçlarını yalıyordu. Rahip her ne yaptıysa, Ven bunu bir an önce öğrenmek istiyordu.

Erin'in yanına ulaşarak yere çömelirken acıyla yüzünü buruşturdu. Bir elini arkaya uzatıp hançerin kabzasını yakalayarak çekip çıkardı ve yere fırlattıktan sonra Erin'i kucağına aldı. "Sen iyi misin? Seni incittiler mi? Yaralı mısın?"

Erin geri çekilerek elini Ven'in kanlar içindeki yan tarafına koydu. "Ben iyiyim. Yaralı filan değilim. Sana ne oldu? Kanaman var. Hem de çok."

Ven başını iki yana salladı. "Bir şey değil. Endişelenme. Ama sana bir şey yapsalardı..." Erin'i korkutmadan "bütün dünyam sona ererdi" diye nasıl söyleyeceğini bilemediğinden susmayı tercih etti.

Erin'in canını yaktıklarını düşününce hissettiği öfke yüzünden kendi de korkmaya başlıyordu artık. Elini yarasına bastırdı ve birlikte durup etrafa bakındılar.

"Şimdi diğerlerine yardım etmemiz gerek," dedi Ven.

Yüzü bitkinlikten sararmış olmasına rağmen Erin başıyla onayladı. Yerde çözünen ölmüş vampir kalıntılarının arasından dolaşarak iki-üç adım attıklarında, Erin aniden

onun elini yakalayarak durdu. “Taşlar, Ven. Seni iyileştirmek için taşların şarkısını kullanabilirim.”

“Hayır! Çok bitkinsin ve şifa vermek gücünü daha da azaltır. Ben iyiyim, bu sadece bir çizik.”

Erin öfkeyle baktı. “Bana ne yapıp ne yapmayacağımı sürekli söylemen konusunu bir an önce konuşsak iyi olur,” dedi. “Ama şimdi değil.”

Bunu söyledikten sonra bir elini hançerin girdiği yaraya, diğerini çıktığı yaraya bastırdı, ağzını açtı ve şarkı söylemeye başladı. Ven itiraz edemeden zarif melodileri duydu ve bütün vücudu gümüşü bir ışıkla sarıldı. Hançerin izlediği yoldan yakıcı bir sıcaklık içine girdi ve her nasılsa, Erin’in söylediği şarkıların hasarlı hücreleri iyileşip birleşmeye çağırdığını anlayabildi.

Erin susarak yorgun bir iç çekti. Şarkısı sona ererken, sıcaklık duygusu onun da tenine girdi. Ven aşağı baktığında hasarlı etin birleştiğini, deliğin yok olduğunu ve geride sadece hançerin girdiği noktayı belli eden pembe renkli ince bir çizgi kaldığını görünce hiç şaşırmadı.

“Şimdi gidip diğerlerine yardım edebilirsin,” dedi Erin. Ama daha Ven tek kelime edemeden, Erin’in gözleri arkaya döndü ve genç kadın olduğu yere yığıldı. Ven onu yere düşmeden yakalayıp kucağına aldı ve Alaric’in yere çömelip Quinn’i kucağına aldığı yere doğru yürümeye başladı.

Quinn’in vücudu cansız gibi görünüyordu ve Alaric’in gözleri bu saldırıyı planlayan kişiyi tehdit eden ölümcül öfke pırıltılarıyla doluydu. Ven, Erin’i sımsıkı tuttu ve yüksek

sesle Tanrılara yemin etti. “Bir Poseidon Savaşçısı olarak kendi hayatım ve onurum üzerine yemin ederim ki Caligula korumam altındaki bir kişiye daha zarar verecek kadar yaşayamayacak.”

Erin zorlukla kendine geldi ama vücudunun her yerinin neden bu kadar ağrıdığını merak ederek gözlerini açmadan ve hiç kıpırdamadan yatmaya devam etti. Gözkapaklarının arkası acıyor, beynini kavuruyordu. Büyüyü kullandıktan sonra kalan etkiler çok tanıdıktı. Ama yoğunluğuna alışkın değildi.

Yoğunluk. Çatışma.

Gözlerini aniden açıverdi. “Ven,” diye böğürdü. Ses teleri alevli bir kılıç yutmuş gibi yanıyordu. Doğrulup oturmaya çalıştı ve Ven hemen yanında bitiverdi.

“Buradayım, *mi amara*. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Üzerime kaya düşmüş gibi,” diye itiraf etti Erin. “Ama muazzam bir büyü tortusu dışında sanırım iyiyim. Ya sen?” Aniden telaşa kapılarak Ven’in yarasına bakmak için tişörtünü kenara çekti. “Bunu ben mi yaptım? İyileştin mi?”

Ven, hançer yarasından geri kalan pembeliği gösterdi ve Erin rahatlayarak minderlerin üzerine geri devrildi. Ven eğilip onun dudaklarına küçük ama tutkulu bir öpücük kondurdu ve kaba bir sesle, “İyi olduğun için Poseidon’a şükür,” dedi. “Ve evet, gördüğün gibi beni şarkın iyileştirdi ama kendini tehlikeye atmanla ilgili konuşmamız gerek. Şifa vermek

enerjini çok fazla tüketiyor.”

Erin yorgun bir tavırla gülümsedi. “Bunu da daha sonra konuşmamız gereken konular listesine ekle o halde.”

Ven’in iyi olduğundan emin olunca, Erin nihayet odaya bakındı ve Işık Çemberi merkezindeki toplantı odasını tanıdı. Pencerelerin karşı tarafındaki bordo çizgili kanepeye yatırılmıştı ve Quinn’in grubundan tanıdığı birkaç adam ve kadın yerdeki paletlerde veya diğer kanepelerde yatıyordu.

Justice duvarlardan birine yaslanmıştı ve mavi saçları koyu kırmızı kanla lekelenmişti. Gömleğinin önü açıktı ve göğsü sargılıydı. Alaric, Quinn, kaplan ve diğer Atlantisliler ortalıkta görünmüyordu.

“Justice kötü mü yaralandı? Ya diğerleri? Quinn? Onlar...”

Ven başını iki yana salladı ve gözleri karardı. “Justice en hafif yaralı olanımız. Quinn neredeyse ölüyordu; ciğerlerine bıçak saplanmış. Brennan ve Alexios da ağır yaralanmış.”

Erin çürükler içindeki vücudunu zorlayarak doğrulup oturmaya çalıştı. “Bırak da kalkayım! Onlara yardım edebilirim. Şarkı söy...”

“Şşş,” dedi Ven, yatıştırıcı bir sesle. Onu tekrar minderlerin üzerine itti. “Alaric enerjisi azalmadan önce hepsini yapabileceği ölçüde iyileştirdi. Yaptığı şey muhtemelen onu da neredeyse öldürüyordu sanırım ama bunu itiraf etmez. Quinn’in yere devrildiğini görünce çıldırdı. Arkadaşın Gennae, her nasıl yaptıysa, Alaric’in şehirdeki bütün cadıların

enerjisini çektiğini ve kendisinininkiyle birleştirerek o elektrik toplarını yarattığını söyledi. İki blok yarıçaplı bir alanda temas ettiği bütün vampirleri öldürmüş. Binanın her yerinde üzerinden duman tüten vampir kalıntıları bulduk. Anlaşılan destek gönderiyorlarmış.”

“Peki, ya arkadaşın? Daniel? O da öldü mü?”

Ven başını iki yana salladı. “Ona arkadaş diyeceğimden emin değilim. Bir arkadaş bizi daha önceden uyarabilir veya saldırıyı tamamen savuşturabilirdi. Sorunun cevabına gelince, bilmiyorum. Onu son gördüğümde karnında mermimle yere devriliyordu. Kaçmış olabileceğini pek sanmıyorum.”

Ven’in yüzü asıldı ve Erin güdüsöl olarak uzanıp elini tuttu. “Kendini suçlama. Senden onu vurmaı kendisi istedi. Tehlikede olduğunu biliyor olmalıydı.”

Ven’in koyu renk gözleri buz gibi oldu ve elini Erin’in- kinden çekerek ayağa kalktı. “Bir vampiri öldürdüm diye suçluluk duyacak değilim. On bir bin yıldan uzun süredir onun türünü öldürmeye yeminliyiz. Eğer sen yeterince iyiy- sen, benim gidip Jack’i bulmam gerekiyor; Christophe ve Denal’ı aramak için ondan yardım isteyeceğim. Yaralıları- mızı Atlantis’e taşımak için onların yardımı gerekiyor.”

Erin başarıyla onayladı ve onun gidişini izlerken, düşman- larla dolu bir dünyada bir müttefikin ölümünü kesinlikle umursadığını düşündü; itiraf etmek istemese bile.

Bilincinin kıyısında tanıdık bir büyü hissetti ve dönüp baktığında Gennae’nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Kucağında bir sürü battaniye vardı. Genç ve acemi bir cadı,

elinde fincan ve kupa dolu bir tepsiyle onun peşinden geliyordu. Gennae, Erin'e dönerek başıyla onayladıktan sonra yaralıların rahatlığıyla tek tek ilgilenererek battaniyeleri dağıttı. Acemi yardımcıyla birlikte uyanık olanlara fincan ve kupaları dağıttıktan sonra, Gennae üzerinden dumanı tüten bir kupayla Erin'e yaklaştı.

"İç bunu, yavrum." Kokulu çayı Erin'e verdi ve kanepe-
nin kenarına oturdu. "İyi misin? O savaşçı kendini senin özel koruman ilan etmiş ve beni bile yanına neredeyse hiç yaklaştırmadı."

Gennae kaşlarını çatı. "Sanki sana zarar verebilirmişim gibi. Sürekli 'Aramızda hainler var, hanımefendi ve onlardan biri olup olmadığınızı bilmiyorum' deyip durdu. Alaric denen şu adam nihayet onlara beni incelediğini ve temiz olduğumu anladığımı söylemek zorunda kaldı. İkisi de ne küstah!"

Gennae'nin Ven ve Alaric'le karşı karşıya geldiğini düşününce Erin içinden gülümsedi. Gennae'den daha güçlü bir cadı görmemişti ama Ven, Alaric'in şehirdeki bütün cadıların gücünü çekip kullandığından bahsetmişti...

"Seni etkiledi mi?" Sorunun küstahlık olduğunu biliyordu ama yine de öğrenmek zorundaydı. "Alaric cadıların gücünü çektiğinde seninkini de çekti mi?"

"Hayır, ben kalkan ördüm. Ama kesinlikle hissettim." Gennae'nin normalde ifadesiz olan yüzünde öfke ve şaşkınlık vardı. "Öyle bir gücü yıllar önce sadece bir kez hissetmiştim. Ölüm büyüsü yapan bir büyücüydü. Ama bu Atlantislinin kullandığı güçte hiç karanlık yoktu. Kristal kadar saftı

ve böyle büyüleri ancak en antik periler kullanabilir.”

“O halde bu mantıklı, çünkü Atlantis ırkı da periler kadar eski gibi görünüyor.”

Gennae başıyla onaylayarak Erin’in eline uzandı. “Korkarım sana bu gece kötü haber üstüne kötü haber aldığımızı söylemek zorundayım, Erin. Siz saldırıya uğradığınız anda şehrin çeşitli yerlerinde başka saldırılar da oldu. Çok sayıda cadı öldü ve diğerleri de kaçırıldı. Yeni paranormal operasyon biriminden bütün bir ekip yok edildi; ekibin beş üyesi de Seattle Emniyet Amirliği’nin çatısında iç organları boşaltılmış olarak asılmış halde bulundu.”

Erin aniden ürperdi. “Caligula mı? Öyle olmalı, Gennae. O canavarı neden yok etmemiz gerektiğini görüyorsunuz işte.”

Yaşlı cadı ilk kez karşı çıkamadı. “Dahası var. Bence en kötüsü...” Sesi kısıldı ve başını eğdi. Erin, Gennae’nin birbirine kenetlediği ellerine düşen damlaları gördü.

“Ne oldu?” Erin aniden kimin eksik olduğunu anlayarak etrafına bakındı. “Berenice, Lillian! Onlar nerede?”

Gennae’nin omuzları, bastırıldığı hıçkırıklarla sarsıldı. “Gittiler. Kayıplar ya da muhtemelen öldüler. Daha da kötüsü –çok ama çok daha kötüsü– ikisinden biri bize ihanet etmiş olabilir.”

18. BÖLÜM

Alaric, uyurken Quinn'i izliyordu. Uykuda bilinçsizken bile, duygularının gücü Alaric'in etrafında koyu mavi, şarap kırmızı ve sis grisi bir aurayla dönüyordu. Bazıları onun Poseidon tarafından atanmış en güçlü başrahip olduğunu söylüyordu. Oysa şimdi burada durmuş, bu zayıf, ufak tefek dişi insana bakarken, onun kendisini yok edebilecek güce sahip olduğunu biliyordu.

Onun yanında gizlice biraz daha kalabilmek için oynanıyordu. Nasıl olup da ruhuna işlediğini bilmeden... Nedenini bilmeden...

Umursamadan.

Karanlık ve yatıştırılmaz açlıklardan doğmuş bilgiyle kesin olan tek şey, onu –dokunuşunu, zihnini, ruhunu– daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istediği idi.

Ayrıca, görevinin ve yazgısının bunu yasakladığını da kesin olarak biliyordu.

Ama görev onu kesinlikle dudaklarını bir kez tatmaktan

alıkoyamazdı. Sessizce eğildi ama tam yaklaştığı anda Quinn'in gözleri açıldı.

“Alaric! Böyle buluşmayı bırakmamız gerek,” dedi Quinn, o şehvet verici, yumuşak, öpülesi dudaklarında belirgin gülümsemesiyle. Nedense Alaric bakışlarını o dudaklardan ayıramıyordu. Bekârlık yemini etmiş bir Poseidon rahibi bile Quinn'in ağzıyla ilgili hayaller kurabilirdi.

Quinn kurumuş dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı ve Alaric benliğini saran şehvet duygusunu hissetti. Aniden dizlerinin bağı çözülürken bir adım geriledi.

Quinn dar yatakta doğrulup oturdu ve bakışları cadıların ona verdiği küçük odada dolaştı. “Sen iyi misin? Yüzün pek de sağlıklı görünmüyor. Sararmışsın. Neler oldu? Adamlarım nerede?”

Alaric soru yağmurunu durdurmak için bir elini kaldırdı ve odadaki tek koltuğa gömülerek oturdu. “Bir saniye, lütfen. Sanırım gücüm henüz istediğim seviyeye ulaşmadı.”

Gözleri birden farkındalıkla aydınlandı. “Saldırı. O vampir... Beni bıçaklamıştı... ölmüş olmalıydım.”

Bacaklarını yatağın yan tarafından aşağı sarkıtarak elleleriyle vücudunu yokladı. “Hatırladığım son şey, kendi ciğerlerimde boğuluyor gibiydim ve sonra ya bayıldım ya da gökyüzü infilak etti. Neden senin bununla bir ilgin olduğunu hissediyorum?”

Alaric ona bakarken şairlerle nasıl alay edebildiğini düşündü. Bir kadının gözlerinde boğulmak kesinlikle *mümkün* gibi görünüyordu. Ya da en azından sonsuza dek onun içinde

hapsolmayı dilemek.

Ama Quinn'in içinde olma düşünceleri, onu çırlıçıplak soymak ve onu iyileştirdiği yatakta içine dalmak gibi karanlık ve imkânsız arzuları getiriyordu. Gitmesine bir daha asla izin vermeyeceği kadar derinlere.

Gitmesini asla istememesi için.

İmkânsız arzular.

İmkânsız özlemler.

“Alaric?” Quinn bu kelimeyi onun hayallerini görmüş veya zihninin karanlık köşelerini okumuş gibi hayret ve dehşetle söylemişti. Sonuçta o *aknashay*dı ve belki de Alaric kendini yeterince kalkanlamıyordu.

Alaric hâlâ konuşamayacak halde ona bakarken bütün benliğiyle çoktan baştan çıkmıştı bile. Sadece vazgeçmek, kalkanlarını indirmek istiyordu. Sadece birkaç saniye için olsa bile, onu ıssız ruhunun içine almak... Sadece, Poseidon'a hizmet ederek geçirdiği asırların, içindeki insanlığı tamamen öldürmediğini görebileceği kadar.

Ama görev bilinci çok derinlere işlemişti. Yazgısı başka bir yol düşünemeyeceği kadar ağırdı. Kalkanlarını tamamen kilitleyerek derin bir nefes aldı. “Özür dilerim, Quinn. Ben... Yorgunum.”

Quinn ayakta durmaya çalıştı ama sendeledi. “Anlıyorum. Hayatımı bir kez daha kurtardığın için sana teşekkür etmem gerektiğini anlıyorum.” Quinn ona yaklaştı, önünde çömeldi ve ellerini Alaric'in dizlerine koydu. “Bu yüzden, teşekkür ederim.”

Alaric oturduğu yerde donakalmış halde otururken, Quinn'in ellerinin sıcaklığı bütün varlığını yakıp kavuruyor, tenine, sinir uçlarına, hücrelerine işliyordu. Bir duyu prizmasına yakalanmış halde, Quinn'in minnetinin kendi sonu olacağını biliyordu.

“Sen...” Kendisini boğan acı yüzünden Alaric zorlukla konuşabildi. “Bana dokunamazsın, Quinn. Bana asla dokunamazsın.”

Quinn, iri gözlerinde böylesine ufak tefek birinden beklenmeyecek derinlikte bir umutsuzluk ve acıyla ona baktı. “Biliyorum, Alaric. Sana dokunmaya layık olmadığımı biliyorum. Asla da olamam. Ama tam şu anda, gerçekliğin dışındayız kaldığımız şu anda, lütfen dokunmama izin ver.”

Alaric başını iki yana salladı. Quinn anlamıyordu. Ona asla layık olamayacak olan, insanlarını, görevini ve Atlantis'i terk edemeyecek olan, ruhundaki lekelerini asla silemeyeceği, dönüşü olmayan şeyler yapmış olan kendisiydi. “Quinn, hayır, anlamıyorsun...”

Ama daha cümlesini bitiremeden, Quinn çömeldiği yerden uzanarak dudaklarını onunkilere bastırdı ve Alaric'in bütün dünyasını alaşağı etti. Alaric kendini tutamayarak ileri atıldı, onu kollarına aldı ve onu ilk gördüğünden beri içini kemiren bütün tutkuyla, öfkeyle, ihtiyaçla öptü. Quinn de ona sarılmış öpüyor, dokunuşuyla ateşli bir özlem yaratıyordu.

Alaric sımsıkı sarılmış halde Quinn'i öperken, zihninin mantık kırıntıları kalmış bir parçasıyla onu incitebileceğini

düşünerek tutuşunu biraz olsun gevşetti. Ama gitmesine izin verecek kadar değil; gitmesine asla izin veremezdi.

Quinn nefes almak için bir an geri çekildiğinde, Alaric onun yüzünü, boynunu öpücüklere boğarken, Atlantis dilinde bir sürü şey söylüyordu. Quinn onun ne dediğini anlayamaz, sözlerinin özlem, ihtiyaç, çaresizlik ve açlıkla ilgili olduğunu bilemezdi.

Alaric onun dudaklarını tekrar öpmek için başını tekrar kaldırdığında, yanaklarından süzülen yanardöner yaşları gördü. “Aramızda böyle olacağını biliyordum, Alaric,” diye fısıldadı. “Biliyordum. Sana dokunursam çok daha kötü olacağını da biliyordum. Asla bulamayacağım, sahip olamayacağım veya tutunamayacağım şeye bir kez dokunursam neler olacağını biliyordum.”

Alaric’in benliği acıyla kavruldu. Acısı öylesine derin ve eziciydi ki irkilerek sırtını geri attı ve başı odanın tavanına çarpınca afalladı. Şaşkın gözlerle aşağı baktığında, onu da kucağına alarak yerden havalanmış olduğunu anladı. Zayıflayan enerjisini odaklayarak ikisini de yavaşça yere indirdi ve sonra, Quinn’i kollarından bırakmadan, yanaklarından süzülen yaşları öptü.

“Gözyaşlarıyla beni onurlandırırıyorsun, *mi amara*,” diye fısıldadı. “Ben senin ihtiyaç duyduğun şey olamam ama şunu bil ki, ne yeryüzünde ne de dalgaların arasında senden daha değerli bir kadın var olmadı. Cesaretin ve ruhun, en kötü karanlıkları deecek kadar parlıyor. Bu hayatımda ya da bir sonrakinde başka bir şeyim olmasa bile, sonsuza dek yanında

kalmayı dilerdim.”

Quinn, Alaric’in kalbinin kalıntılarını göğsünden söken bir şekilde keskin bir nefes aldı. “Alaric, bir bilseydin... yaptığım şeyleri bilseydin. Ben...”

Alaric kendini daha fazla tutamazdı. Onu tekrar öpmek için eğildi; o öpücük asırlar boyunca yalnız varlığını ısıtacak, yoluna ışık tutacak, insanlığını korumasını sağlayacaktı. Ama sonra koridordan gelen bir sesle irkilerek durdu. Daha açılmadan hemen önce Quinn’le kapının arasına girdi.

Denal acı içindeki yüzüyle kapıda duruyordu. “Conlan eğitim aşamasındaki savaşçılardan biriyle haber göndermiş. Riley. Durumu kötüleşmiş. Erin’i ve Nereid’in Kalbi’ni yetmiş iki saat içinde Atlantis’e geri götüremezsek, Marie onun ölebileceğini söylemiş.”

Ven kupasında kalan kahveyi bitirdi ve yenisini doldurduktan sonra kahveligi kaldırıp göstererek sessizce odadakilere teklif etti. Mutfak baş döndürücü bir şekilde yağ ve tarçın kokuyor, evi çağrıştıran aromalar odadakilerin kararlılığı ve çaresizliğiyle çatışıyordu.

Sadece Erin’le Quinn isteyince, başını ellerinin arasına almış halde oturan Justice’in yanından geçerek sürahinin dibinde kalanları onların kupalarına boşalttı. Başındaki yara ve göğsündeki kılıç kesiği canını çok yakıyor olmalıydı ama cesur savaşçı, cadıların veya Alaric’in şifa enerjisini ona harcamalarını reddetmişti.

Sarı-beyaz renklerle döşenmiş geniş mutfakta Alaric, Quinn'den fiziksel açıdan olabildiğince uzağa oturmuştu ama birbirlerine attıkları bakışlardaki ateş her an yangın başlatabilirmiş gibi görünüyordu. Ven, rahibin yüzünde böylesine açık bir acıyı en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu ama Anubisa'nın Conlan'ı esir aldığını öğrendikleri zaman olabilirdi.

Gennae, Erin'in yakınında oturuyor, kısık sesle kulağına bir şeyler söylüyordu ve Ven'in elleri Taş Ozanı'nı kapıp uzaklara, bu lanetli şehirden çok uzaklara götürmek için kaşıyordu. Eyaletten uzaklara. Kendi hayatlarından çok daha fazlası söz konusu olmasa, hiç tereddüt etmeden onu kaçırdı bile.

Ama Erin'in başının nasıl eğik durduğunu, gergin bir tavırla saçlarını nasıl kulaklarının arkasına tıktığını görünce bu son düşüncesinden vazgeçti. Eğer kendi hayatı tehlikeye girerse, Erin'i yine de kaçırdı. Bu davranışı yüzünden Riley ölürse, Erin'in onu asla bağışlamayacağını bilse bile.

Aslında o da kendini bağışlayamazdı. Erin'in hayatını veya Riley'le bebeğin hayatını riske atma tercihi düşüncesi, Anubisa'nın planlayabileceği herhangi bir işkenceden daha kötü bir şekilde içini kemiriyordu. Elbette ki Daniel'a göre Vampir Tanrıça hayattaydı. Dolayısıyla belki de bu korkunç ikilemde onun da parmağı vardı.

Denal yüzünde acı ve bitkinlikle içeri girdi. "Brennan... neredeyse ölüyordu, değil mi? Ve Alexios da hâlâ berbat durumda. Orada olsaydım belki ben..."

“Belki sen de onlar gibi olur ya da öldürülürdün,” dedi Justice, yumruklarını sıkıp birini masaya indirerek. “Hainin kim olduğunu bulmamız gerek. Attığımız her adımı biliyorlar ve hepimizi yok etmeye yetecek kadar büyük sayılarla üzerimize geliyorlar.”

Gennae başıyla onayladı. “Yönetici üçlümüzden birinin hain olabileceğini korkarım söylemek zorundayım. Buna inanmakta zorlanıyorum ama kanıtlar Berenice’in bizi Caligula’ya sattığını, onun yavrularının da Lillian’ı yakaladığını veya öldürdüğünü gösteriyor.” Sesi belli belirsiz titriyordu ve Ven, kadınların ona çok yakın olduğunu ama bu cadının hiçbir zayıflık göstermemeye kararlı olduğunu hissetti.

Bir cadıya saygı duyacağım aklıma gelmezdi.

Erin’in elleri kupayı kemiklerinin beyazını gösterecek kadar sıkı. “Berenice,” dedi, tükürür gibi. “Bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Beni sürekli kıskırtıp sinirlendirir, eğitimimden ve o canavara karşı intikam planımdan vazgeçirmeye çalışırdı.”

Kendini canavar olarak adlandırdığını hatırlamış gibi bakışlarını Ven’e çevirdi.

“Senin peşindeler,” dedi Ven, açıkça. “Yaptıkları bu saldırıda senin peşindeydiler ve bu gece de kalkanını aşabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Her nedense Caligula seni istiyor ve sana ulaşabilmek için bütün gücünü kullanıyor.”

Bu sözleri duyunca Erin’in yüzünde hiç renk kalmadı ama omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. “Eh, beni alamayacak.”

“Endişelenme, küçük cadı. Sana ulaşabilmek için beni aşmak zorunda ve bu da asla olmayacak,” diye söz verdi Ven, Erin’in cesaretine bir kez daha şaşıarak. Hem şaşırmış hem de –itiraf etmek istemese de– etkilenmişti.

“Ama konu sadece Erin’le ilgili değil, Ven,” dedi Denal. “Christophe ve ben şehrin altını üstüne getirdik. Yarattıkları yıkıma inanamazsın. Öğrendiklerimize bakılırsa, vampirler bir saat içinde bütün şehri talan etmiş. Önlerine çıkanlar ya öldürülmüş ya da dönüştürülmek üzere kaçırılmış. Paranormal birim tamamen hazırlıksız yakalanmış ve ekiplerinden biri tamamen yok edilmiş. Hepsi zalimce öldürülmüş ve uyarı anlamında bırakılmış.”

Christophe koridor kapısından girdi. “Dışarısı tertemiz,” dedi. “Buraya uyguladığınız mühürlerin vampir geçirmediği belli; civarda bir düzineden fazla dumanı tüten vampir kalıntısı bulduk. Cadılarınızdan ikisi, adamlarımızdan biri ve Jack’le Quinn’in Biçimdeğiştirenlerinden birkaçı dışarıda nöbet tutuyor.”

“Sayısız cadının mühürleri bir asırdan uzun süredir bu binayı koruyor,” dedi Gennae, gururlu bir tavırla. “İçeri giremezler.”

“Mühürler gayet iyi ama bu antik Roma imparatorunun bir yıkım çağına girdiğini unutmamak gerek,” dedi Ven. “Bir bomba daha atarsa ve Erin –ya da uyanık, tetikte olan ve kal kanlayabilen biri– etrafta değilse, BOOOM! Mühürleriniz havaya uçar.”

Gennae ürperdi ama itiraz etmedi. Erin ayağa kalktı.

“Eh, Erin ortalıkta olmayacak. Fikrimi değiştirdim. Eğer istediği bensem, beni alacak. Eğer bu katliamı durdurmamızı sağlayacaksa, memnuniyetle gidip gırtladıını kendi ellerimle keserim.” Ellerin titriyor olması, sözlerindeki kararlılığı daha da etkileyici kılıyordu ama Ven onun Caligula’ya yaklaşmasına izin vermeye niyetli değildi.

“Hayır. O alçağa bir mil bile yaklaşmayacaksın,” dedi, dişlerini sıkarak. “Nereid’in Kalbi’ni bulmaya çalışacağız ama sonra dışarı çıkacağız ve seni Riley’e yardım etmen için Atlantis’e geri götüreceğim. Brennan, Alexios ve Alaric güçlerini toparlayıp eski hallerine geldiklerinde, bütün gücümüzle Caligula’nın peşinden gidip onu ortadan kaldıracacağız. Ama sen bunun bir parçası olmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Erin ona öfkeli gözlerle baktı. “Benimle çocukmuşum gibi konuşma, Ven. Ablam o canavarın elinde ve onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Quinn’in istihbaratı, seslerin Rainier Dağı’nın altındaki mağaralardan geldiğini gösteriyor. Caligula’nın merkezinin de orada olduğuna inanıyoruz. Dolayısıyla bir taşla iki kuş vurmuş olacağız.”

“Bir ne?” diye sordu Denal, şaşırarak.

“Bir yerine iki tane,” diye açıkladı Quinn. “Ve ikiniz de ben ve adamlarım olmadan bir yere gideceğinizi sanmayın. Caligula’ya kan borcumuz var ve hepsini geri ödemeye kararlıyım. Kız kardeşime ve doğmamış yeğenime yardımcı olacak bir şey arayacaksanız, ondan da geri kalacağımı düşünmeyin sakın.”

Alaric’in oturduğu köşeden gök gürültüsü dalgaları gibi

bir ses geldi. “Bu konuda hayatını kesinlikle tehlikeye atmayacaksın,” diye emretti, gözlerinde Ven’in o zamana dek görmediği kadar güçlü bir öfkeyle. O kadar ki Quinn’in yüzünde yanıklar açılmadığı için Ven şaşırdı.

Ama Quinn neredeyse elle tutulur bir kederle bakarak karşılık verdi. “Hâlâ anlayamadın mı? Yaptığım şey bu. Belki bir gün bağışlanabilirim diye hayatımı riske atmak.”

Alaric oturduğu yerden kalkmaya başladı ama sonra gözlerini kapayarak sessizce yerine geri oturdu. Quinn sessizce yerinden kalkıp kapıya yöneldiğinde omuzları görünmez bir ağırlıkla sarkmıştı. Kapıda duraksayarak Ven’e baktı. “Adaminız Reisen bize aynı şekilde hizmet ediyor, Ven. Onursuz bir savaşçı olduğunu söylüyor ve isyana yardım ettiği için bulabildiği bütün intihar görevlerini kabul ediyor. Ölümünün size karşı yaptığı bazı hataları onarabileceğini düşünüyor; Miken Hanedanlığı’nın onurunu geri almakla ilgili tuhaf bir Atlantis geleneği gibi. Bana sorarsanız o tanıdığım en cesur adamlardan biri.”

Ven bir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Poseidon’un Trident’ini kendi kişisel kazancı için çalan birini bağışlarsa bu kez de kendini bağışlamazdı.

Quinn başını iki yana salladı. “Doğru. Her neyse. Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm. Benim biraz dinlenmem gerek. Hareket zamanı gelince biri bana haber versin.” Alaric’e son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Ven, Daniel’in anlattığı şekliyle Christophe ve Denal’a Caligula’nın amaçlarını anlattı ve Christophe bir ıslık çaldı.

“Eğer amacı insanları hortlakların ve Biçimdeğiştirenlerin yasal haklar elde etmesinden önceki günlere geri döndürmekse, bunu başarmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Şehirdeki adliye binasının önünde bir grubun toplandığını gördük ve barıştan, sevgiden, bağışlamadan söz etmiyorlardı. Sanırım ne demek istediğimi anladınız.”

“Bu yüzeyde yürüyenlere yeniden katılmak konusundaki takvimimizi etkileyecek,” dedi Ven, asık yüzle. “Bunlar devam ederse, Atlantis’e düşündüğümüzden çok daha erken ihtiyaç duyulacak.”

“Yardımlarımızı hak etmiyorlar,” diye hırladı Christophe. “Sürüye katılan kurtlara kucak açan koyunlara neden yardım edelim ki? İnsanların gönüllü olarak bir vampir tarafından ısırılmak için gittikleri kulüpler olduğunu biliyor muydunuz? Bu ne biçim bir delilik be? Ölmeyi o kadar çok istiyorlarsa bırakalım da ölsünler.”

“Ya sonra ne olacak?” Alaric’in öfkesi neredeyse elle tutulur haldeydi. “Giderek daha fazla insanı, hatta cadıları dönüştürdüklerinde, hortlakların arasına kattıklarında? O zaman ne olacak? Dünyanın bütün yüzeyi, güneşte dışarı çıkmayan yaratıklara kalacak!”

Erin aniden soğuk, keyifsiz bir sesle güldü. “Evet, matematiğin varmış. Eğer iki farklı trendeki iki farklı vampir karşı yönlerden gelirken her biri iki insan dönüştürürse, sonra diğeri fazladan iki insan daha dönüştürürse, hortlaklarla dolu hangi tren St. Louis’e önce varır?”

Ven kaşlarını kaldırdı. “Ne diyorsun sen? Ne treni?”

Erin yine güldü ama gözlerinden çaresizlik akıyordu.

“Hiç. Bu çocuklar için bir matematik problemi... Hiç. Sanırım dinlenmeye ihtiyacı olan tek kişi Quinn değil.”

Ven sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. “Hepimizin dinlenmemiz gerek. Alaric, yaralıların hepsini bir odada toplayalım da sen de bir kapı aç.”

Alaric başını iki yana salladı. “Bu geceki olaylar ve iki şifa çalışması beni tüketti. Daha önce bir kapı açmayı denedim ama bana cevap veremedi. Tekrar denemeden önce en azından on iki saat, belki daha uzun süre dinlenmeliyim. Alexios ve Brennan da, okyanusa atılmak bir kenara, kıpırdatılamayacak kadar ağır yaralılar. Bu gece burada kalmak ve cadıların mühürlerine güvenmek zorundayız.”

Gennae biraz sinirlendi. “Nöbetçi de diyeceğiz. Mühürler ve nöbetçiler sayesinde güvende oluruz. Ayrıca, bir saate kalmaz şafak söker ve güneş de vampirlerin deliklerine geri dönmesi anlamına gelir.”

Ven, Erin’in sandalyesine çöktüğünü gördü; artık dik bile oturamıyordu. O anda hızlı bir karar verdi. “Hepiniz burada kalıp, bir kapı açılana kadar dinleneceksiniz, Alaric. Ben Erin’i güvenli bir yere götürüyorum. Benden başka kimsenin bilmediği bir yere, dolayısıyla yerini de hiçbir hainin bilmesi mümkün değil.”

“Umarım Caligula’dan uzağa götürüyorsundur,” dedi Gennae.

Erin’in başı kalktı ve tam tartışacakken Ven onun gözlerine baktı.

“Hayır,” dedi. “Tam aksine. Bizi asla beklemeyeceği bir yere gidiyoruz. Doğruca onun inine.”

19. BÖLÜM

Başarı Tepesi Rakım 4.247 metre, Rainier Dağı

Caligula dizlerini kırarak çömelmiş, *kendi* dağı olarak düşünmeye başladığı yerin en yüksek noktalarından birinden şafaktan önceki manzarayı izliyordu. “Buraya Başarı Tepesi denmesi hoşuma gidiyor,” dedi, Deirdre’ye, “Çünkü benim başarımın büyük bölümü burada planlandı. Belki de dünya dönüştürüldüğünde, bütün bu dağın adını değiştiririm. Caligula Dağı olur. Sanırım bu da hoşuma gider.”

Deirdre karşılık vermedi; zaten Caligula da aksini beklemiyordu. İlk saatten sonra ağlamaları sinir bozucu hale gelmişti ve bu yüzden Caligula onun zihnini ele geçirmiş, acı ve dehşeti yaşamasına izin vermiş ama sese dökmesini engellemişti.

Önünde, karların üzerinde çırılçıplak ve çürükler içinde bir halde titriyordu. Ne var ki Caligula onun teslimiyetini

görmek için çenesini tutup yüzünü kendisinininkine kaldırdı-
ğında gözlerinde gördüğü şey korku değil, nefret ve öfkeydi.

Caligula gülümsedi. Ve bir parmağının ucuyla kanayan
yanaklarından birinin kenarını izlerken, “Korku, nefret, be-
nim için hepsi aynı, aşkım,” dedi. “Kaynağı ne olursa olsun,
şiddet duygularının karanlığı beni memnun eder”

Gökyüzüne bir bakış attı. Güneş doğumuna kadar en
fazla yirmi dakika var gibi görünüyordu. Günün ışığını belli
ölçüde kaldırabilecek kadar yaşlıydı ama Deirdre yanıp
ölürdü ve Caligula onu asla riske atamazdı. Ama yirmi daki-
ka, planladığı tatlı için yeterliydi.

Onu bir eliyle bileğinden, diğeriyle belinden yakalaya-
rak kendine çekti ve lezzetli poposunu kasıklarına bastırıp
sert bir şekilde içine girerken bir şeylerin yırtıldığını hissetti.
Deirdre ağzını açarak kesinlikle sessiz bir çığlık attı ve Ca-
ligula başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. “Evet, yirmi
dakika kesinlikle yeter,” dedi yüksek sesle, kendi sessiz acısı
arasında Deirdre’nin onu duymasını sağlayarak. Sonra De-
irdre’yi boşalana kadar düzdü ve şafaktan dakikalar önce ulu-
yarak geldi.

20. BÖLÜM

Rainer Dağı civarı

Erin karla kaplı yolda yanında hızlı adımlarla yürürken Ven onu izliyordu. Bakışlarını ayaklarına dikmişti ve attığı her adımdan yorgunluk okunuyordu. Sonunda Ven sırt çantasını zorla elinden alana kadar, lanet olasıca şeyi kendisi taşımak için ısrar etmiş ve tartışmıştı. Yine de, Gennae'den ödünç aldıkları sedanı bıraktıkları yerden bulundukları noktaya gelinceye kadar karların arasından yürümek Erin'in bütün enerjisini tüketmiş gibi görünüyordu.

"Sise dönüşüp seni taşıyabilirdim ama Alaric, Caligula'nın inine bu kadar yakinken azıcık Atlantis büyüsü kullanmanın bile ona varlığımızı haber verebileceği konusunda beni uyardı. İş şansa bırakamayız," dedi Ven, üçüncü veya dördüncü kez.

Erin cevap vermeye tenezzül etmeden başıyla onayladı. Muhtemelen yaşlı bir kadın gibi görünüyor olmalıydı. Ven'in

istediği tek şey onu korumak, ona iyi davranmak, gelecek bir-iki asır boyunca sevmek ve şimdi burada canavarın göbeğinde yürüyorlardı.

Bir yükseltinin daha tepesine ulaştıklarında Erin yine tökezledi ve Ven onu düşmeden yakalayarak kollarına aldı. “Bu kadar yetti artık. Bitkinliğin içimi kemiriyor.”

Erin bu kez onunla tartışmayınca, bu Ven’i her şeyden daha çok korkuttu. Sadece etrafında koyu renk halkalar oluşmuş gözleriyle Ven’e baktı ve başını onun omzuna dayadı. “Bana şarkı söylüyor, Ven. Duyamıyor musun? Nereid’in Kalbi çok yüksek sesle şarkı söyleyerek bana sesleniyor. Onu karanlıktan kurtarmamı istiyor.”

Ven, Atlantislilere has işitme duyusunu odaklayarak dinlemeye çalıştı ama sıra dışı bir şey duyamadı. “Üzgünüm, Erin, duyamıyorum. Sevimsiz bir şey mi?”

“Hayır, çok güzel. Hatta sihirli. Taş şarkılarım çırakların müziğiye, bu kesinlikle ustaların müziği. Çok güzel...” Erin’in sesi kısıldı ve Ven ona baktığında uyanık kalmaya çalıştığını, gözkapaklarının titreştiğini gördü.

“Savaşma, *mi amara*, sadece dinlen. Artık geldik.” Ven ağaçların arasında üç metreden fazla mesafeden görülemeyecek şekilde kamufle olmuş bir dağ kulübesinin önünde durdu. Erin’i nazikçe yere bırakarak kapıyı kapalı tutan ipin karmaşık düğümlerini çözdü ve kapıyı açtı. Erin’den önce içeri girince burnuna hafif bir küf kokusu geldi ama içeriye ine dönüştüren vahşi bir hayvandan iz yoktu ve bundan yaklaşık seksen yıl önce son kez kullandığı gibi duruyordu.

Erin onun arkasından tek odalı yere girdi ve durarak etrafına bakındı. “Burası da nedir böyle? Resmi bir park yapısına benzemiyor.”

“Park yetkililerinin buranın varlığını bildiğinden bile şüpheliyim,” dedi Ven. “Sanırım bir asırdan uzun süredir burada. Belki bir avcı kulübesi filandır. Ciddi dağ yürüyüşçüleri arasında gelenek burayı temiz tutmak, ihtiyacın olanı kullanmak ve daha sonra gelenler için bırakabileceğini bırakmaktır.” Bir duvara monte edilmiş ahşap raflara doğru yürüyerek konserve yiyecekleri kontrol etti. “Bunların çoğu yenebilecek kadar taze ve ben de her zaman bir şeyler avlayabilirim.”

“Hayır,” dedi Erin, başını iki yana sallayarak. “Aptalca olduğunu biliyorum ama şu anda bir tavşan ya da kuş bile olsa daha fazla ölüme dayanacak durumda değilim.”

Ven tartışmak yerine sadece başıyla onayladı ve çantalarını bir kapının iç tarafına illeştirilmiş bir tahta kanepeye bıraktı. İki küçük pencere kışın soğuğuna karşı sımsıkı kapanmıştı ama duvarlarda çatlaklar vardı ve odanın içi buzdolabı gibiydi.

“Ateş yakmamız gerek. Şöminenin yanında kesilmiş odunlar var ama kibrit göremiyorum.” Yanında ateş getirmedigi için kendine küfrederek rafları araştırdı.

“Sorun değil,” dedi Erin. Parmaklarını nazikçe şömineye doğur uzattı ve kütüklerin altındaki çiralar tutuşarak sürekli bir aleve dönüştü.

Erin bir kaşını kaldırdı. “O kadar basit bir numara ki bir yıllık acemiler bile ateş yakabilir. Atlantis büyüyle yap-

bildiğiniz bir şey değil mi?”

“Ateş yasak elementtir; Atlantislilerin kullanamadığı tek element. Ama tamamen işe yaramaz değilim.” Sırıtarak bir raftan temiz görünümlü metal bir kahvelikle derin bir bakır tencere alarak masanın üzerine koydu. Sonra Alaric’in ona öğrettiği bazı kelimeleri tekrar tekrar söylerken, kulübenin etrafını saran büyü mühürlerini hissetti.

“Kulübeyi mühürledin,” dedi Erin, kaşlarını kaldırarak. “Öyle mi?”

“Biz yola çıkmadan önce bu numarayı bana Alaric öğretti. Caligula’nın Atlantis büyüsunün varlığını hissedebileceğini ve eğer Anubisa ortalıklardaysa onun kesinlikle fark edeceğini söyledi.”

Erin başıyla onaylayarak gözlerini kapadı ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Ven mühürün güçlendirildiğini hissetti. “Bu da yardımcı olmalı,” dedi Erin. Sonra fermuarını indirerek kalın paltosunu çıkardı.

Ven ona bakarken istediği tek şey bir an önce giysilerini çıkarıp içine girmek, ilkel bir şekilde onun hâlâ hayatta ve iyi olduğunu kanıtlamak olduğu için kendi kendine küfretti. Daima birbirlerine ait olduklarını kanıtlamak için.

“Ven? Su?”

“Doğru,” dedi Ven, düşüncelerinden sıyrılarak. Şehvet ve özlem kaynaklı sersemliğinden kendini kurtarmak için başını iki yana salladı, ellerini kaldırdı ve elementlere, suya seslendi.

Su hemen karşılık verdi ve duvarlardaki çatlaklardan

içeri dolarak havada dönüp kaynarken fokur fokur köpüklerle kapları doldurdu.

“Hazırlanırken Gennae bana biraz kahve vermişti,” dedi Ven, sırt çantasını karıştırmak için eğilirken. Sonunda çantanın dibinde kalmış olan kahveyi buldu ve tekrar Erin’e döndü. Ama paket aniden uyuşan parmaklarından düşüverdi, çünkü Erin üzerinde çoraplarından başka bir şey olmadan kulübenin ortasında dikiliyordu.

“Ayaklarım üşüdü de,” dedi Erin, Ven’in tepkisini kestiremiyormuş gibi dudağını ısırarak.

Ven, saç diplerinden ayak parmaklarının uçlarına kadar bütün benliğini saran ateşi hissederken Poseidon’a bu kadın, bu cadı için bir kez daha şükrederek, “Ben ısıtırım,” dedi. “Sana ihtiyacım var, Erin,” dedi, açlık dolu boğuk bir sesle. Kendini tutmaya çalışıyordu. “Sana o kadar ihtiyacım var ki, nazik olacağıma söz veremem. Bunu istediğinden emin misin?”

“Ben nazik olmanı istemiyorum. Ben seni istiyorum.” Erin kollarını uzattı ve Ven kendini tutmaya çalışmaktan vazgeçti. Son saniyelerini Alaric’in ona iyice öğrettiği Atlantis mühürlerini tamamlamakla geçirdi ve sonra büyük bir heyecan ve istekle Erin’in kollarına atıldı.

Erin onun bir avcının kararlılığıyla üzerine gelişini izlerken heyecandan tüyleri ürperdi. Sözleri ve davranışıyla bir şeyi serbest bırakmıştı ve şimdi onun yolunun üzerinde, sonuçlarına katlanmaya hazır halde duruyordu. İlkel seviyede hayatta olduğunu bilmeye, Ven’in yan tarafındaki yaranın

görüntüsünü zihninden silmeye ihtiyacı vardı.

Ven bakışlarını ondan ayırmadan giysilerini üzerinden çıkardı ve paltolarıyla birlikte yatak olarak kullanacakları ahşap kanepenin üzerine yığıldı. Sonra çantasının dibinden ısı geçirmez uyku tulumunu çıkarıp yaydı. Şöminedeki ateşin parıltısı bacaklarındaki kasları okşadı.

Erin onu izlerken boğazından hafif bir mırıltı yükseldi ve zümrütler şarkılarıyla ona eşlik etmeye başladılar. Ven'in gölgesi duvara yansiyarak hafifçe titredi. Erin aniden onun üzerinde sahip olduğu gücü algıladığında neredeyse bir adım gerileyecekti. Her nasılsa, imkânsız bir şekilde, arzuları birbirine dolanmıştı ve birbirleri için anlayabileceklerinden çok daha önemli bir hale gelmişlerdi.

Ven yatağı hazırlamayı bitirdi ve gözlerinde çıplak duygularıyla Erin'e döndü. Erin, bu adama karşı hissettiklerinin zamanla hiçbir ilgisi olmadığını ruh seviyesinde anladığında sakinleşti. Dakikaların, saatlerin veya günlerin önemi yoktu. Ruhları birbirine sesleniyor, birbirine cevap veriyordu.

Bu dikkatle mühürlenmiş çalıntı anda, Erin'in daha fazlasına da ihtiyacı yoktu.

Ven onu kendine çekti ve şöminenin önünde durdular. Alevlerin ısı bacaklarını yalıyordu ama içlerinden yükselen ateşle kıyaslandığında sıcaklığı bir hiçti. Ven onu öpmek için başını eğdiğinde, hareketi nezaketle ilgisi olmayan bir sahiplenme yansıtıyordu. Tıpkı erkekliğini içine sokmayı planladığı gibi dilini Erin'in ağzına soktu. Erin'in olduğu ve temsil ettiği her şeyi istiyordu; hepsini almaya da kararlıydı. Erin

teslim olmazsa, Tanrıların ikisine de acıması gerekecekti.

Erin onun tutkusuna kapılmış halde çaresizce eriyerek sınıksı sarıldı. Zihninin derinliklerinde bir ses bu şekilde Ven'in onu sahiplendiğini söylüyordu ama yapabildiği tek şey teslim olmaktı. Ven göğüslerini avuçlayıp uçlarını parmaklayarak, sonra da ağzına soktuğunda zevkle titredi. Başını geri çekip Erin'e baktığında, Ven'in gözlerinin ortasında yine o mavi-yeşil alevler belirmişti ve dudakları zafer yansıtan bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Sen benimsin," dedi, hırıltılı bir sesle. "Her santimini tadacağım."

Ven'in sesindeki arzu Erin'i titretti ve Ven eğilip ağzını göğüslerinden birine yapıştırarak, neredeyse ısırp koparacak gibi yalayıp emerken içinin çekildiğini hissetti. Erin kendi tepkisinden korkarak bir an geri çekilecek oldu ama Ven ona bakıp uyarıcı bir tavırla hırladıktan sonra dudaklarını göğüs ucuna yapıştırıp hırsıyla emmeye başladı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hisseden Erin, Ven onu tutmasa düşebilirdi. Ama Ven elleriyle kaba etlerini destekliyor, onları ayırarak Erin'i kendine çekiyordu.

Göğsünü bırakarak vücuduna öyle bir açıklıkla baktı ki, sadece bakışının yoğunluğuyla Erin teninin cızırdadığını hissetti. Sonra bir elini aşağı kaydırıp parmağını ıslak buklelerin arasından soktu ve Ven'in onun tadına bakma sözünü hatırlayarak inledi.

"Ven, hayır, ben seni mutlu etmek istiyorum," diye başladı ama Ven gülerken onu susturdu. Erin'in sesi, Ven'in kahkahaları arasında eriyip gitti.

“Ah, beni mutlu edeceksin, benim küçük cadım, Taş Ozanım, *mi amara*,” dedi. “Ağzıma boşaldığında beni gayet mutlu edeceksin.”

Kelimeler Erin’in bütün vücuduna bir heyecan dalgası yayarak bacaklarının arasındaki arzu sıvısını çoğalttı. Sonra Ven başını eğerek dilini Erin’in içine soktuğunda, genç kadın zevkten çıldırdı. Orada öylece durmuş, bacak arasını Ven’in yüzüne bastırmaktan başka bir şey yapamıyor, belini ileri geri oynatıyordu. Ven sonunda iki parmağını Erin’in içine sokarak itip çekmeye başladı.

Erin çığlık çığlığa doruğa ulaştı.

Erin çığlık atarken, Ven onun orgazm kasılmalarını hissetti. Taşların müziği güçlenirken, Ven erkekliğinin daha da sertleştiğini hissetti. Çılgınca bir arzuyla Erin’in bacaklarının arasını yalamaya devam etti. Sonunda Erin onun saçlarını sımsıkı tutarak inledi. “Hayır, Ven, daha fazla dayanamıyorum. Lütfen...”

Ven dudaklarını onun ıslak sıcaklığından çekip yüzüne bakarken parmakları hâlâ içindeydi ve Erin’in kasları birazdan erkekliğini saracağı gibi sımsıkı bir şekilde parmaklarını sarıyordu. “Evet, dayanabilirsin. Dayanacaksın. Bu gece seni o kadar sert ve çok boşaltacağım ki, tadımı ve kokumu zihninden veya içinden atamayacaksın. Tıpkı benim seni içimden atamayacağım gibi.”

Başını yine eğdi ve dudaklarını hedefin üzerine kapayıp sertçe emdi. Parmakları yine ileri geri gidip geliyordu. Bir an Erin’in bütün vücudu kaskatı kesildi, sonra titreyip sarsı-

larak adını haykırdı ve dalga dalga Ven'in ağzına boşaldı.

Ven'in vücudu bir an önce rahatlamak için haykırıyordu ve titreyen dizlerinin üzerinde durarak Erin'i kollarına aldı. Onu tahta kanepenin üzerine yatırarak bacaklarını iki yana açtı ve yüzüne baktı. "Bana ne istediğini söyle, Erin," dedi, boğuk bir sesle.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Erin. "Sana ihtiyacım var, daima sen, sadece sen, Ven. Seni içimde istiyorum."

Bu sözler Ven'in son kontrolünü de yıktı ve daha fazla dayanamayarak erkekliğini Erin'in iyice ıslanıp kayganlaşmış yarığına dayayarak köküne kadar itti. Bir an için bütün vücudu zevkle sarsılırken hiç kıpırdamadan durdu ve sonra hızlanıp sertleşerek Erin'in içinde gidip gelmeye başladı.

Erin kollarını Ven'in boynuna dolamış halde altında kıvranıyordu. "Şimdi, Ven. Benim için gel bu kez."

"Benimsin," diye hırladı Ven, daha hızlı, daha sert, daha güçlü ve daha derin gidip gelirken. "Yine adımı söyle. Sana sahip olanın, seni bitirenin ben olduğumu söyle."

"Evet," dedi Erin, kalçalarını yukarı doğru iterken. "Ven. Evet."

Gök mavisi güzel gözleri ruhunu ve kalbini saran büyüyle Ven'e bakıyordu ve Ven içine yayılan büyüyü hissediyordu. Sonunda taşların melodileri de kontrolden çıktı ve ikisini de bir tutku dalgasına alarak açlık ve ihtiyaçla sürükledi.

Ven hayatında hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde doruğa ulaştı. Erin de onunla birlikte zevk patlaması yaşıyor,

kasılıyor, kıvranıyor, ona sınıksız tutunuyor, kadınlığının kaslarıyla onu sağlıyordu. Sonunda Ven onun üzerine yığıldı ve bütün dünya müzikle birlikte sakinleşip silinmeye başladı.

“Ruh birleşmesi buyusa, nasıl hayatta kalacağız?” diye sordu Erin, titreyen sesiyle fısıldayarak.

Ven kendini ona, müziğine, ruhunun ışığına ve rengine kaptırmış halde gülümsedi. “Artık onu bulduğumuza göre, *mi amara*, onsuz nasıl hayatta kalacağız?”

21. BÖLÜM

Erin aniden karnının üzerinde sıcak ve yabancı bir ağırlıkla uyandı ve çok keyifli bir çift koyu renk göze baktı.

“Horluyorsun,” dedi Ven, gizli bir gülüşle.

“Horlamıyorum!” Erin’in utancı öfkeyle çatıştı. Uyku tulumunun içinde, kolunun sıcaklığında ve bir bacağı onun üzerine atılmış halde çırılçıplak yatıyordu.

Her sabah böyle uyanmaktan mutluluk duyacağını anlamaya başlarken, birden önceki günün anıları uykulu zihnine olanca gücüyle çarptı. “Oh, Tanrıçam, Ven!” Ven’in kolunu iterek doğrulup oturmaya çalıştı. “Biz nasıl... diğer birçokları...”

“Hayır. Lütfen. Şimdi bunu konuşamam. Caligula’yla çatışmamızda hayatta kalamayabiliriz ve şimdi bu sohbet... hayır, şimdi olmaz.”

Erin’i tekrar kollarına çekerek uzunca bir an hiç konuşmadan durdu. Sonra yüzünü saçlarına gömerek, göğsü Erin’ininkinin altında gümbürdeyerek konuştu. “Nasıl istersen, *mi*

amara. Ama ne kadar istemesem de, sana söylemem gereken bir şey var. Ruh birleşmesi özgür iradede üstün değildir. Bana bağlı değilsin ve eğer seçimin...” Bir an susarak derin bir nefes aldı. “Eğer seçimin benimkinden farklı olursa...”

Erin geri çekildi ve bu kez Ven gitmesine izin verdi. “Ruh birleşmesi. İçini görmemi sağlayan şey bu muydu? Senin benim müziğimi duyabilmeni sağlayan şey?”

“Evet. Bu iki ruhun sadece fiziksel veya duygusal olandan daha yüksek bir birliktelik seviyesine ulaşabilmesinin bir yoludur.”

Erin titreyerek güldü. “Yani resmi konuşma tarzını kullanmak, senin yaşının asırlarla ölçüldüğü ve benim sadece bir insan ömrüne sahip olduğum gerçeğinden *üstün* mü? Yoksa ikimiz de bir-iki gün içinde ölebilir miyiz? Bütün bunlara ne diyorsun?”

Ven onu dinlerken çenesindeki kaslar seğirdi ama sakince cevap verdi. “Eğer sen ölürsen, ben de varlığımı sona erdiririm. Dolayısıyla hemen kalkıp kahve hazırlamamız ve planımız üzerinde konuşmamız daha iyi olur, ne dersin?”

Erin gözlerini kırpıştırarak ona bakarken, “varlığımı sona erdiririm” kısmıyla ilgili soru sormaya nereden başlayacağını bile bilemiyordu. Cevabı bilmek istediğinden de emin değildi.

Kahvelerini içip getirdikleri yolluklardan biraz yedikten sonra, Ven şöminenin önünde durarak alevlere baktı. Ekle-

diği odunlar güzelce yanıyordu, çünkü odunları atmadan önce Atlantisli yeteneklerini kullanarak bütün rutubeti ve kar birikintilerini temizlemişti. Erin saatine baktı. “Günün büyük bölümünü uyuyarak geçirmişiz ama hâlâ dört saatlik gün ışı-ğımız var. Washington’da kışları hava erken kararır. Marie’nin bana verdiği parşömendeki büyüleri kullanmak için de güneş ışığına ihtiyacım olabilir.”

Ven ifadesiz bir yüzle ona döndü. “Gerekirse yarının bir bölümünü de plan yapıp hazırlanmak için kullanabiliriz. Gennae’nin verdiği kitabı getirdin mi? Perilerden alınmış olanı?”

“Evet, fakat bana vermesinin bu kadar uzun sürmesi beni biraz rahatsız ediyor. O kitabı ben yirmi bir yaşındayken almış –beş uzun yıl– ama Berenice bana vermemesi için onu ikna etmiş. Hazır olmadığımı söylemiş,” dedi, öfkeyle.

“Yolunmuş tüyler için ağlamanın anlamı yok,” dedi Ven, omuz silkerek.

“Dökülmüş süt.”

“Ne?”

“Dökülmüş süt için ağlanmaz deriz,” diye açıkladı Erin, hafifçe gülümseyerek.

“Dökülmüş süt için neden ağlayasın ki? Bu ineğin canını mı yakıyor?” Ven şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Boş ver. Eğer hayatta kalırsak, aptalca insan söylemleri konusunda sana hızlandırılmış kurs vermem gerekecek.”

“Hayatta kaldığımızda, bunu atlattığımızda, mi amara,” dedi Ven, Erin’in kendisini hedeflemediğini bildiği soğuk bir

ses tonuyla.

“Bu da başka mesele. *Mi amara* ne anlama geliyor?”

Ven’in yüz ifadesi bir an için yumuşadı. “Bu da hayatta kaldıktan sonra konuşacağımız başka bir şey.”

“Ne kadar zamanımız var, Ven? Haberci bebeğe zarar vermeden Riley’in durumunu sadece kırk sekiz saat koruyabileceklerini söyledi. Ve Riley’in durumu hızla kötüleşiyor-muş.”

“Bir fark yaratmak istiyorsak Nereid’in Kalbi’ni yetmiş iki saat içinde bulmak zorundayız,” dedi Ven. “Bilmen gereken bir şey var, Erin. Bedensel sistemi bebeği yabancı bir beden olarak reddediyor ki bu da gelecekteki Atlantisli-insan eşleşmelerini riske sokuyor.”

Bunun taşıdığı anlamı kavradığında Erin odanın etrafında döndüğünü hissetti. “Yani... şimdilik birbirimizi o kadar iyi tanımasak da... biz asla... yani...”

Ven iki uzun adımda onun yanına gelip önünde diz çöktü ve buz gibi ellerini kendi sıcak ellerinin arasına aldı. “Şimdi değil, Erin. Şimdi olmaz. Bunu da ‘daha sonra düşüneceğimiz şeyler’ listesine ekleyelim, tamam mı?”

Erin kulübenin çıplak duvarlarına ve zeminine, masanın üzerinde toplanmış silahlara, yeteneğini kullanmayı öğrenmek için kullandığı kitaba ve parşömene bakarak nefesini üfledi. “Tabii. Neden olmasın? Korkunç ölçüde uzun bir liste oldu bile zaten. Olağanüstü bir sohbet olacak.”

“Olağanüstü. Olağanüstü.” Ven bu kelimenin kulağa gelişinden hoşlandığı belli bir şekilde ağzında evirip çevirdi ve

sonra yavaş yavaş hafifçe gülümsedi. “Evet, bu canavarları yok ettiğimizde olağanüstü olacak. Ama şimdilik, eğitim yapıyoruz.”

Rainier Dağı'nda kulübenin 3.000 metre altı

Caligula mağara zemininde yavruları arasından karşısında sinen aptalları izliyordu. Hepsinin üzerinden kurumuş kan kokusu yayıldığına bakılırsa belli bir başarı elde etmiş olmalıydılar ama insanların arasına korku ve dehşet ekmek için gecenin karanlığına gönderdiği yaklaşık iki yüz yavrudan çok azı geri dönmüştü.

Ama kaybolan vampirlerden çok daha önemlisi, eksik olan diğerydi. Bu en yeni sersemlerden yıllar önce döndürttüğü liderlere dönerek hırladı. “Nerede o? Zayıf bir dişi insan nasıl olup da en iyi ve en zeki yavrularımdan kaçmayı başardı; en güçlü yavrularımdan?”

Hepsi alınları mağaranın ıslak ve buzlu zeminine değene kadar eğildiler. “Korunuyordu, Lordum. Bizi gönderdiğiniz binada Atlantisli ve Biçimdeğiştirenler vardı. Cadılar da evlerini çok sıkı mühürlemişler; aşmamız mümkün olmadı.”

Caligula konuşamayacak kadar öfkelenerek onlara tısladı. Liderler onun kötü haber getirenleri öldürmeyi sevdiğini bilerek inlemeye başladılar.

Eh. Belki başka bir şey. Deirdre'nin esir tutulduğu nişe bakarak dudaklarını yaladı. Sonra kimin eksik olduğunu an-

layarak dikkatini aptallara çevirdi. “Generalim nerede? Sizi onlara Drakos götürmemiş miydi?”

“Götürdüm, Lordum, ancak Atlantis prensi onu ağır yaraladı. Drakos’u karnından vurdu. Onu beraberimizde getirebilirdik, fakat biz cadının kalkanını parçalamaya çalışırken Atlantisli rahip daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir güç kullandı. Bütün binaya bir tür yıldırım yaydı ve bir millik çevrede olan bütün kardeşlerimizi öldürdü.”

Öfke, Caligula’nın kafatasının içinde kaynayan bir yağ gibi kabarıyordu. Sonunda kendi beyninin öfkesinin yoğunluğundan yandığını hissetti. “Ve siz yine de *o felaketten kaçmayı başardınız mı?*” O kadar güçlü kükredi ki, duvarlardan toprak, buz ve taş parçaları döküldü.

“Ben, eee, elektrik toplanmaya başladığında geri çekildim, Lordum. Daha önce bir fırtınada elektriğe tutulan bir vampir görmüştüm ve ben...”

“Korktun,” diye hırladı Caligula. “Bir Atlantis yıldırımından duyduğun korku bana karşı duyduğundan fazlaydı, öyle mi?” Sinen vampirin üzerine atıldı. “Sen kesinlikle aptalın tekisin.” Uzattığı pençelerinin bir hamlesiyle adamın başını omuzlarından ayırdı ve sonra kafasının üzerinde bağıra çağıra tepinmeye başladı. Sonunda ayaklarının altında sadece dumanı tüten bir çamur kaldı.

Birkaç dakika sonra yere sinmiş olan yavrularının üzerinde çizmelerini tek tek temizledi. Kendini odaklayarak sakinleşmeye çalıştı. Drakos’u kaybettiye ve elinde kalan tek şey bu geri zekâlılarsa, daha fazla devam etmeden önce geri

çekilip kendini toparlaması gerekiyordu. Bu yüzden Erin Connors'ı kaybettiyse, kardeşi şu ana kadar çekmediği kadar büyük bir acıyla bunun bedelini ödeyecekti. İkisini de istiyordu –bu fikir onun için bir süre önce saplantı olmanın ötesine geçmişti– ve onu kimse engelleyemezdi.

Ama en azından insanların hortlaklara dayattığı sözde uygar ilerlemelerin dibini kazımaya başlamıştı. O ve türünden olanlar geceye hükmetmek için doğmuşlardı, koyunların yaptığı kanunlara uymak için değil. Bakışları değersiz yavru-larının üzerinde dolaştı.

Eh, türünden olan *bazıları* geceye hükmetmek için doğmuştu. Geri kalanları savaşta kolayca harcanabilecek olanlardı. Ama en güçlü generaller ve imparatorlar, aradaki farkı kestirmeyi çabuk öğrenirlerdi, yoksa bir zamanlar güvendikleri kişiler tarafından suikasta uğrarlardı.

Havayı yaran bir titreşim düşüncelerini böldü ve başka bir vampirin gelişini haber verdi; tanıdık düşünce kalıpları olan ama şimdi çektiği acı yüzünden pek tanınamayan biri. Siyah bir silüet önüne düşerek yere sertçe çarptı ve bir kez sektikten sonra hareketsiz kalakaldı. Havayı kan ve dışarı dökülmüş bağırsak kokusu doldurmuştu.

Caligula kanlı giysileri ayağının ucuyla dikkatle çevirdi ve tek generalinin yanmış, hırpalanmış yüzüne baktı.

Drakos gözlerini yavaşça açarken, bu hareketinin yarattığı acıyla bütün vücudu kasıldı. “Buradayım, Lordum, rapor vermeye geldim ve cadıyı nasıl ele geçirebileceğimizi biliyorum. Şu anda buraya, bize geliyor.” Öksürüp homurdana-

rak sustu; kalıcı ölüme çok yakındı.

Caligula gülümseyerek bir bileğini ağzına götürüp dişleriyle yadı. Generalinin üzerine eğilip bileğini Drakos'un ağzına uzatırken, bir zamanlar bütün Roma İmparatorluğu'nu titreten tarzıyla gülümsedi. "İç, Drakos. İç ve bana her şeyi anlat."

Drakos onun bileğini yakalayıp içmeye başladığında, mağarada yine aynı sesler başladı ve yavruları kulaklarını kapayarak kaçıştılar. Caligula dişlerini göstererek toprağa doğru meydan okudu. "Her neysen, sesini kendi hâkimiyetimin habercisi olarak görüyorum!" diye bağırdı, karanlığa. "Ben Caligula'yım ve dünyayı ben yöneteceğim!"

Gürültü giderek daha da arttı ve sonunda bileğini Drakos'tan çekerek kulaklarını kapadı. Ama her nasılsa, bilinmeyen çanın korkunç gürültüsünün arasından ve kulaklarını kapamış olmasına rağmen, yukarılarda bir yerde Deirdre'nin gülmeye başladığını duydu.

22. BÖLÜM

Nereid Tapınağı, Atlantis

Conlan, Riley'in uyuyan solgun yüzüne baktı ve kendini mucizelere inanmaya zorladı. Mumların titrek ışıkları Tapınak'ın çok sayıdaki şifa odasından birindeki alçak yatağı rengârenk ışıklarla aydınlatıyordu.

Acıdan donmuş bir boğazla, zorlukla konuştu. "Staz* durumu sürüyor mu?"

"Evet, kırk sekiz saat boyunca kolayca sürdürebilirim," dedi Marie.

Conlan, Baş Bakire'ye ölçen bir bakış attı. Yüzündeki gerginlik ve solgunluk belirgindi. "Emin misin? Marie, senden kendi hayatını veya sağlığını riske atmanı istemeye hakkım olmadığını biliyorum..."

Marie başını iki yana salladı. "Düşüncenizi tamamlamayın, Majesteleri. Baş Bakire olarak, dünyamıza gelen kadınlara ve doğmamış bebeklere yardımcı olmak benim

* Bedende herhangi bir sıvının durdurulması. (ç.n.)

hakkım ve ayrıcalığım. Geleceğin veliahtı için diğerlerine yaptığımdan azını yapabilir miyim?”

“Neden? Bu neden oluyor?” Conlan’ın sesi acı dolu bir uluma gibiydi; insandan çok yaralı bir hayvan gibi. “Neden vücudu bebeği reddediyor?”

“Hamileliliğinin enerjisi... Yanlış. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Basit bir düşük riski değil; anneyle bebek arasındaki enerjilerde temelden yanlış –uyumsuz– bir şey var.”

Conlan artık kendisi için kendi hayatından daha önemli hale gelmiş olan Riley’e baktı. Sevgilisi, ruhu, müstakbel kraliçesi. Sonunda Riley’in konuşmasını, hatta aklına getirmesini yasakladığı düşünceyi dile getirdi ama kelimeleri oluşturmak bile içini kanatıyordu. “Ya bebeği alırsan?”

Marie’nin yüzü daha da soldu ve ayaklarının üzerinde sallandı. “Yapamam, Conlan. Riley staza girmeden önce benimle konuştu ve Baş Bakire olarak, bebeğin hayatta kalması konusunda en küçük bir umut ışığı kalmayana kadar çocuğuna zarar verecek hiçbir şey yapmamam konusunda bana yemin ettirdi. Kim isterse istesin.”

Conlan kendini o soruyu sormaya zorladı. “O umut var mı?”

Marie zarif ellerinden biriyle Riley’in alnına dokunduktan sonra dönüp Conlan’a bakarken gözlerinde Conlan’ın inanmayı umutsuzca istediği sessiz bir güç vardı. “Yaşam olduğu sürece umut da vardır, Prensım. Şimdi Tanrıça’ya ve Poseidon’a dua edelim de, kardeşiniz ve Taş Ozanı başarılı olsunlar.”

Kulübe

Ven, Alaric'in kendisine öğrettiği büyü mührü güçlendirme işini tamamladıktan sonra arkasına yaslanarak Erin'i izledi. İki saatten uzun süre önce Marie'nin ona verdiği kadife kesenin içinden çıkardığı taşları masanın üzerine yaymıştı ve bütün bu süreyi onlara bakarak geçirmişti. Dikkatle bakarak, önce birini, sonra bir diğerini hareket ettirmek dışında hiç kıpırdamamış, onları her seferinde dikkatle ahşap yüzeye bırakmıştı. Ven sorularını ve merakını dizginliyordu ama Erin başını kollarına dayadığında, boğuk umutsuzluk iniltisi en keskin hançer gibi içini parçaladı.

Ven onu kanepeden kaldırıp kollarına aldı. "Söyle bana," diye mırıldandı, yüzünü saçlarına gömerek.

"Bunu yapamıyorum. Yeterince bilgim yok. Marie bu taşları nasıl kullanacağımı güdüsel olarak bileceğimi sanıyordu; güçlerini nasıl kullanacağımı. Sonuçta ben Taş Ozanıyım, değil mi?" dedi Erin, öfkeyle. "Ama şarkılarını duya-bilsem bile, nasıl kullanabileceğimi bilmiyorum. Ben onların şarkılarını söylemeyi bilmiyorum." Hıçkırıklara boğularak yüzünü Ven'in göğsüne gömdü.

"Dağdaki taşın gücünün bana seslendiğini duyabiliyorum, Ven. O kadar güçlü ki göğsümde ve iliklerimde zonk-luyor. Saat saat sürekli bana sesleniyor."

"Eğer duyabiliyorsan, onu bulabiliriz demektir, Erin.

Onu bulman için sana sesleniyor ve bulacağız da.”

“Ama fark edecek mi? Bu küçük şifa taşlarına nasıl şarkı söyleteceğimi bilemezken, binlerce tonluk taşın ve toprağın altından bana seslenecek kadar güçlü bir taşı nasıl kontrol edebilirim ki? Ben yeterli değilim, Ven. Ya deneyip başarısız olursam ve Riley’in bebeği ölürse?”

Hem bu düşünceden hem de Erin’in sesindeki acıdan, Ven’in göğsü sıkıştı. “Başarısız olmayacağız. Yanında ve gücün olacağım.”

Ven ona kelimeyi hatırlattı. “Birlikte olağanüstü olacağız.”

Erin hafifçe güldü ve ona yaşlardan parlayan gözlerle bakarak yüzüne dokundu. “Teşekkür ederim. Kendine acıma treninden inip işimin başına dönmeye ihtiyacım vardı.”

Ven-başıyla onayladı ve onu hafifçe öptü. “Biraz daha kahve?”

“Evet. Umarım yanında bolca getirmişsindir.”

Ven cezveye ve kahve poşetine uzanırken dönüp Erin’e baktı. Kollarını sıvamıştı ve başka bir taş seçiyordu. “Şarkı söyle bana, lanet olasıca,” diye mırıldandı ve Ven hafifçe gülümsedi.

Biri, bir kaya yığınının büyüyle smaç yaptırabilirse, o kişi kesinlikle Erin olurdu.

Erin saatler sonra uyku tulumunun yanında Ven’in eşsiz baharat kokusuyla sarılmış halde oturuyor, onun minik ku-

lubenin içinde volta atışını izliyordu. “Bu senin için hiç kolay değil, değil mi? Böyle pasifçe beklemek?”

“Hayır. Sanırım hiçbir şey yapmadan beklemektense bıçaklanmayı tercih ederim.”

Erin kollarını dizlerine sararak iç çekti. “Bizi bu kadar oyaladığım için çok üzgünüm, gerçekten. Ama dinlenmek için zamana ihtiyacım vardı. Gücüm tükendi. Ayrıca, Gen-nae’nin bana verdiği peri kitabını ve parşömenini inceleyip, Nereid’in Kalbi kadar güçlü bir taşı bulup kullanmaya hazırlanmamın bir yolu olup olmadığını görmeliyim. Ne yaptığımı bilmediğim için beni devireceğinden ve senin de kucağında baygın bir cadıyla vampirlerin arasında kalacağından korkuyorum.”

Ven ona yaklaşarak saçlarını okşadı. “Seni hiçbir şekilde eleştirmiyordum, bunu bilesin. Hiçbirimizin senden bunu beklemeye hakkı olmayacağı kadar cesursun.” Ven iki yanında yumruklarını sıktı ve parmaklarını açmak için kendini zorladı ama Erin onun hareketindeki bastırılmış öfkeyi kaçırmadı. “O taşı sensiz alabilmemin bir yolu olsaydı...”

“Alamazsın, dolayısıyla unut bunu. Marie, Taş Ozanı olmayan biri dokunmaya kalktığında taşın onu yok edeceğini söyledi. Ama duyuyorsun, değil mi? Delirmiyorum, değil mi?”

Ven başıyla onayladı. “Duyuyorum ama çok hafif. Aslında sestten çok, ayaklarımın altında hissettiğim bir sarsıntı gibi.”

“Sanırım bu taş ozanlığıyla ilgili. Ben açık olduğum için

başladığı her seferinde kulaklarımı patlatıyor. Şimdi artık daha sık oldu, farkında mısın? Her kırk beş dakikada bir sanki.”

“Sanki senin varlığını hissetmiş ve onu duymanı sağlamaya çalışıyormuş gibi mi?”

Erin gülümsemeye çalıştı. “Evet, o açıdan bir sorun yok. Kaçırması zor olur.”

Ven yine yürümeye başladı ve Erin aklını kaçırmadan önce onu oyalayacak bir şeyler bulması gerektiğini düşündü. Bacaklarının arasındaki hafif sızı bir fikir veriyordu ama şehvet düşkününü bir kaltağa dönüşmek değil, onunla konuşmak istiyordu. Bu düşünce onu güldürdü. Tarihte şehvetten ya da başka bir nedenden kaltağa dönüşme olasılığı daha az başka bir cadı varsa, o kişiyle tanışmak isterdi. Bir kulüp kurabilirlerdi: Sadece asık yüzlüler ve ihtiyaç sahipleri başvurabilir.

“Bu ilginç bir gülümseme. Düşündüğün espriyi paylaşmak ister misin?” Ven yürümeyi bırakmış, kapının yanındaki duvara yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Hayır, bu kesinlikle kişisel bir espri,” dedi Erin, bundan sonra poker yüzünü kullanması gerektiğine karar vererek. Tabii bundan sonrası olursa. “Bana kendinden söz et. Atlantis’i anlat. Kralın İntikamı olmak ne demek? Ven unvanıyla ilgili bir takma ad mı, yoksa gerçek adın mı? Tam olarak kaç yaşındasın?” Sorular düşünebildiği kadar hızlı bir şekilde ağızından dökülüyor, *sonrasıyla* ilgili çağrışım yapabilecek her şeyden uzaklaşmaya çalışıyordu.

“Kralın İntikamı, ikinci oğul olarak doğuştan aldığım

bir unvan. Ama savaşta meydan okuyarak kazanana kadar sadece fahri bir unvandı.”

“Ne demek istiyorsun? Eski Kralın İntikamı’nı düelloya filan mı davet ettin?”

Ven gülümsedi. “Pek sayılmaz; filmlerde şafak vakti tabancalarla veya kılıçlarla yaptıkları gibi değil. Ama pozisyonun amcadan yeğene aktarılması sürecinde bazı şartlar var. Amcam babamın yanında Kralın İntikamı olarak hizmet etti ama sonra...” Gülümsemesi o kadar çabuk silindi ki Erin amcasının pozisyonundan kendi isteğiyle geri çekilmediğini anladı.

“Kötü müydü?” diye sordu Erin, tereddütle. “Biz... ruhlarımız birleştiğinde... birazını gördüm. Ama mahremiyetine girmek istemedim; özellikle de bu anıların yakıcı olabileceğini bilirken.”

“Müstehcendi,” dedi Ven. Gözlerindeki bütün insanlık ve sıcaklık yerini buz gibi bir soğukluğa bıraktı. Erin ürperince, hareketi Ven’i uzak bir yerden geri getirmiş gibi oldu ama yüzündeki soğukluk kaybolmadı. “Annem... Anubisa anneme neredeyse öldüresiye işkence ederken babama izletti. Aileme karşı tuhaf, sapkın bir kini var –özellikle de ailemizdeki erkeklere– ve babamı sonunda öldürmeden önce onu yaklaşık bir yıl esir tuttu.”

“Ah, Ven, çok üzüldüm. Lütfen, bana bunları şimdi anlatmak zorunda değilsin...”

“Evet. Evet, zorundayım. Benimle birlikteyken kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu bilmeye hakkın var,” dedi

Ven, duygusuz bir sesle. Hikâyesini dinledikten sonra Erin'in onu hâlâ isteyeceği umudunu kaybetmiş gibiydi.

Eğer böyle düşünüyorsa, Erin'i hâlâ tanıyamamış demekti. Acısını görmek ve yaşadıklarını dinlemek sadece onu daha çok istemesini sağlıyordu; onu rahatlatmak, iyileştirmek, ruhunu teselli edecek şarkılar söylemek istiyordu.

"Bu babamı ilk esir alışı değildi. Uzun zaman önce, Conlan ve ben çok küçükken de kısa bir süre onu alıkoymuştu ve geri döndüğünde farklı biri olmuştu. Tükenmişti. Sessizdi. Sanki Anubisa onun içinde onarılamayacak bir şeyi kırmış gibiydi. Annem ona yardım etti ama tamamen geri döndüğüne asla inanamadım." Ven bakışlarını ateşe diktiğinde, Erin onun neredeyse kendi kendine konuştuğunu ve daha önce yüksek sesle söze dökmediği düşüncelerini ifade ettiğini hissetti.

"Annem ve kız kardeşlerim öldürüldükten sonra babam da böyleydi," diye mırıldandı Erin. "Sanki kalbini ve ruhunu da beraberlerinde götürmüşlerdi ve geride kalan tek şey içi boşalmış olan bedenydi. Hiçbir anlamı veya amacı olmadan yaşayıp gidiyordu."

Ven onun sözleriyle kendine geldi ve Erin onun bakışlarının yine ısındığını gördü. "Küçük yaşta bu kadar çok acı yaşadığın için çok üzgünüm. Keşke birazını senden alabilseydim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum ama hepimiz kendi yükümüzü taşımak zorundayız, değil mi?" Bunu kelime oyunu gibi sormuştu ama nedense kulağa farklı gelmişti. Nere-

deyse yakarış gibiydi.

“Hayır, öyle olduğuna inanmıyorum. Conlan ve Riley’in birbirleri için taşıdığı anlamı anlayana kadar ben de böyle derdim. Ama her nasılsa, birbirlerinin yükünü paylaşmayı başardılar ve bunu yaparken her nasılsa ikisinin de yükleri hafifledi.”

Erin, biri onları izliyor olsun ya da olmasın, ikisinin birbirlerine nasıl tutkuyla baktığını hatırladı ve bir an onları kıskandı... ama içinde bulundukları durumu hatırlayınca kıskançlığı geçti. “Conlan’a ne olur? Eğer o... Riley...”

“Varlığını sona erdirir,” diye cevap verdi Ven ve yüz hatları yine buz gibi oldu. “O ve bebeği ölürlerse, Conlan da onlarla birlikte gider ve ben de soyumun son üyesi olarak tek başıma kalırım.”

Erin uykusu tulumunu bir kenara itip yerinden kalkarak hızlı adımlarla Ven’e yaklaştı. “O halde bunun olmamasını garantileyelim, ha?”

Ven ona sınıksız sarıldı ve Erin yanağının altında atan kalbi hissetti. “Ne kadar kısa süre kalmayı planlıyor olsan da, Poseidon’un seni bana göndererek böyle bir lütufta bulunmasına hâlâ inanmıyorum.”

Erin onun koluna bir şaplak indirdi. “Hey! Bu tarz konuşmalardan sıkıldım artık. Benden kurtulmaya çalışıyor gibisin,” diye takıldı, havayı biraz yumuşatmaya çalışarak. Ven hemen sırtıttı. “O kadar tahammül edilmez miyim ki beni başka birine atmak için sabırsızlanıyorsun?”

Ven’in gülümsemesi silindi ve gözlerinde yine o mavi-

yeşil alevler belirdi. “Özgür iradeye saygı duyuyor olmam, yatağına girecek bir erkeği öldürmek istemeyeceğim anlamına gelmez, Erin. Ben bir avcıyım ve yarım bin yıldır da öleyim. Bu konuda benimle dalga geçmemeni öneririm.”

Erin’in kahrkahası boğazında düğümlendi ve içinde yükselen arzuyu hissetti. “Tek bir cümlede mağara adamından bir centilmene inanılmaz bir şekilde geçiveriyorsun, Ven. Senin çelişkilerinle başa çıkacak kadar güçlü bir cadı olduğumdan emin değilim.”

Ven’in kolları onu sımsıkı sardığında, gözlerinde yanan acı o kadar kısaydı ki Erin ne anlam çıkarması gerektiğini bilemedi. “Sen benim isteyebileceğim kadar cadısın –ve kadınsın– küçük Taş Ozanım. Bundan asla şüphe etme.”

Erin onun burnuna bir öpücük kondurabilmek için parmak uçlarında yükselirken üzerini parçalayıp öpücüklerden bayıltamamak için kendini zor tuttu. Giysilerini çıkardıklarında birlikte muhteşem olduklarını biliyordu artık. Şimdi ne olur ne olmaz diye, giyinikken ne kadar iyi olduklarını da görmek istiyordu.

Ne olur ne olmaz diye.

Geri çekilirken kendisini ateşin önüne getiren iki adım attı. “Ven gerçek adın mı?”

Ven cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı ama gözlerinde görebileceği tutkuyla, çıplaklık düşüncesine tekrar kapılabileceğinden korktuğu için Erin ona bakmadı.

“Evet, öyle. Kralın İntikamı Ven, Atlantis Hanedanlığı’ndan. Atlantis’i oluşturan yedi ada ve her birinin kendi ha-

nedanlığı vardır. Aralarında en büyüğünün adı da Atlantis'tir ve Yedi Adaların hâkimidir.”

“Yani kraliyetle ilgili bir şey, anladım. Miras gibi olmalı. Ya diğer hanedanlıklar? Oradaki hükümdarlar dük ya da kont filan mı?”

Ven güldü. “Hayır, öyle unvanlarımız yoktur. Yönetici aileler leydi veya lord olur ama yönetici olmayan ailelerden gelen kişiler de cesaretleri veya başarılarından dolayı leydi veya lord unvanı alabilir. Marie, arkadaşım ve yoldaşım Bastien'in kardeşidir ve leydi unvanını defalarca kazanmıştır, çünkü hamile kadınları ve bebeklerini iyileştirmek konusunda eşsiz bir becerisi vardır.”

Erin dudağını ısırды. “Lanet olsun! Oradayken protokolü defalarca çiğnemiş olmalıyım. Marie'ye hiç ‘Leydi Marie’ diye seslenmedim. Kimse söylemedi ki...”

“Sadece Marie veya Nereid Tanrıçası'nın hizmetindeki Baş Bakire olmaktan memnun olduğunu söyleyerek, unvanını kullanmamızı yasaklar.”

Ven'in sesindeki hayranlık Erin'in dikkatinden kaçmamıştı. “Onu çok düşünüyorsun, değil mi?”

“Küçükken hep peşimdeydi. Tanıdığım en meraklı ve sinir bozucu küçük kız çocuğuydu,” dedi Ven, şefkatli bir sesle. “Büyüdüğünde böylesine dingin bir güzelliği olacağı kimin aklına gelirdi ki?”

Ven'in başka bir kadının dingin güzelliğinden söz edişini duyunca Erin elinde olmadan kıskandı. “Evet, benden çok farklı,” dedi, asık yüzle. “Uzun boylu, zarif, dingin; benim

gibi kısa boylu, şişko ve çılgın değil.”

Ven’in hareket ettiğini duymadan onu arkasında buluverdi. “Şişko mu? Ateşin başında fazla durduğun için geçici delilik filan mı yaşıyorsun sen? Sen çok güzelsin ve vücudun o kadar mükemmel ki seni çıplak hayal etmeden bakamıyorum.”

Erin şömineyle ilgisi olmayan ve bütün benliğini saran ateşi hissetti ama yine de gerçeklerle yüzleşen bir kadındı. “Kıçım fazla yuvarlak,” dedi. “Ailevi bir özellik, dolayısıyla aslında nefret etmiyorum ama gerçek gerçektir.”

Ven sımsıkı sarılınca, Erin onun arzusunun en sert kanıtını hissetti. “Bu muhteşem yuvarlaklığa saygısızca verdiğin isimle, *kıçın*, vücudunun geri kalanı gibi mükemmel kıvrımlara sahip.” Ellerini kaldırıp Erin’in göğüslerini avuçladı ve yüzünü saçlarına gömerek hırladı. “Vücudundan söz etmişken... belki de şafağa kadar olan zamanı daha az giysilerle geçirebiliriz?”

Erin başını kaldırıp arkaya çevirdiği anda Ven’in dudaklarını dudaklarında buldu ve birbirlerine uygunlukları konusundaki bütün şüpheleri vücudunu saran alevlerde yanıp kül oldu. Öpüşmeye devam ederlerken Ven’in kollarının arasında dönerek o da erkeğinin boynuna sarıldı.

Kısık bir inilti duydu ama hangisinden geldiğini anlayamadı, çünkü ses ağızlarının içinden boğuk bir şekilde çıktı. Dilleri önce hâkimiyet için mücadele etti, sonra keşfedici bir tutku dansına başladı. Ven sevgilisinin ayaklarını yerden keserek bacaklarını beline dolarken öpmeye devam ediyordu.

Erin de onun omuzlarına sımsıkı sarılmış, asla bırakmak istemiyordu.

Ven aniden başını geri çekerek çılgınca etrafına bakındı. “Şunu duydun mu?”

“Neyi duydum mu?” diye sordu Erin, hâlâ zevk sarhoşu bir halde.

Ven onun kulağına eğilerek “*kurtlar*” diye fısıldadıktan sonra başka bir şey söylemeden Erin’i yere indirdi. Silahlarına atılırken kulübenin içinde tuhaf sesler duyuldu. Gerçekten kurtlardı ve bir tehdide hırılıyorlardı. Sese bakılırsa sayıları çok fazlaydı.

Ve kulübeyi sarmışlardı.

23. BÖLÜM

Işık Çemberi Merkezi

Alaric kendini soktuğu derin dinlenme durumundan irkilerek uyandı. Bir gürültü; beklenmedik bir şey. Başını kaldırıp baktığında, Justice'i elinde kılıcıyla Gennae'nin küçük odasının kapısında dururken gördü.

“Buradan gitmelisin, Alaric. Saldırıya uğradık ve bu kez koordine bir saldırı,” dedi Justice, asık yüzle. Bulaşmış olan kırmızı kan yüzünden saçlarının rengi mora çalmıştı ve savaşçının gözlerinin altındaki koyu renk torbalar, yaraları yüzünden canının itiraf ettiğinden daha çok yandığını gösteriyordu.

Elbette, “bırak şifacı tahmin etsin” şeklindeki antik savaşçı kuralını izleyerek kimseye itiraf etmemişti zaten. Alaric bu düşünceyle hırladı. “Bana açıklamadığın şeyi düzgün şekilde tedavi edemem, Lord Justice.”

Justice –sadece Justice olduğu için– hırslayarak karşılık

verdi. “Zamanını benimle harcamayı kes, rahip. Benden çok daha kötü durumda olanlar var; Brennan ve Alexios da onların arasında. Ama şimdi burada neler olduğunu anlayıp durdurmamız gerek, çünkü bu kan emicilerin her gece saldırmasına tahammül etmem mümkün değil.” Bunu söyledikten sonra olduğu yerde hızla döndü ve koridordan kapıya yöneldi. Alaric onu takip ederken, hortlaklara gerçekte kimle – ve neyle – yüz yüze olduklarını gösterecek gücü kullanmaya hazır olup olmadığını anlamak için kendini tarttı.

Kapıdan çıkıp gece karanlığında gökyüzünde süzülen onlarca vampire bakınca, bu saldırıları düzenleyen kişinin kimle karşı karşıya olduğunu kesinlikle bildiğini ve bu yüzden üzerlerine geldiğini anladı.

Gennae ön kapıdan kısa bir mesafede duruyor, bütün binayı kalkanlamaya çalışıyordu. Alaric onun zorlandığını on adım kadar öteden bile görebiliyordu. Binanın ön köşelerini tutmuş olan ağır silahlı Biçimdeğiştirenlere baktı. “Quinn ve adamları bütün köşeleri tuttu mu?” diye sordu.

Justice tereddüt etti. “Quinn’in adamları ve Christophe da arkada onlarla birlikte.”

Alaric sorması gerekeni sordu. “Ya Quinn?”

“O parlayan gözlerini bana çevirme, rahip,” diye hırladı Justice. “Kaplanla birlikte saatler önce gittiler. Ven ve Erin’e yardım etmek için Rainier Dağı’na gittiklerini tahmin ediyorum ama sorularıma kaçamak cevaplar verdiler.”

Alaric öfkesini haykırmak istiyordu ama güdülerine karşı koyarak sessiz kalmayı başardı. Quinn’e ulaşmak için du-

yularını gecenin karanlığına gönderdi ama bir şey bulamadı. Demek yakınlarda bir yerde değildi.

“Caligula onun kılına zarar verirse, derisini lanet olasıca kan emici kemiklerinden ayıracağım zamana kadar bir daha huzur yüzü göremeyecek,” dedi, güçle gürleyen sesiyle.

“Ben deri yüzmekte ustayımdır, dolayısıyla bana sadece yerini ve zamanını söyle,” diye karşılık verdi Justice, kılıcının kenarını kontrol ederken. “Şimdilik hazırlanmamız gerek. Şu kızıl saçlı cadı, kalkanı uzun süre ayakta tutabilecek gibi görünmüyor.”

Alaric başıyla onayladı ve cadıya doğru yürümek için döndü ama sonra duraksadı. “Yedilerin geri kalanı nerede?”

“Denal, Conlan’a rapor vermek için bir süre önce suya girdi. Alexios kırık kılıcını yatağa götürdü ve ben de bir süre yerinden kıpırdamamasını garantilemek için başının yan tarafına sağlam bir darbe indirdim. Brennan hâlâ kendine gelemedi zaten.” Justice ona sert, ölçen bir bakış attı. “Buna hazır olduğundan emin misin? Sen de pek iyi görünmüyorsun.”

“Endişelerini kendi durumuna sakla, savaşçı,” dedi Alaric, gücü kullanmak için ellerini kaldırırken. “Benim küle çevirmem gereken vampirlerim var.”

Kulübe

Ven pencerelerden birini örten tahtaların arasındaki bir çatlaktan bakarken, Erin de diğer bir pencerede aynı şeyi ya-

piyordu. “Burada en azından yedi kurt var,” diye fısıldadı.

“Bu tarafta da altı kurt daha,” dedi. “Bunlar sıradan kurtlar olamaz.”

Erin gözlerini yarı kapatarak ve ellerini ileri uzatarak bir an durduktan sonra başını iki yana salladı. “Değiller. Bunlar biçimdeğiştiren. Dışarıda büyü de var. Ya aralarından biri büyücü ya da ağaçların arasında saklanan bir cadı var.”

Tam o sırada bir kadın sesi kulübenin dışından onlara seslendi. “İçeride olduğunuzu biliyoruz, Erin. Sen ve Atlantisli, biz sizi yakmadan dışarı çıkmalısınız.”

Erin korkuyla inledi ve dengesini koruyabilmek için bir elini duvara dayadı. “Bu ses! O olamaz...”

“Kim?” diye sordu Ven, Erin’e paltosunu atarken.

“Lillian. Arkadaşım. Berenice’in kaçırdığından şüphelendiğimiz oydu... Öyle olmalı. Bunu yapmak için onu zorlamış olmalılar,” dedi Erin, gücünü toplarken. Kalın paltosunu sırtına geçirirken solgun yanaklarına biraz renk geldi. “O bize ihanet etmez. Etmeyeceğini biliyorum.”

Ven tekrar dışarı baktı. “Kendi isteğiyle olup olmadığına veya nedenine bağlı olmaksızın, söylediğini yapsak iyi olur, çünkü elinde bir meşaleyle orada duruyor ve kurtlardan beş tanesi yarı insan biçimine büründü. Ben iki buçuk metre boyunda bir grup canavara tek başıma girişmekten kaçınmam ama seni riske atamam; özellikle de daha fazlası çevremizi sararken.”

Erin çenesini kaldırdı. “Ne istediklerini görelim. Benim de gücüm olduğunu unutma.”

“Bir şey unuttuğum filan yok, fakat onun kadar güçlü müsün? Gerçekten?” Ven nazik bir sesle konuşuyordu ama gerçekleri bilmesi gerekiyordu. “Ona karşı tam olarak şansın nedir?”

“Duruma bağlı. Onların bilmesini istediğimden daha güçlüyüm, ancak kara büyüye başvurursa onunla başa çıkamam.”

“Taş Ozanı güçleriyle bile mi?”

Erin başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Henüz ne yaptığımı ben de yeterince bilmiyorum ki. Benim...”

“Zaman doldu, Erin,” diye bağırdı Lillian. “Hemen dışarı çık, yoksa eski odunların ne kadar hızlı yandığını hep birlikte görürüz.”

“Dediğini yapalım,” dedi Ven. “Arkamda kal.”

“Tabii. Çünkü on birinci seviyeden bir cadıya karşı senin daha mı fazla şansın var? Hiç sanmıyorum. Belki de sen benim arkamda kalsan iyi olur,” diye karşılık verdi Erin, sesi hiç titremeden. Ven onu kendine çekerek öptükten sonra kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıktı.

“Bu neden bu kadar tanıdık geliyor?” diye sordu, etrafını çeviren Biçimdeğiştirenlere ve ortalarında duran beyaz saçlı cadıya bakarak. Hepsi yarı insan biçiminde on beş kadar kurtadam olmalıydı.

Hepsi de öfkeli gibi davranıyorlardı. *Harika.*

“Dur, biliyorum. Sonunda korkunç kötü kurdun öldüğü bir hikâye yok muydu?” diye devam etti Ven.

Kurtlardan biri –çamur kahverengisi dev gibi bir yara-

tıktı—salyalar damlayan dişlerini göstererek hırladı. “Bu da seni küçük domuz yapıyor, insan,” diye hırladı, yarı hayvan biçiminde olduğu için bozuk bir sesle.

Ven kılıcını çekti. “Ama bu küçük domuzun dişleri var, hayvan herif. Ne istediğinizi söyleyip defolun buradan.”

Cadı araya girdi. “Çok şakacı bir koruma bulmuşsun, hayatım. Ama sen, kardeşlerin ve kaltak annen en yakışıklı erkekleri çekmekte daima başarılıydınız, değil mi?”

Erin fiziksel bir darbe yemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Lillian? Seni kontrol mü ediyorlar? Sen nasıl... Ssn neden...”

Lillian gülerken kahkahaları bir delininki gibiydi. “Doğru. Zavallı, zayıf Lillian; Berenice ve Gennae’nin yarattığı gölgelerin arasından çıkabilmek için birinin ipleri kontrol etmesine ihtiyaç duyar, değil mi? Ya da on yıl önce Gwendolyn’in yaptığı gibi? Babanı elimden aldı, bunu biliyor muydun? Arkadaşımmış gibi davranıp onu çaldı, onunla yatağa girdi ve onunla evlendi; hem de ben daha neler olduğunu bile anlayamadan.”

Erin, Ven’in yanında dururken titriyordu. Ven yaklaşmaya devam eden kurtlardan bir bakışlık zaman çalarak tepkisini kontrol etmek için Erin’e baktı.

“Sen delirmiş olmalısın! Babam annemi seviyordu ve ikisi de sana karşı arkadaştan fazlası olmadılar. Ama sen ne olduğunu düşünürsen düşün, yaptığın şeyi haklı çıkarır mı? Seni seven insanları incitmek? Sen... bize karşı düzenlenen saldırıyla bir ilgin var mıydı?”

Lillian dişlerini gösterdi. “Hâlâ biraz aptalsın, değil mi? Sanırım sarışınlarla ilgili söyledikleri doğru. Ben o saldırıya yardım ettim, seni aptal! Son on yıldır düzenlenen saldırıların çoğunun planlanmasına yardım ettiğim gibi. Kontrolü ele aldığımızda, Caligula bana konseyde yer sözü verdi. Yapmak için doğduğumuz gibi kontrolü ele aldığımızda.”

Ven uzun, yavaş bir hayret ışıltısı çaldı. “Sen salak mısın? Yoksa tarih derslerini çok mu ektin? Caligula gibi bir canavarın sözüne güvenilebileceğini sanıyorsan, otuz yedi yılının mart ayında onu boğmak için yastığı yüzüne bastıran Tiberius’la konuşman iyi olurdu.”

Erin kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attı.

“Hey, ben bir tarih meraklısıyım, ne diyebilirim ki?” dedi, omuz silkerek. “Ayrıca, büyük büyükbabam adamla birlikte arada bir şarap içerdi.”

“Kes sesini, kes sesini, *kes sesini!*” diye bağırdı Lillian. “Bana aldırılmazlık edilmesinden bıkip usandım artık! Gennae ve Berenice son on yılı meclis kararlarında bana aldırmayarak geçirdiler zaten. Annen ve baban düğün yatağına girerken bana aldırmadılar. Ama bunu bana bir daha kimse yapamayacak!! Bu gece Işık Çemberi’ni ele geçiriyorum!” Lillian kollarını kaldırdı ve avuçlarında ateş topları oluştu.

Erin onun hareketini tekrarlayıp kendi ateşini çağırırken Ven araya girdi. “Durun! Buradaysan meclisi nasıl ele geçiriyorsun? Hevesini söndürmek istemem ama Işık Çemberi Merkezi –şey, trafiğe bağlı olarak– buradan birkaç saat kuzeyde. Ama tabii sen muhtemelen süpürgene binersin,” dedi.

Lillian'ın yüzü öfkeden mosmor oldu ve avuçlarındaki ateş toplarından birini Ven'e savurdu. Erin çabucak kalkan örerek hamleyi savuşturdu ve top bir ağaca yönelerek bir anda patladı.

“Seni aptal! Caligula, Drakos’la birlikte Seattle’a giderken ben burada sizinle ilgileniyorum! Kafasını neden sana taktığını bilmiyorum ama babanın annene sulandığı gibi şimdi Caligula’nın da sana ve ablana sulanmasına seyirci kalmayacağım. Siz ölürseniz, Caligula ve ben daha önemli şeylere odaklanabiliriz; *planlarımız* gibi.”

Lillian’ın yanındaki kurtadam muhtemelen tüyleri ürpertmesi gereken bir şekilde kükredi. “Ben buna on üzerinden altı nokta beş veririm,” dedi Ven. “Sadece çirkinliğin için fazladan puan da ekledim.”

Kurtadam saldırmaya hazırlandığı açık bir şekilde hırladı.

Ven, sol eliyle kınından hançerini çıkarırken ve sağ eliyle kılıcını kaldırırken, “Bugünlerde sürüde hiç mizah duygusu kalmadı mı, hmm, çocuklar?” dedi. Sonra yanında donup kalmış olan Erin’e bir bakış attı. “Neden sürekli dünya hâkimiyeti planlarında, kötülüğün gücünden ve görkeminden vs. bahsedip duruyor ki bunlar? Asırlar boyunca bu saçmalıkları kaç kez dinlediğimi bilseydin, bu tüy torbalarını kesip biçmekten neden bu kadar zevk aldığımı da anlardın.”

Erin sonunda acının, şaşkınlığın ve ihanete uğramışlığın yarattığı sersemlikten kurtularak önce Ven’e, sonra Lillian’a baktı. “Tek bir soru, seni hain kaltak: Berenice’e ne yaptın?”

Lillian'ın dudakları öylesine yoğun ve derin bir kötülükle kıvrıldı ki Ven iliklerine kadar ürperdiğini hissetti. Sonra cadı ellerini tekrar kaldırdı ve avuçlarındaki alev topları birkaç santim yükselerek kollarındaki ve ellerindeki kan izlerini gösterdi. “Karanlığı kullanabilmek için kan kurbanı vermem gerektiğini sen bile tahmin etmeliydin. Sadece bunun gönüllü bir kurban töreni olmadığını söyleyelim.”

Erin başını arkaya atarak öfkeyle ve kurtlarıinkiyle boy ölçüşen bir sesle uludu. “O halde bu intikam, Lillian!” diye bağırdı.

“Elinden geleni yap, Erin,” diye karşılık verdi Lillian. “Ama ölmeden önce en azından kardeşlerinden birinin benim elimden geberdiğini bil.”

Bu son darbeye Lillian saldırı emri verdi ve kurtadamlar harekete geçti. Ven ilk çirkin kurtadam üzerine atılmadan hemen önce, Erin'in Lillian'a ışıklı bir cadı ateşi gönderdiğini gördü. Ven saldırıyı savuşturabilmek için suyu kullanarak iki metre yüksekliğinde bir dalga yarattı ama sadece onları geri püskürtebildi. Neredeyse hemen tekrar saldırıya geçtiler.

Ven hançerini ve kılıcını kullanmakta elementlere oranla her zaman daha başarılı olduğunu düşündü. Üstelik hançer ve kılıç kullanmak basitti; savunma yap, saldır, kes, sapla, kes, sapla, eğil, yuvarlan, havaya sıçrarken birini daha biç. Bu arada tepelerindeki karanlık gökyüzü elektrik kıvılcımlarıyla aydınlanıyordu ki bu da iki cadının savaşının nasıl gittiğini gösteriyordu.

Öfkeyle savaşmaya devam ediyor, kasları kesip biçiyor, kalpleri deşiyor, boyunları vuruyor, bu arada böbreklerine, sırtına, başına darbeler alıyor, pençeler ve dişler orasına burasına kapanıyordu. Sonunda hem hançeri hem de kılıcı kan içinde kalmıştı. Uzaktan gelen bir kükreme duydu ve kendi sesi olduğunu anladı; Erin'e sesleniyor, Poseidon'a sesleniyor, Erin'i koruma yeminini haykırıyordu.

Üzerine gelen kurda bakarak sıırıttı –vahşi, manyakça bir sıırıştı– ve kurt bir an tereddüt ederek boncuk gibi gözleriyle Ven'in yüzüne bakakaldı, ki bu da Ven'e kılıcını onun karnına sokma fırsatını verdi.

Güçlü bir ses yeri sarsmaya başladığında Erin'in haykırışını duydu. “Evet, bana şarkı söyle, benimle birlikte söyle,” diye bağırdı ve Ven, Nereid'in Kalbi'nin Taş Ozanı'na karşılık veriyor olması gerektiğini anladı. Sonra Erin de şarkı söylemeye başladı ve geri kalan kurtlar Ven'in bıçaklarından daha korkutucu bir şeyle karşılaşmış gibi geri çekildiler. Pençelerini kulaklarına bastırarak yere devriliyor, korkunç ve berbat seslerle uluyor, yerde acı içinde yuvarlanıp kıvranıyorlardı. Ven yerdeki vücutların kafalarını biçmeye başladı ama savaşçı onuru çaresiz durumdaki düşmanlara saldırmasını yasakladığı için durup, Lillian'a ve temsil ettiği tehdide döndü.

Erin'in şarkısı en tiz soprano sesine ulaşmıştı. Bu sesi hiç şüphesiz kambur balinalar tanırdı. Sonra ellerini önüne kaldırdı ve doğruca Lillian'a saf gümüş rengi ışıklar saçtı. Ven bir yandan yerdeki kurtadamları gözleyip bir yandan da

soluklanmaya çalışırken, Lillian'ın bedeni havaya kalktı ve ışık içine dolup etini dışarı doğru itiyormuş gibi genişleyip şişmeye başladı. Sonra ışık bir anda kaybolunca Lillian sert bir şekilde yere düştü. Erin ellerini indirdi, başını eğdi ve nefes nefese, bitkin ama zarar görmemiş bir halde durdu.

Kurtadamlar daha güçlü seslerle uluyor, hâlâ yerde yuvarlanıyorlardı. Ven kılıcını kaldırarak yerde yatan cadıya doğru koştu; öldürücü son darbeyi indirecek ve Erin'i bu acıdan kurtaracaktı.

Ama yanına ulaştığı anda, başının imkânsız bir açıyla kıvrılmış olduğunu ve camlaşmış gözlerinin gökyüzüne baktığını gördü.

“Ölmüş, Erin,” dedi. “Artık kimseye zarar veremez.”

“Biliyorum,” dedi Erin ve –kısa bir an için– Ven Atlantis'teyken gördüğü acımasız Tanrıçayı görür gibi oldu. Sonra o an geçti ve Erin bir elini ağzına bastırarak kulübenin yan tarafına koşup karlara şiddetle kustu.

Ven onun yanına gitmek istiyordu ama hâlâ halletmesi gereken sekiz kurtadam vardı ve onlara bakarken kısık sesle bir küfür savurdu.

“Hayvan sorununuzla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu bir kadın sesi, arkasından. Ven irkilerek sese döndüğünde, dev gibi bir kaplanın üzerinde ata binmiş gibi oturan ufak tefek kadını gördü. Ven şaşkın gözlerle bakarken, Quinn hırlayan hayvanın sırtından inerek ona yaklaştı. “Jack ve ben yardıma geldik.”

Erin ayağa kalkıp yüzünü temiz karla ovaladıktan sonra

yanlarına geldi. “Quinn. Seni gördüğüme çok sevindim. Paylaşacak haberlerimiz var.”

Jack korkmuş kurtadamların etrafında dolaşp başını kaldırmaya cesaret edene ürpertici bir şekilde kükrerken, Quinn asık yüzle başıyla onayladı. “Bizim de haberlerimiz var ve hiç iyi değil.”

24. BÖLÜM

Işık Çemberi Merkezi yakınlarındaki ağaçların tepesi

Daniel yeni ve gelişmiş görme yetisiyle –şimdi tuhaf bir şekilde çok renkli ve kızılötesi bir kaleydoskop gibi olmuştu– büyülü kalkanın etrafında daireler çizen vampirlere bakıyordu. Antik bir vampirin kanını içerek böylesine bir güce sahip olacağını bilseydi, namussuzun kanını daha ilk karşılaştıklarında kuruturdu. Yaraları tamamen iyileşmişti ve hortlağa dönüştüğünden beri vücudunda böylesine bir enerji hissetmemişti.

Bunu yaparken kalıcı ölüme her zamankinden daha çok yaklaşmış olsa da, kanlar içindeki vücudunu dağlarda sürüyerek sonunda Caligula'nın sarsılmaz güvenini kazanmıştı. Artık nihayet canavarı yok etme fırsatını bulabilecekti ve dünya çok daha iyi bir yer olacaktı.

En azından bir sonraki çılgın diktatör ortaya çıkana

kadar. Barrabas'ın ölümünün kötü vampirlerin insanların politik dünyasını ele geçirme planlarını durduracağını, en azından biraz olsun yavaşlatacağını sanmıştı ama kendisi yok olmuş olmasına rağmen, Barrabas'ın etkisi yayılmaya devam ediyordu. Hiçbir sınırlaması olmayan iyi bir strateji ustasının başarabileceklerine mükemmel bir örnek.

Caligula'nın büyülu kalkanın etrafında dolaşan yavru- larına bakarken, acı gerçeği kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Her beş günün dördünde, gerçek ölümü düşün- mesine neden olacak kadar cesareti kırılıyordu. Atlantisli- lerle, Quinn'le ve son olarak da gizli çabalarına ortak olan kendi türdeşleriyle karşılaşmasaydı, bunu kesinlikle şimdiye kadar yapmış olurdu. Hayatın –hortlaklar için olsa bile– umuda ihtiyacı vardı ve Daniel'in umudu tükenmişti.

“Drakos!” diye gürledi Caligula. “Hemen buraya gel ve şu cadının kalkanını nasıl aşabileceğimizi bulmak konusunda bana yardım et!”

Daniel başıyla onaylayarak ağaçların üzerinden sözde efendisine doğru uçtu. *Yakında. Bulduğum ilk fırsatta, Caligula, başını gövdenden ayıracağım.*

Kulübe

Ven kulübeye girdi ve hemen uyku tutulumunun üzerinde kıvrılıp büzülmüş olan Erin'e baktı. Muhtemelen yine bütün gücünü tüketmişti ama her nasılsa kendisinden iki se-

viye yukarıda oturan bir cadıyı yenmeyi başarmıştı. Ven onu yanlış okumuyorsa, aynı zamanda ilk kez birini öldürmüştü ki bunu aşmak daha da zordu.

Aslında bunu aşmak asla kolay bir şey olmamalı, diye düşündü, birinci veya yüzüncü kez olması fark etmez. Hatta onun gibi artık sayısını bilemeyecek kadar çok kişiyi öldürdüyseniz bile. Öldürmek öldürmekti ve Tanrılar muhtemelen öbür tarafta dolu bir skor panosuyla bekliyor olmalıydı. Eğer öyleyse, Erin'in cesaretini de fark etmiş olmalıydılar, çünkü cadı ateşinden daha parlaktı. Ven ona yaklaşıp kucağına alıp sessizce oturdu, sevgilisine sarıldı ve saçlarının kokusunu içine çekti.

Kapı aninde açıldı ve insan biçimindeki Jack –ama iki ayak üstünde yürürken kaplana oranla daha az yer kapladığı pek söylenemezdi– peşinde Quinn'le içeri girdi. “Caligula'nın planlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı,” dedi Jack, saçlarındaki ıslak karı silkelirken. “Beslenme zincirinde bir hayli aşağıda oldukları söylenebilir.”

Ven bir kaşını kaldırdı. “Beslenme zincirinde aşağıdalar mıydı?”

Jack cevap verirken gözleri bir insandan çok kaplanınkilere benziyordu. “Evet. Öyleydiler.”

Quinn'in yüzü de neredeyse Erin'inki kadar solgundu ve gözleri ölü gibi bakıyordu. Ya kalbi taşlaşmış bir katildi ya da davası adına korkunç şeyler yapmak zorunda kaldığında dünyadan kendini çekmişti. *Davaları*, diye düzeltti Ven. Riley'i tanıdığı için, Quinn'in soğukkanlı bir katil olmadığı

ğından emindi. Yani aslında son derece zor bir yolda yürüyor olmalıydı. Ven onun cesaretini ve kararlılığını takdir ederken, Erin'in öyle duygusuz bir yola girmesine asla izin vermeyeceğine yemin etti.

"Kahve var," dedi Erin, zor duyulan bir sesle. "Raflarda konserve yiyecekler var ve yanımızda da bozulmaz yiyecek getirdik."

Quinn dikkatini Erin'e çevirdi. "Ev sahibesi olmana gerek yok, Taş Ozanı. Biz..." Birden sözünü yarıda keserek hızlı adımlarla gelip Erin'in önüne çömeldi. "Ah, hayır, Erin. Kendini böyle hissetmemelisin. O bir haindi."

"Ne?" Erin başını kaldırdı ve sonra tekrar dizlerine indirdi. "Ah, duygusal empati. Riley'le kardeş olduğunuzdan anladığım kadarıyla sen de öylesin. Zihnimden çekil." Bu sözlerde öfke yoktu; sadece Ven'in duygusal bir patlamayı tercih edeceği kadar ürkütücü bir donukluk vardı.

"Ven, Jack. Dışarı," dedi Quinn, ayağa kalkarken. "Hemen."

Ven, Erin'e daha sıkı sarıldı "Sen neyin..."

"Dışarı. Çıkın. Hemen," diye tekrarladı Quinn, bakışlarını Erin'den ayırmadan. Ama Quinn'in gözlerindeki anlayış, Ven'in yerine karar verdi.

"Senin için uygun mu, *mi amara*?" diye mırıldandı Ven, Erin'e.

Erin omuz silkti ama sonra Ven'in kucağından kalkınca, Ven bunu kabul olarak algılayarak gitmek için ayağa kalktı. "Bana ihtiyacın olursa dışarıdayım."

Quinn keyifli bir tavırla sırıttı. “Ben görüdüğüm kadar kötü değilim, ağabey.”

“Ağa...” Ven bir elini alnına patlattı. “Ah, Tanrılar adına, bunu hiç düşünmemiştim. Riley ve Conlan evlendiğinde aile olacağız. Ben buna nasıl dayanacağım?” diye homurdandı.

Quinn uzandı ve küçük bir çocukmuş gibi Ven’in saçlarını karıştırdı. “Sorun değil, ahbap. Aile buluşmalarında üstüne çok fazla gelmeyeceğime söz veriyorum.”

Homurdanarak Jack’in peşinden kulübeden çıkarken, Erin’e dönüp son bir bakış attı ve yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görünce sevindi. Belki de Quinn onu kendisinin yapamayacağı şekilde biraz rahatlatılabildi. Ven’in düşünebildiği tek şey onu uyutana kadar sevişmekti ki şu anda pek de pratik bir çözüm sayılmazdı.

“Gel bakalım, balık çocuk,” dedi Jack. “Sana konserve olmayan bir şeyler avlamayı öğreteyim.”

Ven cevap vermeden önce altın renkli dönüşüm parıltısının kesilmesini ve adamın yerine kaplanın geçmesini bekledi. “Sen Balıkadam diyeceksin.”

Kaplan hırlayarak ormana yöneldi ve Ven de arkadaş çevresinin aniden cadılardan, asilerden ve kaplanlardan oluştuğunu anladığı için başını iki yana sallayarak onun peşinden gitti.

Işık Çemberi Merkezi

Justice kalkanın etrafından dolaştı ve yirmi dakikadır üçüncü veya dördüncü kez Alaric'le aynı tarafta olduğuna sevindi. Rahip gücünü Gennae'ninkine eklemişti ve kalkan üzerine atılan, dişlerini gösterip gözlerini parlatan, çılgına dönmüş vampirlere kesinlikle geçit vermiyordu.

Aralarından biri tepedeki ağaç dallarından birinden doğruca üstüne atılıp birkaç santim üzerinden kalkana çarpınca kısık sesle bir küfür savurdu. Dalların tepesine bakınca silueti Daniel'inkine çok benzeyen birini gördü; demek vampir Alaric'in depoda yaydığı enerji patlamasından kurtulmuştu.

Justice bunun bir kazanç mı, yoksa kayıp mı olduğunu bilemedi. Daniel, Drakos kimliğiyle Caligula'yı içeriden çöktermeyi planlıyordu. En azından teori buydu.

Kişisel olarak, Daniel/Drakos'un aslında çift taraflı ajan olabileceği fikri birkaç kez Justice'in aklına gelmişti. Vampir sırları olan bir adama benziyordu ve Justice kesinlikle sırları tanıyacak konumdaydı. Benzer benzeri çekerdi.

Ama Justice bu düşüncelerini asla dile dökemezdi. En azından öldürmek istemediği birine söyleyemezdi.

"Justice!" diye seslendi Alaric. "Sanırım bir plana ihtiyacımız var. Caligula, Drakos'un yanında ve bu saldırıyı kendisi yönetiyor. Ama karşılık vermek için kalkanı indirirsem, bu vampirler içeri doluşuverir."

"Davet edilmeden binaya giremeyecekleri doğru değil mi?"

“Doğru olmalı, özellikle de mühür varken. Ama vampirlerin binalarla ilgili kuralı burada geçerli olmayabilir, çünkü bu bir kamu binası,” diye cevap verdi Alaric, zümrüt yeşili ışıkla parlayan gözlerle bakarak.

Gennae kollarını indirdi. “Benimle dalga geçtiğin için teşekkürler ama bu kalkanı bensiz ayakta tuttuğun açık, Alaric. Belki bana bırakırsan, aktarım anında içinden geçebilirsin. Daha önce merkeze aşağıdan girmeye çalışan vampirler oldu ve sonuç onlar için hiç de hoş değildi.”

Justice gözlerini kıstı. “Bunu söylerken ne demek istediğinden emin değilim ama aklıma birkaç şey geliyor. Birincisi, savunmanızı indirmenizi sağlamak için numara yapmış olabilirler. İkincisi, bir bebek vampiri etkileyen şey, Caligula kadar yaşlı bir üstat vampir üzerinde etkili olmayabilir.”

“Numara yaptılarsa, mühürlerimizi geçmeye çalışırken aniden alev almaları oldukça ikna edici bir yöntem,” diye tersledi Gennae. “Ve antik vampirlerin güçlerinin de farkındayım. Fakat siz Atlantisliler onlarla asırlardır savaşıyorsunuz, değil mi?”

Alaric başını eğdi. “Evet, Leydim. Ama yakın zamana kadar böyle düzenli saldırıları hiç olmamıştı. Hortlaklar komün tarzında yaratıklar değildir ve hiçbir zaman da olmadılar. Dolayısıyla dağınık durumdayken onları yenmek tamamen farklı bir durumdu.”

Christophe koşarak binanın köşesinden çıkıp geldi. “Bu kalkanın ne kadar derine indiğini bilmiyorum ama binanın arkasındaki vampirler altını kazmaya başladılar.”

Alaric kendi dillerinde bir küfür savurduktan sonra gözleri daha da parladı ve Atlantis tarihinin gelmiş geçmiş en güçlü rahibi gücünü kullanırken Justice'in teni cızırdadı. Birkaç saniye sonra başıyla onayladı. "Kalkan şu anda yerin dört metre altına iniyor ve gerekirse binayı bütün bir kürenin içine alabilirim."

"Senin tarafında olduğuma sevindiğimi söylemiş miydin?" diye mırıldandı Justice, yine kalkanın kenarının dibinde bir ileri bir geri nöbet tutmaya hazırlanırken. "Neden onları içeri almıyoruz? Binaya giremezlerse –evet, tamam, bu büyük bir *eğer*– birimize karşı sadece sekiz-dokuz kişiler."

"Bu belki Atlantis savaşçıları için makul bir sayı olabilir ama yanımızda savaşan Biçimdeğiştirenler yorgun ve yaralı ki biz de tam formumuzda değiliz," dedi Alaric, Justice'in açık gömleğinin altındaki sargılara bakarak.

"Bu sadece bir çizik," diye itiraz etti Justice. Gruba bakındı ve birçoğu kendi *çiziklerinin* etkisinden kurtulmaya çalışan Biçimdeğiştirenlerin sendeleyerek yürüdüğünü kabul etmek zorunda kaldı.

"Pekâlâ, haklı sayılırsın," diye itiraf etti Justice. "O halde planımız nedir?"

"Gennae'nin planı işe yarayabilir. Ben gidip durumu... Caligula'yla tartışırken... o da kalkanı ayakta tutar," dedi Alaric, dişlerini göstererek.

"Eğer *tartışmak* kelimesiyle 'katil yaratığı dünya yüzeyinden silmeyi' kastediyorsan, bu plana kesinlikle uyarım,"

dedi Gennae.

“Bensiz bir yere gitmiyorsun,” diye hırladı Justice, rahibe meydan okuyarak.

“Bensiz de,” dedi Christophe, hançerlerini çekerek.

Alaric bir kaşını kaldırdı. “Aksini beklemiyordum ki zaten.”

25. BÖLÜM

Kulübe

Erin, Quinn'in ne yaptığını görmek için yorgun bir tavırla başını kaldırdı. Kadın birkaç dakikadır sessizdi; erkeklerin kulübeden çıkmasını emrettiğinden beri tek kelime etmemişti. Quinn bağdaş kurmuş halde yerde ateşin önünde oturuyor ve alevlere bakıyordu.

“Bir konuda benimle konuşmak filan mı istedin? Sadece kızlar arasında? Belki de ‘Yaşam, Özgürlük ve Amerikan Tarzı için öldürmek doğrudur,’ filan?” Sözleri istediğinden daha az alaycı ve daha yorgun çıkmıştı. Belki de pek fazla savaşacak gücü kalmamıştı.

Quinn ona karamsar bir bakış attı. “Duymak istediğin bu muydu? Sana kendini daha mı iyi hissettirecek? Eğer öyleyse, al bakalım, falan filan.”

Erin şaşırdı. “O halde benimle konuşmak istediğin nedir?”

Quinn iç çekti. “İşin doğrusu, daha çok dinlemek istedim. Bir kereden fazla yaptığında öldürmenin kolaylaştığını mı sanıyorsun? Kolaylaşmıyor. Aslını istersen daha da zorlaşıyor.”

“O halde sen nasıl yapıyorsun? Yaptığın şeyi her gün, her ay nasıl yapıbiliyorsun?” Erin ellerini kemiklerinin beyazı görünecek kadar sıktı. Vampirleri kazıklamak bile bir siyah-beyaz meselesi değil; birçoğu arkadaşların, komşuların, toplumun katkıda bulunan üyeleri ama kan içiyorlar işte. Görünüşleri tıpkı bize benzeyenlerin yüzlerine bakıp da, onları nasıl öldürebiliyorsun?”

“En iyi arkadaşlarından bazıları vampir, değil mi?” diye sordu Quinn. “Bak, bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Dediğim gibi, giderek daha da zorlaşıyor. Alman her can, hortlak olsa bile, geçmişimde başka bir kara leke oluyor. Ruhumda.” Güldü. “Beni duysana: ‘Ruhumda bir leke.’ Aniden bir dram kraliçesi oldum.”

“Ya öyleyse? Bu gece Lillian’ı öldürdüğüm için ruhum onarılmaz bir şekilde lekелendiye? Bir biçimdeğiştiren veya bir vampir değildi. O bir insandı.”

“O bir canavardı,” dedi Quinn. “Ven bize ablanı, cadı arkadaşınızı öldürmekle ve ailenin katliam planına yardım etmekle övündüğünü söyledi. Sence yaşamayı gerçekten hak ediyor muydu?”

Erin, Quinn’e baktı. Alevlerin ışığı yüzünde tuhaf ve ürkütücü gölgeler yaratıyordu. Erin korku duygusunu bir kenara atarak bir süre bu soruyu düşündü. Sonunda başını iki

yana salladı. “Ben yapmam gerekeni yaptım ve yine yaptım. Nefsi müdafaaydı ve Ven’i koruyordum, çünkü Biçimdeğiştirenlerin hepsini öldürse bile, Lillian onu yine de öldürdü. Ama kimin yaşamayı hak ettiği konusunda yargı bana düşmez. Bu, Tanrıça’nın karar vereceği bir konu.”

Quinn yüzünü ateşe döndü. “Belki. Belki de senin Tanrıçan ve benim Tanrım, sorunun cevabı olarak bize onları yenme gücünü vermiştir. Her iki şekilde de, bunun daha fazla devam etmesini istemiyorum. Bir kenarda durup, vampirler politik liderliğimizi ele geçirirken, hortlakları insanlara karşı koruyan ve üstün kılan kanunları tek tek çıkarırken bunları izleyemem. Biçimdeğiştirenlerin bölge savaşları sırasında masum insanları öldürmesine seyirci kalamam.”

Erin’in benliğini çaresizlik duygusu kapladı. “Bir fark yaratabilir miyiz, Quinn? Çabalarının gerçekten sonuç vereceğine inanıyor musun? Hepimiz Tanrıların önünde büyük bir gösteri yapıyormuşuz gibi hissediyorum. Hani şu deliklerden çıktığı anda kafalarına balyozla vurman gereken plastik yaratıklar vardır. Ne kadar vurursan vur, sürekli gelmeye devam ederler.”

Quinn’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Evet. O oyunu oynamıştım. Sokak gösterilerine ve karnavallara ayıracak zamanım olduğu günlerde. Şimdi üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyor.”

“Şey, vampirler insan ırkını ele geçirmeyi ve bize koyun muamelesi yapmayı planlıyor; Biçimdeğiştirenler ve giderek daha fazla sayıda cadı karanlık tarafa geçiyor; onlar o yara-

tıklar... her yerdeler ve bütün olasılıkların bize karşı olduğu, hiç bitmeyecek bir oyun gibi geliyor,” dedi Erin.

“Bu gece yaptığın şey işe yaramaz veya nafile değildi. Kanunlar ne derse desin, yanlış da değildi. Yasalar henüz bu tehdidi bastırmak için yapmamız gerekenleri yasaklamadı. Vampir komplosunu ortadan kaldırıncaya kadar da yapamayacak, çünkü kanunları yazanlar onlar ve karşı çıkan herkes ortadan kayboluyor.” Quinn ateşe bir odun daha attı. “İnancımızı korumak zorundayız, Erin.”

“Bilmiyorum. Ben...”

Quinn yumruğunu avucuna indirdi. “Kes şunu! Kendine acıyacak zamanın yok. Şu yakutu bulup kardeşimi kurtarmak için güçlü olmana ihtiyacım var. Hayatımda kalan tek güzellik o ki, ona ve bebeğe...” Yanaklarından yaşlar boşanırken başını iki yana salladı.

Erin, öfke ve kararlılıkla sertleştiğini hissetti. “Ben kendime acımiyorum, Quinn, inan bana. Bunun ne anlama geldiğini anlayacağını sanmıyorum ama bu gece Vahşileştirme’yi hiç sınırlamadan ve sıkıntı yaşamadan kullandım. Taş şarkıları güçlerimi çok artırmış gibi görünüyor. Aniden, meclisin bana Vahşileştirme’yi kullanmamamı söylemesine de aldırmamaya başladım. O halde bence sabah gidip Nereid’in Kalbi’ni nasıl bulacağımızı planlayalım.”

Quinn uzunca bir an ona baktıktan sonra gülümsedi ve yerinden kalktı. “Çocukları kıçlarının üzerine oturttuğun anda seni seveceğimi anlamıştım.”

“Aynen.”

Işık Çemberi Merkezi

Justice kılıcını kalkanın kenarında kalkık tutarak Alaric'in yanında durdu. Christophe rahibin diğer tarafında duruyordu ve Biçimdeğiştirenlerin en güçlü durumda olanları iki yanlarında dizilmişti. Gennae kalkanı tutarken çok sayıda adam tarafından korunarak geride duruyordu.

“Şimdi!” diye emretti Alaric ve kalkan gözden kayboldu. Justice ve Christophe'la birlikte ileri atıldılar ve kalkan neredeyse hemen arkalarından tekrar belirdi. Kalkan indiği anda ileri atılan vampirlerden birkaçı geçmeyi başardı ama kalkan geri gelirken ikiye bölünenler dışında, diğerleri de içeridekiler tarafından katlediliyordu.

“Eh, konuşalım mı, İmparator?” diye seslendi Alaric.

Justice onun unvana saygı göstermesine inanmadı ama muhtemelen stratejik bir hareketti. Vampirler kibirleriyle ünlüydüler ve Alaric'le Conlan, hem cesurca hem de zekice stratejiler açısından Justice'in babasıyla neredeyse denktiler. Babasını düşününce yere tükürdü ve sevimsiz anıları zihninden atarak önündeki işe odaklandı.

Caligula yanında Daniel'la birlikte ağaçların arasından süzüldü. Drakos. Ona *Drakos* demeyi hatırlamalıydılar, yoksa oyun bozulurdu.

“Çok cesurmuşsun, Atlantisli,” diye tısladı Caligula. Bütün gücü ve varlığıyla konuşuyor, sesi karanlık çimenlikte

yankılanıyordu. “Ama belli ki kim olduğumu biliyorsun.”

“Seni tanıyorum, Germanicus. Zalimliğini, aşırılıklarını ve deliliğini biliyorum,” dedi Alaric, fırtına dalgalarının üzerinde gürleyen gök gürültüsü gibi bir sesle. “Ben Poseidon’un başrahibiyim ve artık günlerin sona erdi.”

Caligula hırladı. “Bir defasında atıma bir rahibin adını vermiştim. Incitatus’un en azından mücevherli bir kolyesi ve altın bir ahır yemliğı vardı. Senin sahip olduğun tek şeyse, geçen asra ait bir grup savaşçı.”

Alaric bir kaşını kaldırdı. “Poseidon adına, hayal bile edemeyeceğin bir gücüm var benim. Bir at, senin gibi kendi kendini Tanrı ilan etmiş bir salağa ancak hak ettiğini verebilir. Hem de bol yığınlar halinde.”

Daniel hırlayarak Alaric’e doğru bir hamle yaptı. “Onu aşağılamaya cüret ediyorsun! Başını gövdenden ayırmak ve Deniz Tanrısı’nın çok sevdiği kanını içmek hoşuma gidecek.”

Justice onu engellemek için kılıcını kaldırdı ama Alaric neredeyse rahat bir tavırla elini salladı ve vampir on beş metre geri uçup bir ağaca çarparak yere düştü.

“Uşaklarının aptalca cesaret gösterileriyle harcayacak zamanım yok. Burada ne işiniz var?” diye sordu Alaric.

“Sadece insanlığın kanının özgürce ayaklarımın altında akmasını istiyorum,” dedi Caligula, dişlerini göstererek. “Bir daha yüzeye çıkıp bana meydan okuyamamanız için su altındaki kıtanızı da yerle bir etmek istiyorum. İnsanların Nemi Gölü’nde bulduğundan daha iyi yüzer saraylar yaptırmak is-

tiyorum.” Güldü. “Detaylı bir liste ister misin? Son bir dileğe ne dersin? Bütün insanlığın adımı duyduğunda titremesini istiyorum.”

Justice gözlerini devirdi. “‘Benden korktukları sürece nefret edebilirler,’ değil mi? Yaklaşık iki bin yıldan sonra hâlâ yeni sözler bulamadın mı?”

Caligula parlayan gözlerini Justice’e çevirdi. Justice bakışlarını kaçıramadan kendini kızıl alevlere düşerken ve bir üstat vampirin etkisine girerken buldu. Tam o anda bir kükreme duydu ve Daniel üzerine atılarak Justice’in kılıcını elinden düşürdü.

Daniel dişlerini göstererek etki tamamen yerleşmeden Justice’in başını yana çevirdi. Sonra vampir saldırarak dişlerini Justice’in boynuna geçirdi. Justice acıyla haykırmamak için dişlerini sıktı. Daniel dişlerini neredeyse hemen geri çekti ama başını kaldırmadı.

“Başarı Tepesi’nin zirvesinde mühür açıklığı var,” diye fısıldadı Daniel. “Onu bul ve arkadaşlarını kurtarmama yardım et. Şimdi bütün gücünle bağır.”

Justice olanca gücüyle bağırды. Yapması zor bir şey değildi. O lanet ısırk *acıtmıştı*. Daniel, Justice’in bacağına iterek üzerinden kalktı ve abartılı bir tavırla ağzındaki kanı sildi.

“Bu Atlantislilerin kanı insanlarınkinden daha lezzetli, sence de öyle değil mi?” dedi Daniel.

Caligula ve Alaric sessizce durmuş, ikisi de kendi tarzlarında güçlerini kullanıyorlardı. İkisi de gerilemeye niyetli

değildi. Justice çok fazla kanı emilmiş ve sersemlemiş gibi davranarak kalkmaya çalıştı. Bir adım sendeleyerek Christophe'u görmeye çabaladı.

"Kalkanın yanında, Justice," dedi Alaric, belli belirsiz şekilde gergin bir sesle. "Bacağı kırılmış olabilir. Onu kontrol etsen iyi olur."

Justice onları duyabileceği bir yerde kalmaya dikkat ederek yavaşça topallayarak yürüdü.

İlk geri çekilen Caligula oldu. "Bu nafîle. Birbirimize dengiz, Rahip. Cadıyı bana ver, ben de kuşatmayı kaldırayım."

"Hangi cadı? Tahmin edeceğin gibi, meclis merkezinde birkaç cadıdan fazla var," dedi Alaric, sakince.

"Erin Connors. Onu bana ver ve ben de geri kalanına dokunmayacağıma dair söz vereyim."

"Sözünün bir değeri yok, vampir. Yaşarken de yoktu," dedi Alaric. "Sana kimseyi vermiyoruz."

Kalkanın yanında dirseğinin üzerinde yerde yatan Christophe gülmeye başladı. "Seni aptal vampir!! Bütün bu zamanını ve emeğini burada bile olmayan bir cadı için mi harcadın? O şimdiye kadar Kanada yolunu yarılamiştir bile."

Alaric bir elini yere doğru sallayarak Christophe'a öfkeli bir bakış attı. "Sessizlik! Onlara hiçbir şey söylemeyin."

Ama çok geçti. Caligula havaya sıçradı ve kalkanın üzerinden süzülerek aşağı baktı. Parlak büyülü engelin en üst noktasına ulaştığında, elleri ve yüzüyle dokunana kadar alçaldı ve birkaç saniye orada kaldı.

Aniden karanlıktan yükselen bir iblis gibi çılgılık attı ve Justice'in zorlukla izleyebildiği bir hızla dönerek havaya yükseldi.

"Yanıma gel, Drakos! O gitmiş ve nereye gitmiş olabileceğini biliyorum," diye bağırdı Caligula. "Başarı Tepesi yakında adını gerçekten hak edecek."

Daniel, Justice'e bir bakış attı; Justice başıyla onayladı. Sonra o da deli imparatoru izlemek için havaya yükseldi ve kan emicilerin hepsi onların peşinden gitti.

Alaric, Christophe'un yanına gelerek ellerini yaralı sa-vaşçının bacağına koymak için çömeldi. Bacağın iki farklı yerden kırıldığı belliydi. Elleriyle Christophe'un bacağının arasında mavi-yeşil ışıklar parlarken bir şey söylemedi. Ama işi bittikten ve Christophe iyileşmiş olan bacağına esnetip oynattıktan sonra, Alaric dönüp Justice'e baktı.

"Sana ne dedi o?" diye sordu.

"Başarı Tepesi'nde korunan bir açıklık varmış," dedi Justice.

"Başka?"

"Hiç." Justice başını iki yana sallamaya başladı ama sonra pantolonunun içinde bir şey hissetti. Elini cebine sokup çektiğinde buruşturulmuş bir kâğıt buldu. "Kabaca çizilmiş bir harita ve yön bilgileri," dedi, kâğıdı Alaric ve Christophe'a göstermek için uzatırken.

Alaric başını yine gökyüzüne kaldırdı. "Onu Kanada'ya yönlendirme çaban kötü değildi, Christophe, ancak Taş Ozanı'nın burada olmadığı gerçeğini söylememeni tercih ederdim."

Christophe başını eğdi. “Bunun için üzgünüm. Onu yanlış yere yönlendirmeyi ummuştum.”

Alaric gökyüzüne, vampirlerin gittiği yöne doğru baktı. “Nereye gittiklerini fark ettiniz mi?”

“Güneye,” dedi Justice. “Güneye gittiler.”

Gennae dikkat çekmek için kollarını sallayarak onlara seslendi. Kalkan titreyerek gözden kayboldu. “Artık buna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, haksız mıyım? Ama savaşçıların sana ihtiyacı var, Alaric. Brennan’ın durumu kötüleşti.”

Alaric cadıya dönerek başıyla onayladı. “Birazdan onunla ilgilenirim,” diye seslendi ve iki savaşçıya döndü. “Görünüşe bakılırsa Erin ve Ven umduğumuzdan daha odaklı bir saldırıyla karşı karşıya ve temel şifa eylemleri dışında gücümü çok fazla tükettim.”

“Ben peşlerinden gidiyorum,” dedi Justice, kılıcını çekerek. “Gizli görev fikirleri havaya uçtu zaten.”

“Ben de geliyorum,” dedi Christophe ama daha ilk adımını attığı anda sendeledi.

“Senin burada kalıp iyileşmeye devam etmen gerek,” dedi Alaric. “O kadar zayıfsın ki, ancak Justice’i engellersin ama burada meclisi korumak için becerilerine ihtiyacım var.”

Christophe’un gözleri öfkeyle parladı ama olduğu yerde dönerek binaya yöneldi.

“Git artık, Justice. Poseidon seninle olsun. Erin, Riley ve bebeği kurtar,” dedi Alaric. “Taş Ozanı’nı Nereid’in Kalbi’ne götürmesi için Ven’e yardım et, yoksa bütün Atlantis’in

geleceği tehlikeye girer.”

Justice kıpırdayamadan, Alaric onun omzunu sıkıca tuttu ve bütün vücudunu bir sıcaklık dalgası yaladı. Rahibin gözleri bir an parladı, sonra tekrar normal yeşiline döndü ve Justice benliğine yayılan taze enerjiyi, başındaki ve göğsündeki acıların silindiğini hissetti. Teşekkür ve veda anlamında Alaric'in kolunu tuttuktan sonra sise dönüşerek gökyüzüne yükselip vampirlerin peşine düştü.

Asırlar boyunca kimliğimi gizli tuttuktan sonra şimdi bütün Atlantis'in geleceği benim omuzlarımda, diye düşündü, ağaçların tepesine yükselirken.

Hepimiz yandık.

26. BÖLÜM

Kulübe

Ven, Jack ve Quinn'in çevrede devriye gezmek için çıkmasını bekledikten sonra Erin'in ellerinde duran ve hiç dokunmadığı yiyecek tabağını aldı. "Bunu raftaki sağlam naylon torbalardan biriyle yanımızda götüreceğiz," dedi. "Bir ulusal parkı kirletmek yok."

"Sen gerçekten çöpü mü düşünüyorsun?" diye sordu Erin, yorgun bir tavırla. "Bu işte hayatta bile kalamayabiliriz. O zaman çöpü kim çıkaracak?"

"Şu anda odaklanmamız gereken şey senin dinlenmen. Lillian'la savaşırken gücünü tüketmiş olmalısın."

Erin başını iki yana salladı ve alevlerin ışığı altın rengi buklelerini aydınlatarak Ven'i arzuyla doldurdu. Hem o saçlara hem de bütün vücuduna dokunmak istiyordu.

"Hayır, tüketmedim," diye itiraz etti Erin. "Vahşileştirme'yi kullandım ve ilk kez herhangi bir sıkıntı yaşamadım. Bunun için memnun mu olmalıyım, yoksa korkmalı mıyım, bilmiyorum."

Ven temasa ihtiyaç duyarak onun yanına oturup elini tuttu. Böyle önemsiz bir şekilde olsa bile tenine dokunmaya ihtiyacı vardı. "Söyle bana. Bana şu Vahşileştirme'den ve

neden yasak olduğundan söz et. Neden kendini savunmak için elindeki bütün büyü gücünü kullanmaman gerektiğini anlayamıyorum.”

Erin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Ven onun cevap vermek istemediğini sandı.

“Bu bir cadı sırrı filan mı? Dışarıdan kişilerle paylaşmanıza izin verilmeyen süper büyülü tokalaşmanız mı?” Ven sırıttı. “İnan bana, sır tutmayı bilirim.”

Erin’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ama çabucak silindi. “Öyle değil. Sır filan değil. Sadece bu konudaki geleneksel düşüncenin yanlış olduğunu düşünmeye başlıyorum. Vahşileştirme’yi asla kullanmama kuralının altında yatan şey kara büyü. Onu kullanmak cadının gücünü ele geçirmeye çalışan varlıklara kapı açabilirmiş.”

Ven bunları düşünürken öne eğilerek Erin’in bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Buna artık inanmıyor musun?” diye sordu sonunda.

“Neye inanacağımı bilmiyorum. Niyetimin iyi olduğunu biliyorum. Kara büyüye karşı bütün gücümle savaşacağımı biliyorum. Ama aynı zamanda –doğru ya da yanlış– birini öldürdüğümü de biliyorum. Ailemden biri gibi olan bir kadını.”

“Sen kendini savundun. Seni öldürecekti. Seni öldüreceğini açıkça da *söyledi*. Ablanı öldürmüş. Berenice’i öldürmüş; onu ölüm büyüüne kurban etmiş. Senin içinde karanlık bir şey yok, Erin.” Ven onu ikna etmek için doğru sözleri bulmaya çalıştı, fakat doğru olduğunu bildiği şeye onu nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Doğanın en temel kanunu –öl ya da öldür– onu en acımasızca şekilde vurmuştu ve duyguları onu korumak için gerçekleri engelliyordu.

Şartlar düşünülürse, gerçekçiydi ama pek de yardımcı değildi.

Erin elini çekerek yerinden kalktı ve küçük alanda yürümeye başladı. “Bunu nereden biliyorsun? Ben nereden biliyorum? Nasıl *bilebilirim* ki? Bu delilik gibi değil mi? Gerçekten deliren insanlar gerçeklikle bağlantılarını kaybettiklerini bilmezler, öyle değil mi? Dolayısıyla, belki de tamamen içine girene kadar karanlığın seni ele geçirdiğini anlamıyorsundur.”

“Belki de tam tersidir. Belki delirip delirmediğini veya karanlık tarafa teslim olup olmadığını sorgulamak, öyle olmadığının somut kanıtıdır,” diye karşı çıktı Ven.

Erin durup ona döndü. “Bilmiyorum, Ven. Bildiğim tek şey şu ki, boğuluyorum ve yüzeye çıkmanın bir yolunu göremiyorum. İstedğim tek şey Caligula’yı yok etmek ve ailemin intikamını almak. Şimdi nihayet onunla yüzleşmek üzereyim ve çok fazla şey söz konusu. Ablam elinde. Nereid’in Kalbi elinde olabilir ki Riley ve bebeğe yardım edebilmek için ona ihtiyacım var. Ve aniden, hayatım boyunca kullanmamın yasaklandığı bir büyüü kullanıyorum. Bir strateji ustasına karşı satranç oynuyorum ve bütün kurallar değişti.”

“Belki. Belki de söylediğin her şey doğrudur. Ama şimdi yanında ben varım. Sen kraliçeyse ben de şahım. Piyon olarak Jack ve Quinn var. Ya da filler diyelim. Jack’in sıradan bir piyon olmaktan hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi, kendisine piyon dendiğini duysa orman çocuğunun yüzünün alaçağı hali hayal ederek. “Dinlenmen gerek, Erin. Sabah onun peşine düşeceğiz; gün ışığında. Ve başarılı olacağız.”

Ven, Erin’in yanına gelerek onu kollarına aldı. “Başarılı olacağız, çünkü zaten başka seçeneğimiz yok. Şimdi nöbet sırası bana gelene kadar dinlenelim. Sadece uyurken sana sarılmak istiyorum. Bana bu hediyeyi verir misin?”

Erin başını yana yatırdı ve yaramazca bir tavırla gülüm-

sedi. “Ciddi misin? Daha fazlasını istemiyor musun?”

Ven homurdanarak ellerini Erin’in poposuna indirdi ve onu kendine çekerek üzerinde yarattığı sertleştirici etkiyi kanıtladı. “Sanırım bunu sen de biliyorsun ama uyuman gerek ve dahası, belli bir isyan lideri ve evcil kaplanı her an kapıdan girebilirler. Ablasını kurtardıktan, yakutu geri aldıktan, Riley’i iyileştirdikten sonra, seni güvenli bir şekilde Atlantis’e geri götürebilirim. O zaman aslında çok daha fazlasını istediğimi sana gösteririm. Aslını istersen, sanırım bunu sana günler ve geceler boyunca gösterebilirim.”

Erin’in kakhahası Ven’in içini mutlulukla doldurdu ve zihninde bir şey yerine oturdu. Erin’in bir savaşçıya ihtiyacı vardı ve o en iyilerden biriydi.

Bu kadar basitti.

Basit olmayan her şey, Caligula’nın kafasını vücudundan ayırma zevkini yaşayana kadar beklemek zorundaydı. Ven başını eğerek, kana susamış ifadesini gizlemek için yüzünü Erin’in saçlarına gömdü. Bir canavar olabilirdi ama bir canavarı yok etmek için başka bir canavar gerekirdi. Görev sona erdiğinde ve kadını güvenliğe kavuştuğunda ona nazik kelimeler söyleyecek, nazik hareketler yapacak, isteyebileceği her şeyi verecekti.

Onu kucağına alarak tahta kanepeye geri götürdü. Uyku tulumunun içinde birbirlerine sokulduklarında, Ven inkâr edilemez bir gerçeği anladı: Onu korumak için kimi öldürmesi gerekirse gereksin, onu elinde tutmak için ne yapması gerekirse gereksin, gitmesine asla izin vermeyecekti.

Quinn vücudunu saran ve iliklerine işleyen soğuktan ürperdi. “Bak, Jack, benim kürküm yok ve bu üzerimdeki ceket de işe yaramıyor. Sanırım onlara koklaşmak, olanları konuş-

mak ya da yapmak zorunda oldukları her neyse yapmaları için yeterince zaman verdik. Bırakalım da bir süre de Atlantisli nöbet tutsun. Belki suyla yaptığı numaraları yapıp kari eritir de yerine bir sıcak su havuzu filan yapar.”

Kaplan dev gibi başıyla onu dürttü, sonra ilerledi ve insan biçimine dönüştü. Görüntü hâlâ Quinn'in nefesini ke siyordu. Doğal büyüğü izlemekten asla sıkılmayacağını gö rebiliyordu.

“Bir asi lideri için çok fazla sızlanıyorsun, kadın,” diye hırladı Jack, sesinde hâlâ biraz hayvan biçiminin tınısı vardı. İki biçimdeyken de safkan bir avcıydı.

“Evet, her neyse. Ve fazladan kiloların nereye gittiğini hâlâ bilmek istiyorum. Kaplan biçimindeyken aşağı yukarı iki yüz elli kilo filan mısın?” Bunu söylerken Jack'i baştan aşağı süzdü. “İnsan biçimindeykense yüz yirmi filan mı?”

“Son baktığımda yüz yirmi beşti,” dedi Jack, bir kaşını kaldırarak. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Kulübeye yöneldiklerinde Quinn arkadan yetişmeye çalıştı. “Demek istediğim tam olarak bu. O fazladan yüz yirmi kilo nereye gidiyor? Bunun nasıl olduğunu çözüp formülleştirebilirsek bir servet kazanırız.”

Jack onun yetişmesini bekleyerek yavaşladı ama hâlâ Quinn'in iki adımı onun bir adımına denkti. “Quinn, neden söz ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok. Neyi formülleştireceksin? Nasıl servet kazanacaksın?”

“Kilo verme sırları! Biri ‘Süper Güçlü Kilo Verme’ formülümüzü kullanır ve bir anda yirmi beş kilo verir,” diye açıkladı Quinn, yüksek sesle gülmek için dudağının iç tarafını ısırarak.

Jack o anda patlayıverdi. “Sen aklını mı kaçırdın? Birincisi, biçimdeğiştiren olmak zorundalar. İkincisi...”

Quinn kendini daha fazla tutamayarak güldü. Jack çok

sinirli görünüyordu. Başını iki yana çevirdi ve Quinn'e baktı. "Tamam. Harika. *Harika*. Yarım düzine kurtadamlı kapıştıktan sonra vampirlere karşı devriye yürüyüşü yapıyoruz, birkaç saat sonra bir intihar görevine gireceğiz... Ve sen burada şaka yapıyorsun," diye homurdandı.

Quinn bir anda ciddileşti ve kahkahalar kesildi. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimi mi sanıyorsun, Jack? Sence ben kendimi kaybetmemek için aklıma gelen her şeyi yapmıyor muyum? Kız kardeşimin ve yeğenimin hayatlarının bize bağlı olduğunu bilmiyor muyum? Bunu bir saniye için bile unuttuğumu sanma." Quinn daha fazla devam edemedi. "Bazen aklımı koruyan tek şey aptalca bir kara mizah şakası oluyor."

Jack bir kolunu onun omuzlarına atarak mahcup bir tavırla sarıldı. "Çok üzgünüm, Quinn. Bazen korkusuz liderimizin aynı zamanda bir kız olduğunu unutuyorum." Jack'in sesindeki nezaket, Quinn'in duygularının etrafına ördüğü duvarı her an yıkabilir, her an ağlamaya başlayabilir ve bu olursa da uzun süre duramayabilirdi. Bu yüzden her zamanki savunmasına sarıldı: Sertlik.

Jack'ten uzaklaşarak daha hızlı yürümeye başladı. "Evet, eh, yetişmeye çalış bakalım, kedicik. Bir daha bana kız dediğini duyarsam, tüylü toplarını koparırım senin."

"Uyarın için teşekkürler," dedi Jack, soğuk bir tavırla. "Tüylü olsun ya da olmasın, toplarımı seviyorum."

Sessizce kulübeye doğru yürürken olası tehditlere karşı etrafı, gökyüzünü ve ağaçları sürekli tarıyorlardı. Birkaç dakika sonra Jack boğazını temizledi. "Eh. Alaric. Senin için onu ortadan kaldırmam gerekiyor mu?"

Quinn açıkça samimi görünen teklife hazırlıksız yakalanınca sendeledi. "Hayır, benim için *Atlantis'in başrahibini* öldürmene gerek yok, Jack. Bence buna çok kızabilirler.

Muhtemelen uluslararası bir olay yaratabilir.”

Jack omuz silkti. “Sanki politikayı umursarmışım gibi.”

“Çok komiksin. Kes şunu, Jack. Ben kız değilim ve kendi başımın çaresine bakabilirim,” diye homurdandı Quinn.

Jack durarak Quinn’in kolunu yakaladı ve durması için çekiştirdi. Quinn irkilerek dönüp ona baktı ve aniden o çekik kaplan gözlerindeki öfkeyi görünce afalladı. “Sen benim ortağımın, Quinn ve hayır, kız filan da değilsin. Tam anlamıyla bir kadınsın. Senin için, davamız için öldürürüm, bunu biliyorsun. Ayrıca senin için ölebileceğimi de bilsen iyi olur. Eğer bu rahip seni zorluyorsa, sadece bana söyle ve ben de bunu bir daha yapmaması için elimden geleni yapayım.”

Quinn herhangi bir cevap düşünmeden, Jack onun kolunu bırakarak tekrar yürümeye başladı ve kısık sesle Quinn’in anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Durumu anlaması Quinn’in bir dakikasını aldı. Jack onunla ortağı olarak konuşmuyordu; bir kadın olarak konuşuyordu.

Jack’in arkasından bakarken kendi duygusal güvenliği için yarattığı içsel kayalıkların yıkılmaya başladığını hissetti. Her nasılsa, birlikte çalıştıkları, plan yaptıkları ve savaştıkları bütün bu süre boyunca Jack’le ilgili bir şeyi unutmuştu.

Sadece onun ortağı değildi. Aynı zamanda da bir erkekti.

Sohbet konusunun böyle şaşırtıcı ve beklenmedik bir şekilde değişmesinden dolayı havanın sıcaklığının derecelerce düştüğünü hissederken, Justice aniden onunla Jack’in arasında beliriverdi. Jack’in kaplan sezgileri onu Atlantislinin varlığına karşı uyarılmış olmalıydı, çünkü olduğu yerde hızla dönerek yere çömeldi ve ellerinde nereden çıktığı belli olmayan bıçaklar belirdi.

Quinn ileri atıldı. “Justice, neler oluyor? Riley’den haber mi var? Durumu kötüleşmiş mi?”

Justice saygıyla hafifçe eğilirken ağaç yapraklarının ara-

sından süzülen ay ışığı mavi saçlarını aydınlattı. “Hayır ve bu şekilde gelerek sizi korkuttuysam ya da şaşırttıysam üzgünüm. Bildiğim kadarıyla Leydi Riley’in durumunda bir değişiklik yok. Ancak başka haberler var.”

Justice onlara saldırıyı ve Caligula’yla Daniel’in söylediklerini anlattı. “Ne yazık ki hortlak imparator artık Erin’in buraya geldiğini biliyor.”

“Erin zaten burada,” dedi Jack. “Ven’le birlikte kulübede dinleniyorlar. Onlar da küçük bir macera atlattılar.”

Justice bir kaşını kaldırdı ve Jack ona Lillian’la Biçim-değiştirenlerden söz etti. “Görünüşe bakılırsa Caligula’nın Lillian’ın planlarından haberi yok,” dedi Justice. “Öyle olsaydı, Erin’i aramak için Seattle’a gelmezdi. Drakos da bir şeyden söz etmedi.”

“Erin’i bulmak demişken, bizi nasıl buldun?” diye sordu Quinn.

“Biz Atlantisliler ortak bir kanaldan birbirimizle habereleşebiliriz ve şimdi olduğu gibi birilerinin dinleyebileceğinden çekindiğimiz için bağlantıyı sessizleştirsek bile, birbirimizin yerini belli ölçüde sezebiliriz.”

“Bu sohbete içeride devam edelim,” dedi Jack. “Quinn’in kızı buz tutmuş olmalı.”

Justice, Quinn’i baştan aşağı alıcı gözle süzdü ve Quinn bakışlarını tekrar önündeki patikaya odaklamadan önce, savaştının herhangi bir normal kadının gözünde ne kadar seksi görünebileceğini düşündü.

Yine o kelime. *Normal*. Kendisinin asla olamayacağı bir şey. Bir iç çekti ve kulübeye doğru yürümeye başladı. “Evet, içeri girelim. İzini sürebiliyorsan, doğruca Ven’e gitmek yerine neden bize geldin ki?”

“Bölgede hareket algıladım ve düşman mı, yoksa dost mu olduğunu anlamak istedim,” dedi Justice.

Quinn aniden donup kaldı ve elleri silahlarının kabzalarını kavradı. “Düşman demişken,” diye fısıldadı. Justice hemen kılıcını çekerek savaş pozisyonuna geçti ve Jack de saniyeler içinde kaplana dönüşmeye başladı. Ancak tam dönüşümünü tamamlayamadan, havada süzülen bir dolu el oku vücuduna saplanıverdi. Kaplan öfkeyle kükreyerek havada kıvrılarak minik oklardan kurtulmaya çalıştı, fakat başaramadı.

Quinn onun havayı pençeleyişini ve hırlayışını izlerken neredeyse sendeledi. Böyle zehirlemeye devam ederlerse Jack ölürdü. Yanında savaşan, sayılamayacak kadar çok kez hayatını kurtaran ve sadece Alaric’in kendisini rahatsız ettiğini sandığı için kendisini öldürebileceğini bile bile güçlü bir Atlantis başrahibine meydan okumaya hazır olan adam.

Kalbine derin bir acı yayıldı. O ölürse, kesinlikle bedelini ödeyeceklerdi. Hepsi.

“Justice!” Quinn kısık ama telaşlı bir sesle emrini verdi. “Şu sis numaranı yapıp buradan git ve Erin’i uyar.”

“Seni savunmasız bırakamam, Quinn,” diye hırladı Justice, gizli saldırganları görmek için olduğu yerde tam bir tur dönerken.

“Lanet olsun, benim senin yardımına ihtiyacım yok ama Erin’in misyonu hayati önem taşıyor.” Quinn sırtını Justice’e dönerek silahlarını çekip hazırlanmış, bölgeyi tarıyordu. Jack’in hırıltıları yavaş yavaş kesildi ve ağır bir şekilde yere devrildi. Onun hâlâ nefes aldığını gösteren bir işaret görünmeyince, Quinn’in kalbi buz kesti.

“O halde onu ikimiz birlikte uyaralım,” dedi Justice. “Pozisyonumuzu ve kaplanını savunmaya hazırlan.”

Mezarın kasvetini taşıyan bir ses açıklıkta yankılandı. “Ah, bunun için çok geç, Atlantisli. Caligula’yı eğlendirmesi için kaplanınızı yanımızda götüreceğiz.”

Ağaçların arasından açıklığa giren vampir Quinn'in daha önce gördüğü biri değildi ama bütün kan emicilerin posterlerini şehrin duvarlarına astıkları da söylenemezdi. İskelet gibi incecik omuzlarından aşağı sarkan uzun kumral saçları vardı ve gözleri artık Quinn'in görmekten bıktığı o kızıl ışıkla parlıyordu. "Onu alabilmek için beni aşmanız gerek," dedi Quinn. "Ve bu silahlar gümüş dolu. Sizi öldürmeyeceğini biliyorum, fakat kesinlikle yavaşlatır."

Gümüş kelimesini duyunca vampir yüzünü buruşturdu ama sonra gülümseme taklidi gibi bir hareketle iğrenç dişlerini gösterdi. "Gümüşün küçük bir sorun olduğunu kabul ediyorum ama siz sadece iki kişisiniz."

Justice kılıcını kaldırdı. "Gel de oynayalım o zaman. Eğer istersen, durumu eşitlemek için sizinle dövüşürken bir elimi arkama bağlayabilirim," dedi, buz gibi bir sesle. Justice'e bir bakış atınca ve yüz hatlarındaki odaklılığı görünce, Quinn onun da en az Jack kadar doğuştan bir avcı olduğunu anladı. Aniden Justice'le aynı tarafta olduğu için derin bir mutluluk duydu ama Erin'le Ven'i kulübede savunmasız halde uyurken düşününce içi burkuldu.

"Ah, işler benim isteyebileceğim kadar eşit zaten, Atlantisli," diye hırladı vampir. Elini neredeyse rahat bir tavırla salladı ve ağaçların arkasındaki onlarca karanlık silüet açıklığa çıktı. Bazılarının vampir olduğu belliydi, çünkü ay ışığı mum gibi bembeyaz tenlerini aydınlatıyordu. Diğerleri biçimdeğiştirene benziyordu ve daha önce kurtadamların akrabaları olabilirlerdi.

Daha kötüsü, en azından ikisi cadıydı. Quinn niyetlerini anlamak için duygusal kalkanlarını hafifçe kaldırdı ama çok geçti. Daha silahlarını en öndeki vampirin başına doğrulturken, ağaçların arasından büyük bir ip ağ doğruca Jack'in üzerine indi ve beş-altı saldırgan tıslayarak, hırlayarak, başka bir

ağı taşıyarak ona ve Justice'e yöneldiler.

"Ateş edersen kaplan arkadaşın ölür," diye bağırdı vampir. Quinn rahatladı. Jack hâlâ yaşıyor olmalıydı.

Quinn yana bir bakış attı ve karların üzerinde kıpırdamadan yatan Jack'i sarmış olduklarını gördü. Silahlarını indirdi.

"Şimdi! Sise dönüş ve hemen git buradan!" diye bağırdı, Justice'e. Vampirlerin onu duyabilecek olması umurunda bile değildi. Ama Justice daha kıpırdayamadan, bir tıslama sesi iki okun daha gelişini haber verdi ve ikisi de Justice'in sırtına saplandı. Justice öfkeye kapılarak ikisini de söküp üzerinden attı. Quinn ona yardım etmek için ileri atıldı, fakat aynı anda beton gibi güçlü bir kol göğsüne inerek onu Justice'den uzağa fırlattı. Quinn sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Vampir onu yakaladı ve Justice olduğu yerde dönerek kollarını tuhaf bir şekilde havaya savururken Quinn izlemekten başka bir şey yapamadı.

Ama çok geçti. Justice'in kolları iki yana sarktı ve kılıcı parmaklarının arasından kayıp düştü. Quinn bir çığlık atarak vampirden kurtulmaya çalışırken, Justice'in gözleri arkaya döndü ve yüzüstü karların üzerine devrildi.

İriyarı adamlardan ikisi –biçimdeğiştiren oldukları belliydi– Quinn'in kollarını yakalayarak ayaklarını yerden kes-tiler. Bir diğeri silahlarını ve bıçaklarından üçünü aldı. Daha detaylı bir arama yapacak zamanlarının olmamasını umarken, liderleri onlara doğru yürüdü.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi, kıpkırmızı parlayan gözlerini yerde sessizce yatan Justice'e çevirdi. "Hayvanlar üzerinde mükemmelen işe yarayan ketaminin Atlantislileri de etkileyip etkilemeyeceğini yani. Görünüşe bakılırsa etkiliyormuş."

“Bilmiyor muydun? Onu öldürebilirdin!” diye bağırdı Quinn.

Vampir güldü. “Sanki bu olasılık beni üzermiş gibi. O oklardaki dozların her biri, dolunayda bir kurtadamı devirmeye yetecek ölçüde, dolayısıyla belki onu öldürür. Sanırım onu yanımızda götürüp kendimiz göreceğiz.”

Arkasını dönerek diğerlerine işaret verdi; onlar da Jack ve Justice’i alarak peşlerinden geldiler. Quinn, Jack’in baygın yatan vücudunu taşımak için yarım düzinesinin gerektiğini görünce memnun oldu.

Biçimdeğiştirenlerden ikisinin öfkeli gözlerle birbirlerine baktığını görünce alaycı bir tavırla gülümsedi. “Vampirlerin kullandığı dozların seçimi ilginç, değil mi? Acaba dost dediğiniz şu yaratıklardan ilk hangisi bu okları sizin üzerinizde deneyecek?”

Biçimdeğiştirenlerden biri dev gibi eliyle Quinn’in yüzüne vurdu ve Quinn’in kendi dişleri dudağını yarı. Çenesinden kan süzülürken, onları böyle şüphelendirebildiği için bir kez daha memnun oldu.

Belki de aralarında huzursuzluk ve güvensizlik yaratabiliriz? Bakalım bunu ne ölçüde kendi yararımıza kullanabileceğiz.

Quinn seçeneklerini gözden geçirebilmek için sakinleşmeye çalıştı. Daha kötü durumlarda da kalmıştı, fakat Justice’e ve –özellikle– Jack’e ne olduğunu bilmemenin dehşeti mantığını gölgeliyordu. Nefesini yavaşlatmaya çalıştı, fakat baş vampir bakışlarını onun yüzünden ayırıyordu.

“Bunun sesinden hiç hoşlanmadım,” dedi lider, yaklaşarak. Bir elini kaldırdı ve Quinn’in son gördüğü şey, yüzüne doğru hızla yaklaşan yumruk oldu.

27. BÖLÜM

Kulübe

Erin dişler, pençeler ve kıpkırmızı parlayan gözlerle dolu rüyalardan zorlukla yolunu bularak ve sıçrayarak uyandı. Kendisini boğan ve kapana kısılmış gibi hissettiren ağırlığa karşı koyarak bir çığlık attı.

“Hey, benim, *mi amara*. Ven. Sakinleş.”

Gözlerini aralayarak Ven’in yüzüne baktı. Ven’in alnı endişeyle kırıışmıştı. “Ven?” Erin aşağı baktığında, onu hapseden şeyin sadece Ven’in karnının üzerine uzanmış olan kolu olduğunu gördü.

“Evet, kabus gördün. Her şey yolunda...” Ven aniden duraksadı. “Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Batı duvarından güneş ışığı süzülüyor. Quinn ve Jack bizi uzun zaman önce uyandırmış olmalıydılar.”

Ven yataktan fırladı ve her zaman yakınında tuttuğu silahlarına uzandı. Erin telaşla doğrulup oturarak çizmelerini giydi.

“Belki de başka bir yerde uyumuşlardır?” Ama Erin bunu söyler söylemez mantıksızlığını anladı ve Ven kararlı bir tavırla başını iki yana sallayarak düşüncesini doğruladı.

“Mümkün değil. Onlar profesyonel ve yapacaklarını söyledikleri zaman bizi kontrol etmeleri gerektiğini, yoksa en kötüsünü tahmin edeceğimizi bilirlerdi.” Ven hançerlerini ve kılıcını vücudunun çeşitli yerlerindeki kınlara sokmayı bitirdikten sonra, hepsinin üzerine pardösüsünü giydi.

“Yani en kötüsünü tahmin ediyoruz,” dedi Erin, keyifsizce. “Ama bu bir şeyi değiştirmez. Güneş tepedeyken ve vampirler zayıf durumdayken, hâlâ Nereid’in Kalbi’nin peşinden gitmek zorundayız.”

Ven bir pencereye yürüyerek tahtaların arasındaki çatlaklardan baktı ve sonra tahtaların arasında çatlak gördüğü her yerde bunu tekrarladı. “Kimseyi göremiyorum ama bunun bir anlamı yok. İşini bilen bir biçimdeğiştiren açıkta durmak yerine ağaçların arasında kamufle olur.”

Sırtı kapıya dönük halde duraksadı ve uzunca bir an Erin’e baktı. Sonra hırılayarak bir şeyler söyledi. Erin onun dilini bilmeyebilirdi, ancak neler söylediğini tahmin etmek zor değildi.

“Ven, yaralı ayı gibi homurdanmayı bırak da, bana beş yüz yıllık zihninden neler geçtiğini söyle,” dedi Erin, gülümsemeye çalışarak.

“Henüz beş yüz yaşında değilim ve böyle giderse hiçbir zaman da olamayacağım,” diye mırıldandı Ven. “Bak, Erin, bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Neyi?”

“Hayatını riske atmana izin vermeyi. Bana şu yakutu nasıl bulabileceğimi söyle ve sen Seattle’a, kendi insanların yanına geri dön.”

“İzin vermek” ifadesini duyunca Erin’in ağzı açık kaldı. “Pardon?”

Ven gözlerini kırptırdı. “Ne diye özür diliyorsun şimdi? Özür dileyecek bir şeyin yok ki.”

“Özür dileyecek bir şeyim olmadığını ben de *biliyorum*, seni... Seni... Seni kendini beğenmiş Atlantisli dangalak! *Pardon, anlayamadım* demenin diğer bir yoludur. Daha doğrusu, sen neden söz ettiğini sanıyorsun anlamına gelir.”

“Bana kızdığını anlıyorum, fakat...”

Erin bağcıklarını bağlamayı bitirerek ayağa kalktı. “İki kelime. ‘İzin veriyorum.’ Gerisini sen tahmin et.”

Erin pardösüsünü üzerine geçirirken, Ven onun yanına gelerek belinden yakalayıp kendisiyle aynı seviyeye gelene kadar Erin’i ayağa çekti. “Benim seçeneğim şu, Taş Ozanı,” dedi, kelimelerin üstüne basa basa. “Caligula’nın merkezinin bir yerinde gizli olan paha biçilmez bir sihirli yakutu bulmak için bir intihar girişiminde sana rehberlik edebilirim.”

“Beni. Hemen. Yere. Bırak.”

“Tamam.” Ven öfkeyle bana bakarak ayaklarının yere basmasına izin verdi ama sonra sırtını duvara yapıştırtana kadar Erin’in üzerine yürüdü.

“İkinci seçenek,” diye devam etti, gözlerini kısıp dişlerini sıkarak. “Seni buradan güvenli bir yere götürürüm ve taşı tek başıma ararım.”

“Ki bu da delilik olur, Ven. Marie bana Nereid’in Kalbi’ni bulmak için bir Taş Ozanı’na ihtiyaç olduğunu söyledi. Ne sanıyorsun, yol üzerinde ‘Atlantis’in paha biçilmez taşı bu tarafta’ diyen tabelalar olduğunu mu?” Erin ellerini Ven’in göğsüne dayayarak itti ama bu bir duvarı itmek gibiydi.

“Doğru. Yani diğer seçeneğim seni koruyup yakutu unutmak, dolayısıyla da Riley’in ve bebeğin ölmesine izin vermek.”

Bu kelimeler saniyeler boyunca aralarında asılı kaldı. Sonra Erin, ellerini Ven’in yüzünün iki yanına koydu. “Bu hiç kimsenin yapmaması gereken bir seçim, Ven. Özellikle de hayatını başkalarını korumaya adanmış bir savaşçının. Ama

beni dinlemelisin. Bu senin seçimin değil. Bu benim seçimim ve ben kararımı çoktan verdim. Umarım Jack ve Quinn bir yerlerde iyilerdir ama şimdi onlar için endişelenemeyiz. Yakutu bulmak zorundayız ve bunu yaparken Caligula'yı yok edebilirsek daha da iyi olur. Yapamazsak, onunla ilgilenmek için daha sonra geri dönebiliriz.”

Erin başını kaldırarak Ven'in dudaklarına yumuşak bir buse kondurdu. “Bu benim seçimim, Ven. Yapmanı isteye-bileceğim tek şey buna saygı duyman ve bana yardım et-men.”

Ven bir elini Erin'in ensesine koyarak başını eğip öyle tutkuyla ve şiddetle öptü ki Erin onun omuzlarına sarılıp öpe-rek karşılık vermekten başka bir şey yapamadı. Erin nefes nefese kalmış halde titrerken, Ven nihayet durdu ve hafifçe homurdanarak alnını onunkine dayadı.

“Beyinsiz ve unutulabilir,” diye mırıldandı. “Ne aptal-mışım.”

“Hey! O sözler benim için olmasa iyi olur,” diye tehdit etti Erin.

Ven geri çekilerek yerlere kadar eğildi. “Ah, hayır, Ley-dim. İnan bana, kimse seni beyinsiz veya unutulabilir olarak tanımlayamaz. Aslını istersen, sen hayatımda tanıdığım en cesur, en güzel ve en unutulmaz kadınsın.”

Erin cevap vermek için kalp atışlarının yavaşlamasını beklemek zorunda kaldı. “Teşekkür ederim. Ben... teşekkür ederim. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Şey, kadın kısmı olmadan.”

Ven sırtıttı. “Bense kadın kısmını seviyorum.”

Erin onu inceledi ve birden ne yapmaya çalıştığını an-ladı. “İşe yaramıyor, Ven. Beni bundan alıkoyamazsın. Git-memiz gerek ve bunu hemen yapmalıyız.”

Ven'in yüzündeki bütün neşe silindi. Gözlerindeki sert-

lik, Erin onu tammasa gerçekten korkutucu olabilirdi. Eğer ruhunu görmüş olmasaydı. Onu tanımladığına inandığı karanlığı ve bunu yapmak için gereken cesareti görmüş olmasaydı.

Son hazırlıklarını yaparken Ven'i izledi. Ven eşyalarını hazırladıktan sonra kalan korların üzerine büyü gücüyle su serperek tamamen söndürdü. Erin hem heyecanlı hem de gergindi ve midesi bulanıyordu.

“Bana başarılı olacağımızı söyle, Ven. İnanmasan bile, bana başaracağımızı söyle.”

Ven işini bırakarak onun gözlerine baktığında, kendi gözlerinde kararlılık ve güç vardı. “Başaracağız, Erin. Bana inan.”

Ven kapıya yöneldi ve Erin de bir şekilde midesinin rahatladığını hissederek onu izledi. Hiç mantıklı değildi ama bir şekilde güvence bulmuştu. “Eh, beş yüz yıllık deneyimin olduğuna göre, sanırım senin sözüne güvenebilirim,” dedi, neşeli görünmeye çalışarak. “Biliyor musun, sanırım bunu daha önce de söylemiştim ama benim için fazla yaşlı olduğunun farkındasın, değil mi? Bir ara mayıs-aralık aşkı meselesini konuşmalıyız.”

Ven hafifçe gülümsedi ama sonra yüzü tekrar ciddileşti. “Bunu da listeye ekle.”

Kulübeden soğuk ve güneşli sabah havasına çıktıklarında, Ven silahlarını çekerek hazırladı ve Erin içeri son bir bakış attı. “Lütfen, Tanrıçam, şu listeyi yazacak zamanımız olsun,” diye fısıldadı, daha konuşurken bile bu kelimelerin umutsuzca bir dilek mi, yoksa dua mı olduğunu bilmiyordu.

Justice ilk bilinç pırıltılarını hissetti ve aşağı doğru eğimli bir patikada kollarından ve bacaklarından bağlanmış

halde yüzükoyun taşındığını hissetti. Onu esir alanlar hırıltılı nefes sesleri dışında hiç konuşmuyorlardı ve topukları taş zeminde takırdıyordu.

Gözlerini açma dürtüsüne direnerek, okların vücuduna enjekte ettiği uyuşturucunun etkisinden sıyrıldığını gizledi. Zehir güçlüydü ama bağışıklık sistemi en etkili zehirlerin çoğuna karşı bağışıklıydı ve hiç şüphesiz kanına karışan yabancı maddelere güçlü bir şekilde karşı koymuştu. Ancak Atlantis tıp bilgileri ve bağışıklık sistemleri pek fazla bilinmediğinden, saldırganların bir süre daha onun baygın olduğuna inanacaklarını tahmin ediyordu.

Yavaşça bir gözünü araladı ve karanlıktan başka bir şey göremedi. Gözünü tamamen açmadan önce içinden otuz saniye daha saydı ve yine karanlıktan başka bir şey göremedi. Vampirler ve Biçimdeğiştirenler geceleri çok üstün görüş yeteneğine sahipti, dolayısıyla ışığa ihtiyaçları yoktu.

Aşağı doğru yürüyüşlerine devam ederlerken seçeneklerini gözden geçirdi. Uyuşturucunun etkisinin sise dönüşmesine izin verecek kadar geçip geçmediğinden emin değildi; en azından kendisine bir ok daha atmalarından önce.

Uyanırken ve baygınmış gibi yaparken, en azından geçici bir avantajı vardı. Quinn ve Jack'e neler olduğunu anlayana kadar olduğu şekilde kalmaya karar verdi. Uyandığını belli etmemeye çalışarak adımları saymaya başladı. Çıkış yollarının yönünü ve süresini bilmek her zaman iyi bir hayatta kalma taktiği idi.

Tam olarak üç yüz otuz yedi adım sonra, kapalı gözkapaklarına vuran ışığın gücü değişti. Sürekli karanlık yerine yine kızılımsı bir parıltı geldi. Justice yine bir gözkapagını dikkatlice kaldırarak artık zifiri karanlıkta yürümediklerini gördü. Yüzükoyun ilerlerken, yerden vuran kızılımsı ışığı görebiliyordu. Her nereye gidiyorlarsa, gittikleri yer ateş veya

meşalelerle aydınlatılıyor olmalıydı. Sonunda nasıl bir şeyin içine girdiğini anlayabilmişti. Başını kaldırıp bakamadığı için adamların Quinn'i de getirip getirmediklerini bilemiyordu, fakat birbirine yakın şekilde toplanmış halde yürüyen bir grubu daha görebiliyordu. Aralarından biri tökezleyince uzun, turuncu renkli, siyah çizgili bir kuyruk savrulurak adamın kasıklarına vurdu ve öfkeyle homurdanmasına neden oldu.

Aferin sana, Jack.

"Dikkat edin, sizi sersemler," diye hırladı, Justice'in solundaki adam. Bir biçimdeğiştiren olduğu belliydi. "O alçağın Özel K şişeleriyle ne yapmaya niyetli olduğunu anlayana kadar hepinizin örnek kurtlar olmanızı istiyorum."

Kasıklarına darbe yiyen biçimdeğiştiren hırladı ama sakinleşti. Sonra Justice'in sağ kolunu ve bacağına taşıyan biçimdeğiştiren kısık sesle konuştu. "Bundan hiç hoşlanmadım. Çenesi düşük, küçük insan haklıydı. Sözde müttefiklerimiz ketaminle ne halt ediyorlar? Şu Calgoolie denen adam yardımcılarını öldürmesiyle ünlü."

"Adı Caligula, seni sersem. Bir zamanlar bir Roma imparatoruymuş, tamam mı? Her neyse, Özel K'nın kaplan için olduğunu söylüyor ama antik bir vampir olsun ya da olmasın, biri bir kaplanla oynamayı neden ister, bunu anlayamıyorum. Şu Jack'in adını da duymuştum. En amansız Biçimdeğiştirenlerden biriymiş. Vampirler bütün sürüsünü öldürmüş."

"O aslanlar. Kaplanlar onlara başka bir şey diyor. Soy muydu neydi?"

"Onlara ne dedikleri umurumda bile değil! Adı her ne olursa olsun, sonucu aynı. Bütün sürüsünü, soyunu ya da her ne haltsa, öldürmüşler ve o zamandan beri vampirlerin canına okuyormuş."

"Bunun için onu suçladığımı söyleyemem. Biri bizim sürümüze o şekilde zarar verse..." Konuşan biçimdeğiştiren

hırladı ve kılıcına sarılma dürtüsü öylesine güçlü yüklendi ki, Justice hareketsiz kalabilmek için ciddi şekilde konsantre olmak zorunda kaldı.

“Seni anlıyorum. Ama bu bizi ilgilendirmez. Bunu yaparız, paramızı alırız, işimize bakarız. Önce şu büyük adamla görüşmemizden kurtulmamız gerek ve neredeyse geldik.”

Aniden sağa doğru döndüler ve bu arada Justice’in zaten yaralı olan başını taş duvara çarparak durdular. Buradaki tuncu ışık tünelde olduğundan daha parlaktı. Justice, içerisi kendisini taşıyanlardan daha uyanık muhafızlarla dolu olabilir diye gözlerini hemen sımsıkı kapadı.

Justice bütün bilgileri zihnine kaydediyordu. En azından üç yüz altmış adım ve sonra sağa dönüş.

“Yoldan çekilin, ikiniz. Kollarımız yuvalarından çıkmadan önce bu lanet olasıca dev kaplandan kurtulmamız gerek.” Jack’i taşıdığı belli olan grup yanlarından geçerken kaplanın orman kokusu güçlendi ve sonra tekrar zayıfladı.

Justice yine gözlerini açtığı anda Jack’i sert bir şekilde zemine bıraktıklarını gördü. İri kaplan hiç kıpırdamadan yataarken göğsü belli belirsiz şekilde kalkıp iniyordu. Justice, Quinn’i göremiyordu. Jack’i taşıyanlardan biri Justice’in olduğu yere doğru dönünce, Justice gözlerini yine hemen kapadı.

“Şu bok çuvalını neden hâlâ taşıyorsunuz ki? Onu da kaplanın üzerine atın. Şansımız varsa kaplan öfkeli uyanır da onu yer.”

“Calgoolie” diyen aptal güldü. “İyi fikir. En azından burada biraz eğlence olur. Buzlu, ıslak yerlerden hoşlanmam.”

Birkaç adım atarak Justice’i fırlattılar. Yüzü Jack’in göğüs kafesine ve dizi de parçalanmamasını umacak kadar sert bir şekilde yere çarptığında bile Justice konsantre olarak gevşekliğini sürdürdü.

Jack'in göğsünün hâlâ düzenli şekilde kalkıp indiğini fark ettiğinde ve başının altında kalbinin düzenli bir şekilde attığını duyduğunda sevinmesine rağmen, başka bir sevimsizliği keşfetti.

Jack ıslak kedi gibi kokuyordu.

Fark edilmeden başını yana çevirmenin bir yolunu bulamadan önce –etrafı incelemek istiyordu– başka ayak sesleri duydu. Bu sesler taşındığı yönün aksi tarafından geliyordu.

“Tam zamanında geldiniz.” Justice, öfke ve kötülükle tıslayan sesi hemen tanıdı; yukarıdaki çok kısa süren savaştaki liderdi bu.

“Evet, şey, siz yüzlerce kiloluk leş kokulu bir kaplanı taşıyıyordunuz. Lanet olasıca şey ölü gibi ağır,” dedi Biçimdeğiştirenlerden biri. “Onu olduğu yerde öldürmek yerine buraya kadar getirmemiz gerektiği fikri kimden çıktıysa, onunla birkaç dakika baş başa kalmak isterdim.”

Yüzü hâlâ Jack'in yan tarafına gömülü olan Justice, leş kokulu kaplan kısmına katılmaktan kendini alamadı. Ayrıca öldürme kısmına da katılıyordu; tabii hedefler bir grup Biçimdeğiştiren ve vampir olduğu sürece.

Poseidon'a yemin etti; bir *sürü* ölüm olacaktı. Kafalarını vücutlarından ayırırken bunun her anından zevk alacaktı. Nerede olduğunu anladığında ve Jack'le Quinn'i güvenli bir yere götürdüğünde.

“Drakos, kadını Caligula'ya götürdü. Siz benimle gelin de, şikâyetlerinizi doğruca imparatorun kendisine iletin, ha?” Vampirin sesinde sinsice bir zevk vardı. “Sizi gerektiği şekilde ağırlamaktan... memnunluk duyacağından eminim.”

Biçimdeğiştirenler hırlayarak ayaklarını yere vurduktan sonra, “kokulu kaplan”dan söz eden tekrar dile geldi. “Ah, hayır, sadece biraz öfkemi boşaltıyordum. Burada kalıp bu ikisine göz kulak olacağız. Sen git de şu vampirliğini yap.”

Vampir güldü. “Hayır, ‘vampirlik’ senin de güzelce ifade ettiğin gibi bu kez Caligula’nın kendisinin paylaşmak istediği bir şey, dolayısıyla siz ikiniz burada kalıp, kıpırdayana kadar bunların başında nöbet tutacaksınız. Diğerleri benimle gelsin. Kadın insanların isyanı için nedense önemli ve Caligula onu ibret yapmak istiyor. Görkemli bir gösteri olacağından eminim.” Yine güldü ve Justice’in tüyleri ürperdi.

Neredeyse aynı anda kaplanın kasları gerildi. Hareket o kadar hafifti ki, esircilerden hiçbiri fark etmiş olamazdı ama Justice’e belli bilgiler ve endişeler kazandırmıştı:

Birincisi, Jack uyanıyordu.

İkincisi, Jack’in vücudundaki uyuşturucuya vereceği tepkiye bağlı olarak, Justice kendini her an iki yüz elli kiloluk bir kaplana karşı savunmak zorunda kalabilirdi.

Hem de kılıcı olmadan.

Gün giderek daha da güzelleşiyordu.

28. BÖLÜM

Ven, Erin'in arkasından bakıyordu. Kulübenin ötesindeki ağaçların arasında neredeyse sendeleyerek yürüyor, avuçlarını yere bakacak şekilde öne uzatmış halde yürüyordu. "Ne oldu?"

"Buraya vampirler gelmiş. En azından biri kara büyü kullanmış," dedi. "Bizim..."

"Nedir?" Ven kılıcını kaldırarak öne geçti ve etrafı taredi.

"Bir savaş," dedi Erin, gözleri karararak. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, fakat burada kısa süre önce olanların etkisini hissediyorum. Vahşileştirme beni çağırıyor ama... nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum."

Erin bir ağaç grubunu işaret etti. "Buradan. Ölüm ama ölüm değil. Sapıkça bir zevk... kötülük. Kötülük."

Ven kılıcını kalkık tutarak ileri koştu, etrafa, ağaçlara, gökyüzüne bakındı. Birkaç metrekarelik alanda bozulmuş karlara baktı. Parlak beyaz karların üzerinde kıpkırmızı kan lekeleri vardı. "Burada bir şeyler olduğu belli. Jack ve Quinn'e ne olduğunu bulduk sanırım."

Erin'in yüzü etraflarını saran karlar gibi bembeyaz oldu. "Ama belki hâlâ yaşıyorlardır. Onları öldürmüş olsalar ce-

setleri burada olmaz mıydı?”

“Belki. Geride kanıt bırakmak istemiyorlarsa durum değişir. Bir kez daha kar yağdığında dövüş izleri nasılsa kapanır,” dedi Ven. “Dur! Ne...”

Esinti çamların alçak dallarını sallamıştı ve güneş ışığı bir mavilik göstermişti. Ven hemen karların üzerinden ağaca doğru koştu ve yere çömelerek alçak dala baktı. Kaynağın-
dan koparılmış bir tutam mavi saç Ven’in göğsünü sıkıştırdı.

Bu saçlar Justice’e aitti.

Erin hemen yanına koşarak yanında diz çöktü. “Ne buldun? Ne... ah, hayır. Bu arkadaşının saçı değil mi? Bu kan mı?”

Erin bir elini Ven’in koluna koydu. “Neler oluyor? O neden buradaydı? Onu da yakaladıysa biz ne...”

“Kes. Kes şunu, Erin. İlerlemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi Ven. “Justice’in Quinn’i ve Jack’i koruyarak birkaç vampirin kışını tekmeleme şansı olduysa, bunu yapmıştır. Sadece Nereid’in Kalbi’ni ararken onlarla karşılaşmamayı umalım.”

“Lanet olsun, bu ne zaman bitecek? Attığımız her adım bizi Caligula’nın kapanına biraz daha, biraz daha sokuyor.” Erin ellerini yere vurdu ve karları pençeler gibi ellerini kıvırdı. “Daha ne kadar... dur! Bu da ne?”

Yerden beyaz bir şey alarak üzerindeki karları silkeledikten sonra Ven’e verdi. “Bu bir kâğıt parçası. Muhtemelen çöp. Fakat Justice’in saçlarını burada bulduk ve bu tesadüf olamaz. Ben tesadüflere inanmam. Aç şunu.”

Ven kâğıt parçasını dikkatle açtı ve koyu renk mürekkeple yazılmış harfleri okuduktan sonra Erin’e parlayan gözlerle baktı. “Nihayet! İyilere bir puan! Justice’den yön bildiren bir harita. *Başarı Tepesi’nde mühürlü bir açıklık* olduğundan söz ediyor. Bu senin için bir anlam taşıyor mu?”

Erin kâğıdı ondan alarak inceledi. “Evet, dört bin iki yüz metreye çıkmamız ve başka bir cadının mührünü aşmanın bir yolunu bulmamız gerektiği anlamına geliyor.”

Erin başını ona çevirdi ve masmavi parlayan gözleriyle bakarak her savaşçıyı gururlandıracak bir vahşilikle sırttı. Ven bir yandan onun için korkarken, bir yandan da gurur duydu. “O halde vampir kıcı tekmeleme partisinde Justice’e katılabiliriz.”

Quinn karanlıkta hiç kıpırdamadan yatıyor, yavaş yavaş kendine geliyor ve kendisine çarpan kamyonun plakasını alan olup olmadığını merak ediyordu. Yüzüne hızla yaklaşan vampir yumruğunu hatırlayarak doğrulup oturdu.

Büyük hata. *Çok büyük.*

Muhtemelen geçirmiş olduğu beyin sarsıntısıyla midesi ağzına geldi ve öne eğilerek önceki gece yediği yemekten kalanları taş zemine çıkardı. Ağrıyan midesindeki her şeyi çıkardığında, titreyen eliyle ağzını sildi ve su içebilmeyi diledi. Aslında bir dış fırçası ve gargara da isterdi. Neden hayal kurarken daha fazlasını istemeyecekti ki?

Bu düşünceyle kurumuş dudaklarında bir gülümseme belirdi ve parlak bir ışık sese tepki verir gibi gözlerini yaktı.

“Son anda başını çevirmeseydin yumruğum muhtemelen burnunu kafatasına sokardı,” dedi, sevimsiz bir şekilde tanıdık bir ses baş ağrıtıcı ışığın arkasından konuşarak.

“Eh, bunu kimse istemez, değil mi? Beynim dışarı çıkmadan burnumu nasıl sümkürdüm?” Sesinin korku dolu olmak yerine hâlâ biraz alaycı çıktığını duyunca sevindi. Açıkçası, silahlarını aldıkları, ortağını öldürmüş olabilecekleri ve hareket kabiliyetini büyük ölçüde kaybettiği düşünülürse, hissettiği şey daha çok dehşetti zaten.

Görünüşe bakılırsa Jack haklıydı. Bazen isyan lideri gerçekten bir kız oluyordu.

Işık doğruca gözlerine vurmayacak şekilde aşağı indi ve Quinn rahat bir nefes aldı. Birazdan öğüreceğini hissediyordu ve bu pek de hoş bir zaman geçirme yöntemi değildi.

Ama artık vampirin yüzünü görebiliyordu ve kendini daha iyi hissettiği söylenemezdi. Vampir öfkeli görünüyordu.

“Caligula seni küçük gösterisi için istemiş olmasa, işini kendim bitirirdim,” diye tısladı vampir. “Ama endişelenme, kaltak. O işini bitirdikten sonra hâlâ seni elime geçirebilirim. Ve uzun bir süre çığlık atmanı garantileyebilirim.”

Caligula’nın adını duyunca Quinn stratejileri hızla zihninden geçirdi. Bir fırsat bulana kadar yapabileceği pek bir şey yoktu. Şimdilik sadece bekleyip izlemek zorundaydı. Ama ona en küçük bir fırsat verirlerse, çok yaşlı bir eski Roma imparatorunun tuzlanmış mezarında dans edecekti.

“Göster kendini, sivri diş,” dedi, ayağa kalkmaya çalışarak. “Gidip şu kötü morukla tanışalım.”

“Mezar taşına yazılabileceği düşünülürse, bunlar cesur sözler,” diye hırladı vampir.

Quinn omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. Doğru. Koca bir şişe etkisi güçlendirilmiş asitaminofen bulunup tüketilene kadar omuz silkemezdi. “Eh, ‘Burada Fred yatıyor. Kendisi öldü’ demekten daha iyi.” Yine güldü ve hiç hissetmediği halde neşeliymiş gibi davranmaya çalıştı. “Ya da şuna ne dersin: ‘İşte yaşlı John. Herif gitti!’”

Vampir hırlayarak ağır bir küfür savurdu ve Quinn’i kürek kemiklerinin arasından sertçe itti. Baş ağrısı dayanılmaz bir seviyeye ulaştı ve gözlerinin arasında bir rock grubunun davulcusu solo atıyor gibi hissetti. Aerosmith olabilirdi.

“Ahh, siz yürüyen cesetlerin hiç mizah duygunuz yok mu be?” diyebildi zorlukla, başını dik tutup yürümeye çalıştı.

şirken. Erin'in bir şekilde Riley ve bebeğini kurtarmanın yolunu bulmuş olmasını umuyordu. Eğer Quinn onun iki bin yaşında bir vampirle kedi-fare oyunu oynamasına yardım edebilirse –yapacağı şey kesinlikle buydu– ona biraz zaman kazandırabilirdi.

Bay Hortlak ve Sevimsiz'e bir bakış attı. “Hey, çirkin şey. Sence Caligula'nın biraz Tylenol'ü* var mıdır?”

Başarı Tepesi

Ven onları göz kamaştırıcı bir hızla dağın üst kısımlarına çıkardıktan sonra tekrar normal bedenine dönmüştü ve şimdi sessizce durmuş, Erin'i izliyordu. Erin mühürlü bölgeyi kolayca bulmuştu ama büyüyü çözmek çok daha zordu. Çıplak gözle bakıldığında alanın geri kalanından farksız görünen kısmın önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Büyüsü dışında, farkı havadaki çok hafif bir düşüklük belli ediyordu. Mühürlü alana biraz fazla yaklaştığı her seferinde kehribarları onu uyarıyordu ve büyüsünü kullanmayı denediğindeyse bir sıcaklık dalgası tenini yakıyordu.

Ven uyarıya rağmen kaba gücü denedi ve şeffaf büyülü alanın kenarından geri sekti. “Bu biraz tuhaf değil mi? Yani, herhangi bir yürüyüşü bu görünmez duvara çarptığında kışının üstüne düşmez mi?”

Erin iç çekerek ona yardım etmek için elini uzattı. Ven yerden kalkarken başım iki yana salladı ve *savaşçı, kılıçlar ve lanet olasıca cadılar* hakkında bir şeyler homurdandı. Erin ondan tekrarlamasını istememesinin daha akıllıca olacağına karar verdi.

“Öyle olmuyor, Ven. Büyü yeteneği olmayan biri, bi-

* Bir ilaç markası. (ç.n.)

linçaltından gelen dürtülerle buradan uzaklaştırılabilir. Muhtemelen bir metrekaleden büyük değil, dolayısıyla kolayca gözden kaçabilir. Özellikle de büyü, başka tarafa baktırma büyüleriyle güçlendirildiği için. Dolayısıyla burayı kesinlikle görmezler ya da kendilerini neyin uzaklaştırdığını bile anlamazlar.”

“Doğru. Alınma ama büyüünün nasıl işlediği umurumda bile değil,” dedi Ven. Kılıcıyla büyüü alanı tekrar dürttü ve bir elektrik akımı kolundan omzuna kadar çıkınca yine bir küfür savurdu. “Sadece aşır aşamayacağını bilmek istiyorum.”

Erin bütün dikkatini mührün karmaşık kalıbına odakladı ve karmaşık güç dalgalarını çözebilmek için kendi büyüünü denedi. İlerleme konusunda kaydettiği her adımda, büyü onu yarım adım geri atıyor gibiydi. Sonunda geri çekilerek Ven’e baktı.

“Vahşileştirme’yi kullanmak zorundayım. Bu mührü başka türlü geçmem mümkün değil.”

“Yap o zaman. Kontrol edebildiğini kanıtladın zaten,” dedi. “Ben de hemen yanında olacağım.”

“Mesele o değil, Ven. Vampirler ve karanlıkla uğraşan herkes Vahşileştirme’yi hissedebilir. Onu kullanırsam yerimizi bildirmiş oluruz.”

Ven o koyu renk savaşçı gözleriyle Erin’e baktı. “Sanırım bunun için endişelenmekte artık geç kaldık. Mühürü bozduğumuzda zaten bir tür büyü alarmını harekete geçirebiliriz. Ve içeri girmenin tek yolu varsa, zaten korunuyordur. Gizli harekât umudundan uzun zaman önce vazgeçtim.”

Ven kılıcını yere koymak için eğildi, sonra Erin’i kucağına aldı ve tutkuyla öptü. “Ne olursa olsun, ruhunun benimkiyle birleştiğini sakın unutma, Erin Connors. Benden o kadar kolay kaçmana izin verecek değilim.”

"Aynı şey senin için de geçerli, Lord İntikam," diye fısıldadı Erin. "Aynı şey."

Sonra Ven onu nazikçe yere bıraktığında, Erin ondan uzaklaştı. Zihnini, ruhunu ve taşlarının gücünü Vahşileştirme'ye açtı ve vücuduna yayılan güçten zevk aldı. Şimdi mühürü etkisiz hale getirmek sadece birkaç saniyesini almıştı. Büyünün son dalgası da koparak mühürü tamamen bozarken, ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Büyük bir çanın sesi duyulurken –ya da bir yakut ozana seslenirken– beyaz karların arasında simsiyah bir çukur açılmaya başladı.

Bu kez Ven bile duymuştu. "Bu Nereid'in Kalbi mi?"

"Öyle olmalı!" dedi Erin, bütün duyularını saran yakut şarkılarının, taş şarkılarının ve kalp şarkılarının arasında konuşmakta zorlanarak. "Hayal edebileceğimden çok daha güzel."

Ven kılıcını alıp kaldırdı ve karanlığa doğru baktı. Kayalıklara taş merdiven gibi oyulmuş basamaklar var ve görünüşe bakılırsa dibinden bir tünel uzanıyor," diye açıkladı.

Erin sadece gülümserken zevkten sarhoş olmuş gibiydi, çünkü saf bir güç bütün benliğinde akıyordu.

Ven ona gözlerini kısarak baktı ama sessiz kalarak elini uzattı. Erin onu elini tuttu, hafifçe sıktı ve birlikte aşağı inmeye başladılar. Yakut ona, sadece ona seslenmeye devam ediyordu.

Güç. Güç. Ah, güç! Kendini ona kaptırabilirdi. Kaptırmak *istiyordu*. Son on yılın acılarından ve yalnızlığından kaçmak için.

"Erin." Ses zayıftı ve müziğin arasında zorlukla duyuluyordu ama hâlâ Erin'e ulaşıyordu. "Erin! Sıyrıl etkisinden! Bunu yapacaksak yanımda olman gerek."

Ven. Bu Ven'di. Çukurdan geri tırmanmıştı ve bir şey söylüyordu. Erin zorlansa da bakışlarını ona odakladı. "Ya-

kutu duyuyor musun, Ven? Bana şarkı söylüyor ve gücüyle beni çağırıyor. Baştan çıkarıcı bir güç,” dedi, kollarını kaldırıp olduğu yerde dönerek. Sesi yakut şarkısıyla birlikte yükselip alçalıyordu.

“Erin! Konsantre olman gerek.” Ven onu omuzlarından yakalayarak gözlerine baktı ve tek bir kelime söyledi. “Caligula!”

Bu isim sis basmış beyninde soğuk su etkisi yaptı. Vah-şileştirme’yi kontrol altına alırken, zihnine tekrar ciddi düşünceler doldu.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sadece bir an için beni etkisine aldı.” Erin ürpererek Ven’e sokuldu. “Çok baştan çıkarıcı, Ven. Ona seslenmemi, onu sahiplenmemi istiyor ve onun gücüne kendimi kaptırıp geri dönmemem çok kolay olur.”

“Savaşmak zorundasın. Sen onu kontrol etmelisin, yoksa asla başaramayız.” Ven’in gözlerinde yine o mavi-yeşil ışıklar belirmişti ve bir an için, Erin onun bakışlarında kendisi için duyduğu endişeyi gördü.

Hiçbir şey söylemeden parmaklarını onun siyah saçlarının arasına sokarak ve gür saçlarının yumuşaklığını hissederek anda kalmak için odaklandı.

En azından bir dakika o şekilde durduktan sonra Ven’i bırakarak başıyla onayladı. “Geri döndüm. Artık kontrol altında. Sorun yok.”

“Emin misiniz? Geri dönüş umudu yoksa sizi o karanlığa sürüklemiyorum, Leydim,” dedi Ven, sakince ve kelimelerindeki kararlılığı vurgulamak için resmi tarzda konuşarak.

“Eminim. Canavarın karnına giriyoruz, Ven,” dedi Erin, gülümsemeye çalışarak. “Eh, kelime anlamıyla değil elbette.”

“Karnına yaklaşacağın tek canavar benim,” diye hırladı

Ven, vahşice sırtarak.

“O halde devam, canavar. Ne kadar çabuk gidersek, bundan o kadar çabuk kurtuluruz,” dedi Erin. Sonra taş merdivende onu takip ederek karanlığa girdi.

29. BÖLÜM

Caligula'nın mağarası

Quinn muazzam mağaraya girerken, suç imparatorluğu kurma peşinde olan üstat vampirlerle her gün karşılaşmış gibi elleri ceplerindeydi.

Ne yazık ki isyan davasına başladığından beri bu hayatın her günü böyle *olmuştu* zaten. Asla kazanamayacağı başgışlanmaya doğru sadece bir adım daha. Ölüm fikri, onu Riley'i bir daha görememe düşüncesi kadar korkutmuyordu.

Kalbinin hızlı atışlarına aldırmadan, taş duvarlara dizilmiş meşalelerle aydınlatılan ortamı incelemeye çalıştı. Duvarlarda onlarca vampir bekliyor, gölgelerin arasında gizleniyor, kendisinin “nefis, yürüyen, canlı, taze kan” şeklinde yorumladığı seslerle tıslıyordu.

Ama odanın tam ortasında –*hey, bu şekilde olmasını planladığına bahse girer misiniz?*– yerden beş metre yüksekte bir vampir havada asılı duruyor, siyah ipek pelerinini arkasında sürüyerek havada yavaşça daire çiziyordu. Saçları Sezar tarzındaydı –ki bu çok beklendik bir şeydi– ama bir pelerin değil, toga giymesi gerekirdi.

Eh, “cesaret yoksa, görkem de yok”tu. Ya da öyle bir

şeydi. Belki de “ağzını açarsan ciğerini söker”di.

Her iki şekilde de, bunun cesaretle ilgili olduğunu biliyordu ve bu Quinn’de bolca bulunan bir şeydi. Zorlukla dizginlenebilen muazzam bir güç duygusu onu baştan aşağı sardı ve sadece niyetlerindeki saf kötülük karşısında Quinn’in duygusal empatisi tamamen kapandı.

Derin bir nefes alarak doğruca vampire baktı. “Baksana yahu, ahbap, *pelerin* mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Çok mu fazla Bela Lugoci filmleri izledin sen? Ya da daha çok Frank Langella ya da Gary Oldman hayranı mısın?”

Daha Caligula cevap veremeden, mağarada Özgürlük Çanı’nın King Kong’u denebilecek bir şeyin sesi yankılanmaya başladı. Bu gongun aynı zamanda kendi kafatasının içinde de çalması anlamına geliyordu ve Quinn için hiç de hoş bir deneyim sayılmazdı.

Ağrıyan başını iki eliyle tutup inlerken, acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Vampirler ve Biçimdeğiştirenler de başlarını tutuyorlardı ve inliyor, hırlıyor, tıslıyorlardı. Ses onları Quinn’i etkilediğinden daha temel bir seviyede etkilediğine göre, burada beyaz büyü söz konusu olmalıydı.

Yani Erin yakınlardaydı. *Bastır, aferin sana, Erin*. Sesler mağarada birkaç dakika daha devam etti ve sonunda güçlü bir patlayışla sona erdi. Quinn tedirgin bir tavırla ellerini başından çekerken insanın kafasının sadece ağrıdan patlayıp patlayamayacağını merak ediyordu ve muhtemelen yakında bunu öğrenebileceğini hissediyordu.

Caligula ellerini kulaklarından çekerek hırladı ve havada süzülen bedenini aşağı, Quinn’e doğru alçalttı. Yukarıdan yaklaşırken neredeyse Quinn’in gözlerini yakalıyordu ama Quinn hemen bakışlarını indirdi. Asi stratejileri konusunda bir-iki yeteneği olabilirdi ama duygusal empati yete-

neğini bir üstat vampirin zihinleri ele geçiren güçleriyle yarıştırmaya niyeti yoktu.

Kazanmak bir kenara, böyle bir yarıştan canlı bile çıkamayabilirdi.

“O ses de neydi öyle? Vampirlerin hoşuna giden bir şey olmasa gerek,” dedi, sesinin neredeyse hiç titrememesinden gurur duyarak.

Sesin kaynağını kendisi de bilmiyormuş gibi, Caligula'nın yüzünde kararsız bir ifade belirip kayboldu.

“O ses seni ilgilendirmez, Quinn Dawson. Seninle ilgili çok şey duydum. Üstat vampirleri bile merkez bölgelerinden kovmayı başaran ünlü asi lideri. Ama şimdi buradasın ve küçük bir kızdan başka bir şey değilsin,” diye hırladı Caligula.

Quinn pantolonunun içinde bacağına sarılı duran tahta kazığın sapını kavradı. Bugünlerde bütün ceplerinde delikler açmak ikinci doğası haline gelmişti.

“Birilerinin bana kız demesinden gerçekten sıkılmaya başladım artık,” dedi. “Ayrıca, beni sinirlendirmeye çalışıyorsan, İmparator Sivri Diş, bundan daha iyisini yapabilirsin. Eminim eski günlerde düşmanların seni böyle ıslak, karanlık bir mağarada görseler gülmekten kırılırlardı.”

Quinn ortamı incelerken başını bilerek soldan sağa doğru çevirdi. “İyi bir içmimar bile burayı adam edemez.”

Caligula'nın vurmasını bekleyerek gerildi ama Caligula sadece gülmekle yetindi. Her nasılsa, kahkahaları hırıltısının olabileceğinden daha tüyler ürperticiydi. “Gülünç çabanı anlayabiliyorum, Bayan Dawson. Seni çabucak öldürmem için beni yeterince kızdırmaya çalışıyorsun.”

“Doğru, çünkü bugünlerde daha başarılı taktiklerimden birçoğu kan emicilerin beni öldürmek istemesine yol açıyor,” dedi Quinn, gözlerini devirerek. “Beyin gücünün büyük bölümü son iki bin yılda pek hayatta kalamadı, değil mi?” Kap-

karanlık bir nefret benliğini sararken yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

“Zamanla gelecek olan ölümü acı dolu ve uzun olacak biri için hızlı bir ölümün armağan olacağını sen de biliyorsun,” dedi vampir. Son bir metreyi de indi ve ayakları yere değdi. Quinn’in kanını donduran bir tavırla gülümsedi. O gülümsemede hayal bile edilemeyecek acılar ve işkencelerle ilgili vaatler vardı.

Eh, Quinn hayal etmek istiyor filan da değildi zaten.

Korkudan dili tutulmuştu ama vampirin onun korkusundan beslendiğini ve istediği zaman yoğunluğunu artırabildiğini hatırladı. Onu felç eden, ona yenilgisini ve ölümünü fısıldayan korkuyu aşmaya çabaladı.

Ezici bir baskı onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Artık vampir istediği gibi ona yaklaşıp boynunu ısırabilirdi, çünkü tek bir kasını bile kıpırdatamıyordu. Elinde kalan tek şey, inancından bile emin olmayan bir kadının nafile dualarıydı.

Bu iğrenç mağarada öleceğim. Lütfen, Tanrım, eğer gerçekten varsan, Riley’e onu sevdiğimi söyle.

“Seni ibret yapacağım, küçük asi,” dedi Caligula. “Seni vampire dönüştüreceğim ve sonra da generallerimden biri olacaksın. Kızarıp parlayan gözlerine bakan herkes benim gücümü anlayacak.”

Mağarada güçlü bir ses yankılandı. “Bir lütuf diliyorum, Lordum. Sizden bu kadını hizmetinize girmek üzere dönüştürmem için bana vermenizi istiyorum. Bu iş size layık değil ve bu aptal insan için en küçük bir çaba harcamanıza değmez.”

Caligula yüzünü yeni gelen kişiye dönünce, Quinn’in üzerindeki baskı azaldı ve başını kaldırıp bu kez kimin peşine düştüğünü görmesine izin verdi.

Gelen kişi Daniel'dı ve onu görmek Quinn'e en tehlikeli silahı verdi: Umut!

Tünel

Poseidon'a şükür, gong çalmayı kesmişti, Ven öne geçmişti ve arada bir duvara toslarken Biçimdeğiştirenlerinki gibi gece görüşüne sahip olmayı diliyordu. Sadece karanlıkta daha iyi görebilmek için post sahibi olmak istiyor filan değildi ama her dakika başını lanet olasıca duvarlara çarpma- mak güzel olurdu.

"Ven?" Erin'in fısıltısı karanlıkta kulaklarına ulaştı. "Biraz ışık ister misin?"

Bunu daha önce düşünmediği için Ven kendini azarladı. "Evet, iyi olur. Yolumuzu aydınlatmak için küçük bir cadı ışığı. El feneri büyüklüğünde bir şey yapabilir misin?"

Erin iç çekti. "Cadılarla ilgili şu yanlış kanıların konusunda bir ara konuşmamız gerekecek, farkındasın, değil mi?"

"Onu da listeye ekle," diye mırıldandı Ven. Arkasında bir ışık parladı ve omzunun üzerinden süzülerek yaklaşık bir buçuk metre önünü aydınlattı. "Teşekkürler, Erin. Bu çok yardımcı oldu. Başım daha fazlasını kaldıramayacak."

"İlerleyişimiz nasıl gidiyor?" diye sordu Erin.

"Yüz altmış dört adım oldu," diye cevap verdi Ven, otomatik bir şekilde.

"Adımları mı sayıyorsun?"

"Kaçış yolunun yerini, yönünü ve mesafesini bilmek iyidir."

Birkaç adım daha sessiz kaldılar.

"Pekâlâ, bu iyi bir nokta. Belki ben sana 'cadılar'la ilgili ders verirken, sen de aynı şeyi 'savaşçılar' için yaparsın."

Ven gülümseyerek başıyla onayladı. “Tabii. Bunu da list...”

“Eklendi,” dedi Erin. “Liste bir hayli uzuyor.”

“Benim için sorun değil, çünkü planladığım...” Ven daha kaynağını göremeden bir sürtünme sesi duydu. “Erin, kalkan!”

Ven dizlerini dövüş pozisyonunda bükerek kılıcını kaldırdı. Sürtünme sesi kayaların üzerinde yuvarlanmaya dönüşmüştü ve yukarıdan geliyordu. “Bir konuğumuz var. Vampir olmalı,” diye seslendi. “Tavana dikkat et.”

Yukarıdan iki vampir üzerine atılmadan önce aldığı tek uyarı bir tıslama sesi ve patlak lastikten kaçarmış gibi leş kokulu bir üfleme oldu. Biri yumruğunu Ven’in başının yan tarafına indirerek zavallı başını yine duvara çarparken, Ven olduğu yerde dönerek kılıcını diğerinin boynuna sapladı.

Kılıcını yanlara ve aşağı kaydırarak vampirin başını etkili bir şekilde gövdesinden ayırırken, Ven kendi dilinde küfürler savurdu. İkinci vampir bu manzara karşısında tısladı ve Ven’in üzerine atıldı. Ven kendini korumak için kılıcını kaldırdı ama daha vampir ona ulaşmadan bir elektrik akımı onu alnından vuruverdi. Elektrik akımı vampirin vücuduna ve kafasına yayılarak onu bir ampul gibi aydınlattı.

Sonra patlayarak bir çamur yığımına dönüştü ve Ven çözülen vampirin kendisine bulaşmasını engellemek için tam zamanında kenara sıçradı.

“Hey! Vampirleri havaya uçurmak için Vahşileştirme’yi kullanacaksan, bu plana kesinlikle varım. Ama önce ateş hattından çekilmem için bana izin ver, ha?” dedi, Erin’e dönerek.

Erin ağzı açık, elleri havada kalakaldı. Ven izlerken Erin yavaşça gözlerini kırptırdı ve sonunda ellerini indirdi. “Ne? Bu... ah, vay canına. Vay canına! Az önce ne oldu böyle?

Bunu gerçekten ben mi yaptım? Hiçbir fikrim yoktu..."

Erin sözünü tamamlayamadan tünelin aşağısına baktı ve üzerlerine gelen başka vampirler ya da Biçimdeğiştirenler olup olmadığını kontrol etti. Cadı ışığı inanılmaz bir şekilde hâlâ havada asılı duruyordu. "Devam etmemiz gerek. Anladığım kadarıyla bu vampirler mühürün bozulmasına tepki verdiler ki bu da başkalarının da olduğu anlamına gelir."

Ven yüzünde şok belirtileri görmek için Erin'in yüzüne baktı ama gözlerindeki afallamış bakışlar dışında Erin gayet iyi görünüyordu. Dahası, yüzünde mutluluk ve hayret ifadesi vardı. "Bir vampiri havaya uçurdum, Ven. Vahşileştirme'yi kullandım ve *bir vampiri havaya uçurdum!* Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Seni karşıma almamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Erin onun zayıf mizah girişimine karşılık vermeden kollarını havaya kaldırdı ve bütün vücudunu gümüş mavisi bir ışık kapladı. "Onları yok edebilirim, Ven. Hepsini yok edebilirim."

Ven onun kollarını yakaladı ve vücudundan yayılan elektrik dalgalarından uzak durması gerektiğini hissetti. "Sen yenilmez değilsin, Erin. Üstat bir vampirin, bu bebek vampirlerin hayal bile edemeyeceği silahları, savunmaları ve güçleri vardır. Ayrıca, böyle bir dalga yaratırsan ablana da zarar verebilirsin. Evet, artık Süper Vahşi Cadı olman harika ama dikkatli olmak zorundasın."

Erin ona bakarken, bir kez daha Nereid Tapınağı'ndaki Tanrıça'yı hatırlattı. "Yolu gösterin, Lord İntikam," dedi, kendininkinden daha derin ve geniş bir sesle. "Uyarılarınız dikkate alındı."

Başka ne yapacağını bilemeyen ve her an tünelden bir vampir veya biçimdeğiştiren ordusunun dalabileceğinin far-

kında olan Ven, söyleneni yaparak öne geçti. Uyarılarının *dikkate alındığını* düşündü. Ama kesinlikle rahatlamamıştı. Bir cadiya âşık olduğunu sonunda itiraf etmiş olabilirdi. Ama bir Tanrıçaya âşık olmak konusunda kesinlikle hazırlıklı değildi.

30. BÖLÜM

Ven'in peşinden yürüyen Erin, dağın karanlık kalbine doğru indikçe iniyordu ve artık vücudu kendisine ait değilmiş gibi geliyordu. Şimdi daha çok diğerine ait gibiydi. Erin' in gerçek Taş Ozanı yeteneğinin doğumuna ebelik edecek olan Nereid Tanrıçası'nın varlığını hissediyordu.

Bunun doğruluğunu nasıl bildiğini bilmiyordu, fakat bilgiyi sorgulamıyordu da. Onu dokuz cehenneme götürecek olsa bile Ven'in peşinden gidiyordu ve yakında tamamen kendisi olmasını sağlayacak olan Tanrıça'yla birlikte yürüyordu.

Artık sadece ona şarkı söyleyen yakutun melodileriyle sürükleniyordu ve Nereid'in Kalbi'nin ışığıyla kızıla çalan duvarlara bakıyordu. Aniden şarkının doğruca ona seslenen sözlerini de duydu:

*Gel bana, Taş Ozanı. Beni bu taş hapishaneden kurtar.
Beni evime götür.*

Zihninin hâlâ Erin olan kısmı bu fikirden çok hoşlanmıştı. Hareketsiz bir kaya yığınıyla konuşma protokolü neydi acaba?

Tanrıça olan kısmı sakince karşılık verdi. “Geldik, kutsal yakut. Yolu göster.” Tanrıça onu öylesine tam doldurmuştu ki korkuya veya kararsızlığa yer kalmamıştı.

Ven önünde yürürken, bir soru sormak istemiş gibi te-reddütlü bir tavırla arkasına baktı. Ya da belki Erin’i sarsıp kendine getirmek istiyordu. Ama Erin uyaran bir tavırla gözlerini kısıtı ve başını iki yana salladı. Ven kısık sesle homurdanarak yürümeye devam etti.

Kendisine değer veren bir Atlantisli ve kendisini kullanmak isteyen bir Tanrıça’nın arasında kalan Erin, dikkatini önemli olan şeylere odakladı: Nereid’in Kalbi’ni bulmalıydı, ablasını kurtarmalıydı ve Riley’le bebeğe yardım etmeliydi. Tabii bütün bunları yaparken sayısını bile bilmediği kadar çok vampir ve biçimdeğiştireni atlatmak zorundaydı.

Vahşileştirme’yi kullandı ve hemen karşılık verdiğini görünce rahatladı. Ah, evet, hiç sorunu olmayacaktı.

Işık Çemberi Merkezi

Alaric binanın büyük salonunda iyileşmeye devam eden Biçimdeğiştirenlerin yattığı minderlerin arasında dolaşıyordu. Justice veya Ven’in şimdiye kadar onunla bir şekilde iletişim kurmuş olması gerekirdi. Bir terslik vardı.

Quinn tehlikede olabilirdi.

Quinn *tehlikede* olabilirdi.

Bir karar vererek adımlarını hızlandırıp, mutfakta cadılarla sohbet ederek kahve içen Christophe’u buldu.

“Christophe, konuşmamız gerek.”

Savaşçı izin isteyerek Alaric’in peşinden hemen koridora çıktı.

“Benim hemen gitmem gerek. Ben dönene kadar bina-

dakileri savunmaktan sen sorumlu olacaksın.”

Christophe başını eğdi. “Nasil istersen, Alaric. Atlantis’e mi dönüyorsun?”

Alaric, savaşçının yüzündeki ifadeye bakarak o anda gözlerinin parladığını anladı. “Hayır. Rainier Dağı’na gidiyorum.”

Ven daha kurtları görmeden kokularını aldı. Karanlık tünel son birkaç adımdır giderek aydınlanıyordu ve kurt kokusu havayı dolduruyordu. Durarak elini Erin’e uzattı ama destek kabul edeceğinden emin değildi. Küçük elini verdiğinde Ven mutluluk duydu, fakat parmakları buz gibiydi. Ven ona baktığında sıcaklığından fazlasını kaybettiğini anladı; gözleri şimdi tıpkı Riley’i iyileştirirken olduğu gibi buz mavisi renkte parlıyordu.

“Hâlâ orada mısın, Erin?”

Cadı başını çevirip Ven’in gözlerine baktı ama o gözlerde Erin’den iz yoktu. “Biz iyiyiz, Ven. Yakut bana çok güçlü sesleniyor. Artık neredeyse geldik.” Sesi hâlâ farklıydı ama en azından o seste Erin’in varlığı hissediliyordu.

Ven asırlar boyunca Alaric’in birçok kez kararip korkunçlaştığını görmüştü ve rahip her seferinde geri dönmüştü. Erin’in de aynısını yapacağına güvenmek zorundaydı.

“Geldik,” dedi Ven, sakince. “Buradan sonrası hareketli olacak. Hazır mısın?”

Erin’in dudakları o kadar seksi bir şekilde kıvrıldı ki durum farklı olsa Ven hemen üzerine atılabilirdi ama şimdi daha önemli şeyler vardı.

“İyi bir soru, Lord İntikam, onların bize hazır olup olmadığı olurdu.”

Kaplan derin bir sesle öksürünce, yanlarında bekleyen iki Biçimdeğiştiren'in yürekleri ağızlarına geldi. Hâlâ baygın numarası yapıyor olmasa Justice onların haline katıla katıla gülebilirdi. İkisini tepeleyebilmek için dikkatlerinin dağılmasına ihtiyacı vardı, çünkü sağ çizmesinin tabanına yerleştirilmiş hançeri dışında silahı yoktu. Şu anki pozisyonunda ona ulaşmasıysa çok zor olacaktı, çünkü her an uyanmak üzere olan kaplanın yan tarafının üzerinde yüzükoyun yatıyordu.

Kaplanın Justice'in bacaklarını kemirmeye başlaması muhtemelen iyi bir dikkat dağıtıcı olurdu ama pek de işe yaramazdı.

"Sanırım kaplan uyanıyor," dedi muhafızlardan biri. Aptal olandı. Justice onun sesini tanımıştı. "Acaba adamı yer mi? Bence bütün o saçlar onu boğar. Bu ne biçim bir saç rengi? Eminim gay filandır."

Diğeri güldü. "Sen de aptal filansın. Ayrıca, nedense her köşede ibneler görüyorsun. Homofobik olmanın bir nedeni olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Aptal olan sinirlendi. "Bu da ne demek? Ben ibne filan değilim! Benim eşim var. Dişi eş!"

Bu sohbet giderek ilginçleşiyordu. Justice, Jack uyanmadan birbirlerinin gırtlığına sarılmalarını ve böylece kendisine bir fırsat sunmalarını umuyordu.

"Ah, sadece şaka yapıyordum. Sakin ol, sersem. Canım sıkıldı. Burada bu ikisinin yanında dikilmek yerine, içeride ne yaptıklarını görmek isterdim. Şu Özel K zimbirtısının etkisi çabuk geçmez. Gidip bir göz atmak ister misin?"

Justice olmayan psişik zihin kontrol gücünü kullanmaya çalıştı. *Evet, evet, gidip vampir gösterisini izleyin. Baygın adamla baygın kediciği burada bırakın.*

"Hayatta olmaz, ahbab. Calgoolie toplarımızdan küpe

yapar ve ben de buna izin veremem,” dedi Aptal.

“Al işte, yine toplardan bahsediyorsun. Sana söylüyorum... Hayır. Fazla kolay,” dedi zekâsı biraz daha yüksek olan. “Bak, girişin yanındaki şu kaya çıkıntısının arkasına saklanırsınız. Her birkaç saniyede bir buraya bakabiliriz ama orada neler olup bittiğini de görebiliriz.”

“Şey...”

Evet, yapın, yapın, yapın.

“Pekâlâ. Ama sadece birkaç dakika ya da bunlar uyanma belirtisi gösterene kadar. Öfkelenildiğinde o vampirden kaçmanın mümkün olduğunu hiç sanmıyorum.”

Biçimdeğiştirenler için ancak bir suaygırı kadar sessizdiler ki bu da Justice’e büyük bir avantaj kazandırıyordu. Ne zaman geri geleceklerini duyabilirdi.

“Vampirler her zaman öfkelidir. Keşke biz hiç...” Sesleri tünelde uzaklaşırken, Justice başını hemen yana çevirdi; kendisini kandırmak için son derece sessiz kalan üçüncü bir muhafız varsa, yüzünü bu kaplan postuna biraz daha bastırmaktansa onunla hemen karşılaşmayı tercih ederdi.

Ayağa sıçrarken dizleri acıyınca yüzünü buruşturdu ve burnuyla ağzına dolmuş olan kaplan tüylerini temizledi. “Lanet olsun, İntikam bunu takdir etse iyi olur,” diye hırladı.

Arkasındaki tünelin girişinden tanıdık bir gülüş duydu ve olduğu yerde dönünce, elinde kılıcıyla hazır bekleyen Ven’i gördü. “Takdir edeceğimden eminim. Hem de çok. Hatta fazlasıyla takdir etmeye başladım bile. Özellikle de her yerin kedi tüyüyle kaplı halde bir kaplan yastıkta yatışını izlerken. Açıklamak ister misin?”

Justice karşılık veremedi, görünmez çanın sesi mağarada yine yankılanmaya başladı ve ellerini kulaklarına bastırdı. Ven’in arkasından bir kadın kollarını ve yüzünü tavana doğru kaldırmış halde içeri girdi. Tanıdık görünüyordu. Ne-

redeyse Ven'in Taş Ozanı'na benziyordu.

O anda çanın sesi kesildi ve kadın kollarını indirerek ona döndü. Gözlerinden gümüşü mavi bir ışık yayılıyordu. Bu Erin'di. Erin ve onun bilincini paylaşan bir şey –ya da biri– daha.

Justice neredeyse felç olmuş halde durdu ve aniden onlara karşı bir özlem duydu, çünkü Nereid yarısının, erkeğinin dişisi olan Nereid'in özünü hissetmişti. Delilik ve savaş şehveti bütün benliğini sardı. Yere çömelerek Ven'e hırladı. “Onu senden alacağım, İntikam. Benim olması gereken bir şeye hükmedişini izlemekten sıkıldım artık.”

Ven açıkça afallayarak gözlerini kırıştırdı. “Sana ne yaptılar böyle? Neden söz ediyorsun sen?” Kılıcını kaldırdı ama bunu isteksizce yaptığı belliydi. Kralın İntikamı başka bir savaşçıyı öldürmeye niyetli değildi.

Justice'in görüş alanı kıpkırmızı bir öfkeyle boyandı ve sonunda Ven'in yüzü kanla kaplıymış gibi göründü. Ven kimseyi öldürmek istemiyor olabilirdi ama Justice istiyordu.

Konuşan Erin oldu ama ağzından yayılan ses Erin'in sesi değildi. “Bunu hemen keseceksin, Nereid. Vücudundaki uyuşturucular yargı becerini etkiliyor ve seni tehlikeli bir şekilde paylaşmaman gereken hikâyeleri anlatmanın eşiğine yaklaşıyor.” Yine ellerini kaldırdı ve avuçlarında saf güç küreleri belirdi.

Justice, Ven'in üzerine atılamadan, Erin toplardan birini savurarak onu karnından vurdu. Darbenin etkisiyle ayakları yerden kesildi ve Justice yere yuvarlandı. Başı taş zemine çarparken, enerji topunun iyileştirici gümüşü mavi ışığı onu sardı ve tenine, kanına işledi.

Justice bir an için Erin'de kendi yuvasını gördü ve Taş Ozanı olmanın ne demek olduğunu bir an için de olsa anladı.

Sonra hepsi bitti.

Justice gözlerini kırpıştırarak doğrulup oturdu ve yüz kat daha iyi olduğunu anladı. Baş ağrısı geçmişti. Vampirin kendisini kestiği göğüs yarasındaki ağrı kesilmişti. Yaralarının ikisi de hiç olmamış gibiydi. Sargıların altını kontrol etmesine gerek yoktu.

“Beni iyileştirdin,” dedi, Erin’e dönerek. Onlara: Taş Ozam’na ve Tanrıça’ya.

“İyileştirdik,” dedi Tanrıça, melodik bir sesle. “Şimdi de yakut şarkısı beni tüketmeden önce Nereid’in Kalbi’ni bulmalıyız.”

Justice ayağa kalkarak, hâlâ şaşkın gözlerle bakan Ven’e doğru eğildi. “Çok özür dilerim, Lord İntikam. Ben... kendimde değildim.”

Ven sadece ona düz düz baktı ve sonunda omuz silkti. “Neler olduğunu anlamış gibi yapmayacağım ama şimdi buna zamanımız yok. Bizim...”

Ama Justice, Ven’in sözünün devamını duyamadı. Çünkü tam o anda iki muhafız köşeyi dönüp sahneyi görünce donakaldılar ve aynı anda Justice öfkeli bir kükreme duydu. Bir an sonra iki yüz elli kiloluk bir kaplan, yük treni gibi arkasından çarpıverdi ve Justice yere devrildi.

31. BÖLÜM

Justice'in yüzüne bakan Ven, kurt gibi kokan bir şeyin yaklaştığı sinyali ald. Açıklığın biraz sağına doğru, mağara giren birinin görüş alanının dışında duruyordu. Erin'e geri durmasını işaret eden bir şekilde elini ileri uzatarak daha da geri sıçradı. Gong sesi tekrar başlamıştı ve Erin'in yüzünde yine o dalgın ifade vardı ama en azından sırtını duvara yaslayacak kadar gerilemişti.

Yaklaşan Biçimdeğiştirenlerle karşılaşmak için dönerken, Jack'in Justice'e saldırışıyla ilgili uyarı yapacak zamanı olmadı. Nereid'in Kalbi'nin sesinden hırıltıları duyamıyordu ama kaplanın açılmış çenesinden kesinlikle kükrediğini anlayabiliyordu.

Jack'i bayıltmak için uyuşturucu veya zehir vermiş olmaları gerektiğini biliyordu. Bilmediği şey, bu uyuşturucu veya zehrin bir kaplanadamın üzerinde nasıl bir etki yapabileceğiydi.

İyi olmayacağını tahmin edebiliyordu.

Kılıcını kaldırarak içeri ilk dalan Biçimdeğiştiren'in karnına sapladı. Yaratık o kadar hızlıydı ki, Ven darbenin etkisiyle birkaç adım geriledi. Kılıcını çekip çıkaramadan, Erin duvarın gölgelerinin güvenliğinden çıkarak Atlantisliyle kap-

lan arasında süren çatışmaya yöneldi.

“Lanet olsun, Erin, geri çekil!” diye bağırdı Ven ama Erin o gürültüde onu duyamazdı. Bu plan kesinlikle işe yaramamıştı.

Erin’in etrafına bir kalkan ördüğünü gördüğü anda ikinci biçimdeğiştiren Ven’in üzerine atıldı. Kılıcı düşünce silahsız kalan Ven, bir bacağına süpürme hareketiyle savurarak kurtadamin ayaklarını yerden kesti. Adam yere düştü ve burnu uzamaya başlarken Ven’e hırladı. Karşısında tepelemesi gereken neredeyse dönüşmüş bir kurtadam vardı ve Ven hiç havasında değildi. Yaratığın tamamen dönüşmesine fırsat vermeden, gümüş-orikalsum hançerini çekip fırlattı.

Kurtadamların kalbine giren gümüş onları anında durdurdu. Ama Ven zaferinin tadını çıkaracak zaman bulamadı. Olduğu yerde dönerek yerde boğuşmaya devam eden tüy yumağına ve mavi saçlara doğru atıldı. Bir kolunu kaplanın dev gibi boynuna dolamayı başardı ve dişlerin Justice’in boğazına saplanmasını engellemek için biraz geri çekebildi. Görüş alanı kaplanın dev kafası tarafından engellenen Justice, yumruğunu Ven’in zaten ağrıyan başına indiriverdi.

“Lanet olsun, ben yardım etmeye çalışıyorum,” diye bağırdı, gong sesleri ve kükremeler arasında sesini duyurmaya çalışarak. “Beni yumruklamayı kes!”

“Belki biz yardım edebiliriz?” Erin’inkinden giderek uzaklaşan lirik ses, bu soruyu sadece kelime oyunu gibi sormuştu. Her nasılsa yumuşak sesi devam eden gongun arasından duyulmuştu.

Ven cevap veremeden, Erin ya da Tanrıça üçünü de ayrı ayrı saran kalkan köpükleri oluşturdu. Ven ve Justice’i kaplandan güvenli bir mesafeye uzaklaştırdıktan sonra onları serbest bıraktı. Sonra öfkeli orman kedisini saran köpüğe yaklaştı.

Avuçlarını ve yanağını köpüğe dayayarak şarkı söylemeye başladı. Nazik ve sakın bir şarkıydı, ancak Ven'in daha önce hiç tanık olmadığı türden bir gücü vardı. Zarif bir şifa şarkısıydı: Bir usta tarafından ipek ipliklerle örülmüş bir duvar halısı gibi. Yakutun sesi şarkıya tepki verir gibi, gide-rek dindi.

Şarkı devam ederken köpüğün içini gümüş rengi bir sis doldurdu ve sonunda Ven sadece turuncu, siyah ve beyaz renkleri seçebilir hale geldi. Şarkı bir dakika bile sürmedi. Tanrıça köpükten uzaklaşırken sis dağıldı. Köpüğün içinde, tamamen çıplak ve insan haline dönüşmüş olan Jack oturuyordu. Jack başını kaldırıp Erin'in gözlerine baktı ve yavaşça başıyla onayladı. Bir eliyle hafif bir hareket yaptı ve köpük ortadan kayboldu.

Jack yerinden kalkıp ona dönerek eğildi. "Sana borçluyum, Erin Connors. Uyuşturucular beni hayvan doğamın en temel dürtülerine hapsedmişti. Daha sonra pişmanlık duyacağım hiçbir şey yapmak istemezdim."

Justice başını ovaladı. "Tabii. Özrünü *ondan* dile. Neredeyse öldürecek olduğun bendim ama."

Jack'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen kendin kaşınmışsındır."

"Yeter," diye emretti Ven. "Eğer unuttuysanız, düşman topraklarımızın ortasındayız. Justice, şu girişi kontrol et ve başka gelen olup olmadığına bak. Buradaki gürültüyü duymamış olamazlar ama lanet olasıca yakut muhtemelen gürültüleri boğdu. Bu da iyi bir şey."

Jack çıplaklığını gizlemeden rahat bir şekilde yerinden kalkarken Ven kaşlarını çattı. "Üzerine bir şeyler geçir, Jack," diye emretti, tepelediği Biçimdeğiştirenlerden birini işaret ederek. "Belki şu adamın pantolonu sana uyar."

Jack yine sırtıttı. "Doğru. Çıplaklık konusunda siz de in-

sanlar kadar utangaçsınız.”

“Gerek yok,” dedi Erin. Kısık sesle bir şeyler mırıldandı ve gümüş bir parıltı Jack’in etrafını sardı. Saniyeler sonra üzerinde simsiyah bir pantolon ve gömlekle olduğu yerde duruyor, Erin’e çatık kaşlarla bakıyordu.

“Teşekkür ederim ama görünüşe bakılırsa güçlerin belirgin şekilde artıyor, cadı,” dedi Jack. “Biri ya da bir şey sana başa çıkabileceğinden büyük güçler mi veriyor?”

“Sen güçlerimi kafana takma, biçimdeğiştiren,” diye tersledi Erin ve Ven yine Tanrıça’yı duyduğunu hissetti.

Jack başını yana yatırdı. “Ah, ben her türlü şeyi kafama takarım.”

Ven kılıcının kabzasını sıkarak ikisinin arasına girdi. “Onu değil. Ne şimdi ne de başka zaman,” dedi, açıkça.

Bir an için kaplanın kendisine meydan okuyacağını sandı ama Jack bunun yerine öne eğildi ve Ven’in neredeyse duyamayacağı kadar kısık sesle konuştu. “Orada yalnız değil, Ven. Ben kalıtsal olarak çift doğalıyım ve deneyimlerime dayanarak bunu söyleyebilirim. Uyanık ve temkinli ol.”

Jack’in gözlerinde samimiyetten başka bir şey göremeyen Ven başıyla onayladı ve geri çekildi. Sonra Erin’in yanına giderek bir kolunu onun beline doladı. “Hazır mısın?”

Erin ona bakarken, o gözlerden bakan kişi bir an için sadece kendisiydi. “Öp beni, Ven. Lütfen öp beni, ne olur ne olmaz...”

Ven onun sözlerini dudaklarıyla boğdu ve ruhundaki bütün umutsuzlukla öptü. İstedikinden daha kısa sürede öpücüğü keserek geri çekildi. Erin’in öpücüğü ışık, iyilik ve ev kokuyordu. Ven nerede olduklarını unutabilirdi. Neredeyse. Ama ilkel içgüdüleri ona düşman topraklarında olduklarını sürekli hatırlatıyordu.

“Şu patron tavırlarınla ilgili de konuşmamız gerekecek,”

dedi Ven. “Buradan çıktığımızda. Çıkarsak değil, *çıktığımızda.*”

Erin hafifçe gülümsedi. “Onu da listeye ekle. Seni seviyorum, Ven. Bunu bilmene ihtiyacım var.”

Bu sözleri duyunca Ven’in yüreği kabardı. “Ben de seni seviyorum, Erin Connors. Beni bırakmayı aklından bile geçirme.”

Erin yine gülümsedi ve sonra yüz ifadesindeki bütün can ve sıcaklık silindi. Taş Ozanı, Ven’in kollarında soğuklaşıp hareketsiz kaldı ve ondan uzaklaştı. “Şimdi, Poseidon Savaşçısı. Nereid’in Kalbi’ni ele geçireceğiz.”

Ven kulaklarında onun iki kişilik sesiyle öne geçti ve birlikte ışıklara doğru yöneldiler.

Quinn, gong sesinin önemli bir anlam taşıdığını biliyordu ama ne olduğundan emin değildi. Muhtemelen Erin ve Ven’in aradığı taşla ilgiliydiler ve gürültü de buldukları anlamına geliyor olabilirdi.

Ne anlama gelirse gelsin, gongun son sesleriyle şansının da kaybolduğunu hissedebiliyordu. Daniel ve Caligula dışlerini çıkarmış halde üzerine geliyorlardı ve karşısındaki Daniel’m hâlâ tanıdığı Daniel olup olmadığından emin değildi. Bu vampirin gözleri kıpkırmızı bir ışıkla parlıyordu ve Quinn karşısında sadece Drakos’u görebiliyordu.

Umut da buraya kadardı.

“Benim için dövüşecek misiniz, çocuklar?” diye sordu. “İkinize birden yetmeyeceğim kesin. Fazla cılızım ve 0 negatif kanım da yetersiz. Yoksa A pozitif miydi? Bugünlerde insan kan grubunu bilmeli, değil mi?”

Daniel’a gülümserken, gizli görevinde başka bir kılık kullanıp kullanmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama o göz-

lerde görebildiği tek şey kendi ölümüydü. Daha da kötüsü. Caligula'nın o kadar gurur duyduğu yavruları arasındaki kendi geleceği.

“Ölümü çiğnersiniz,” diye tersledi Quinn.

“Aynen öyle,” dedi Daniel, iyice uzamış dişlerini açıkça göstererek. Bu vampir kesinlikle saldırmaya hazırlanıyordu.

Quinn deneyimleriyle bu saldırı işaretini öğrenmişti.

“Ah, bir kazığım olsaydı, ne demek istediğimi daha iyi anlardın, kan emici,” dedi Quinn, zayıf ve çaresiz gibi görünmek için başını omuzlarının arasına çekmeye çalışarak.

Sonunda Caligula ikisine baktı. “Eğer bana gerçekten hizmet edeceksen, Drakos, bundan çok memnun olurum. Sadağatınla ilgili bazı tereddütlerim vardı. Eğer bu küçük sorunu halledersen, o tereddütlerimi silmiş olacaksın.”

Daniel eğildi. “Bu benim için *büyük* bir zevk olur, Lordum. Değersiz leşini huzurunuzdan çekeceğim.”

Daniel kolunu yakaladığı anda Quinn çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Bunun Caligula'yı hedef alan bir gösteri olduğundan artık emin değildi. Kan şehvetini daha önce de görmüştü ve şimdi Daniel'in gözlerinde gördüğü kesinlikle buydu. Daniel gerçekten Drakos olmuş olabilirdi ve eğer öyleyse, Quinn gerçekten ayvayı yemişti.

Caligula'nın sesi duyuldu. “Ah, hayır, generalim. Bu beni hiç memnun etmez. Bu insanın diğer asi güçleri için bir ibret oluşturmamasını ve benim sadık askerlerimi eğlendirmesini istiyorum.”

Duvarların dibinde sıralanmış vampirler ve Biçimdeğiş-tirenler “eğlence” kelimesini duyunca tezahürat yaparak ayaklarını yere vurdular ve Quinn imparator kavramını hatırladı. Hristiyanları aslanlara filan atmak. Kolezyumda öldürülen köleler. Kumların üzerinde ölen Russell Crowe.

Quinn sertti ama kesinlikle Russell Crowe değildi.

“Onu dönüştürmeni ve bu sürece hemen başlamanı istiyorum, Drakos. Onu kan bağıyla kendine bağla ve bana kesinlikle sadık olduğunu kanıtla.”

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı Quinn. “Asla! Seni kendim öldürürüm, pis kan emici!”

Quinn aniden çırpınmaya, bütün gücüyle karşı koymaya başlayınca Daniel’i şaşırtmış olmalıydı, çünkü onu yakaladığı gibi galerinin girişi olan tünele doğru fırlattı. Quinn duvara çarptıktan sonra ağrılar ve muhtemelen kırılmış kemikler arasında yere kaydı. Bir an sonra Daniel onun tepesindeydi ve dişlerini gösteriyordu. Saldırmadan hemen önce Quinn’in gözlerine baktı. “Seni büyülememe izin verirsen daha az acır,” diye fısıldadı. “Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağıma söz veriyorum.”

Quinn onun kızıl renkte parlayan gözlerinde kaybolurken, Daniel saldırdı. Vücudundaki kanı ve enerjiyi emdiğini hissederken Quinn bir çığlık attı. Tam o sırada Daniel’in omzunun üzerinden baktığında karşısında hiç beklenmedik bir şekilde Ven’i görünce neredeyse gülecekti.

Lütfen, Tanrım, lütfen Riley’i ve bebeği kurtar, diye düşündü ve bütün dünyası kızılığa, sonra da karanlığa gömüldü.

32. BÖLÜM

Ven çılgılığı duyunca kılıcını çekip mağaradan dışarı fırlamamak için kendini zor tuttu. Doğru savaş stratejisi her zaman düşmanı gözlemlemekten geçerdi. Köşeden baktığında Daniel'in dişlerini bir kedi gibi savaştan Quinn'e gömdüğünü gördü.

Savaş stratejisinin canı cehennemeydi. Kılıcını kaldırarak, varlığının derinliklerinden gelen antik bir Atlantis savaş çılgılığıyla saldırıya geçti. Tünelin ucundaki galerinin vampirler ve Biçimdeğiştirenlerle dolu olduğunu gördükten sonra Daniel'a saldırdı. "Seni ruh emici alçak. Gerçekten ölmeye hazırlan, vampir," diye hırladı, Quinn'i yaralamadan Daniel'a kılıcını saplayabileceği bir yer bulmaya çalışarak.

Daniel, Quinn'i bırakarak Ven'e baktı. "Göründüğü gibi değil, Atlantisli." Galerinin içine altı metre kadar uçunca, mesafeyi Ven'in onlara ulaşmak için biçmesi gereken elli kadar vampir ve biçimdeğiştiren doldurdu.

Ven arkasından ilk karanlık melodileri duydu. Parlak bir enerji küresi galeriye daldı ve en ön sıradaki vampirlere çarptı. Vampirler dumanı tüten çamurlara dönüşürken, diğerleri çılgık çılgılığa geri çekildi. Biçimdeğiştirenler geri çekilmiyorlardı ama saldırmıyorlardı da.

Justice, Jack ve Erin, Ven'in etrafında sağlam bir saldırı hattı oluşturacak şekilde dizildiler. Jack ve Justice, düşen Biçimdeğiştirenlerin silahlarını almışlardı ve Erin'in ellerinde iki küre daha belirmişti.

"Bir süre kaplana dönüşemem ama bıçağı da iyi kullanırım," dedi Jack.

"Konuşmayı kes, öldürmeye başla," dedi Justice.

"Artık ölecekler," dedi Erin ve Ven konuşanın Tanrıça olduğunu hissetti.

Ven başıyla onayladı. "Artık ölecekler."

Bu sözlerden sonra düşmana doğru ilerlemeye başladılar. Yanlarında gerçekten öfkeli bir Tanrıça olmasa, sayılarının ciddi şekilde orantısız olduğu düşünülebilirdi.

"*Durun!*" Ses tam tepelerinde gürlemişti ve insan sesine benzemiyordu. Teninin beyazlığı dikkate alınırsa, aşağı süzülen vampir, Ven'in o zamana dek gördüğü en yaşlı yaratıktı.

"Eski İmparator Caligula, sanırım?" dedi Ven.

"Bir defa imparator olan her zaman imparatorudur, Atlantisli," diye hırladı Caligula. Sonra bakışlarını Erin'e çevirdi. "Nihayet, Erin Connors. Sen kardeşinden de güzelmışsin."

Üstat vampir gülünce, galeridekilerin kanı dondu. "Elbette, oldukça zor bir süreç geçirdin."

Ven kılıcını kaldırarak Erin'in önüne geçti. "Ben de sana biraz zorluk gösterebilirim, Atlantis tarzında, seni canavar!"

"Ven. Hayır. Deirdre elinde," dedi Erin, kelimeleri zorlukla söyleyerek. Sesinde Tanrıça'dan iz yoktu ve Ven onun nereye gittiğini merak etti.

"Evet, Deirdre elimde," dedi Caligula, iyice uzamış dişlerini göstererek. "Ablanı görmek mi istiyorsun? Yıllar önce kendisini bana terk ettiğin için biraz öfkeli olabilir ama ara-

nızda çözebileceğinizden eminim.”

“Asla bilemezdim,” diye bağırdı Erin. “Onun öldüğünü sanıyordum. Onca yıl boyunca hepsinin öldüğünü sandım. Ben...” Sözünü tamamlayamadan hıçkırıklara boğuldu.

Tepelerden yeni bir ses –Erin’inkine çok benzeyen bir ses– çınladı. “Gerçekten bilmiyor muydun? Bunca yıl boyunca bana dedi ki... ben inandım...”

“Evet, bana inandın,” dedi Caligula, hâlâ havada asılı halde neşeli bir şekilde dans ederek. “Başlangıçta değil, ilk birkaç yıl değil. Ama sonunda ailenin kendi değersiz yaşamları karşılığında seni bana teslim ettiklerine nihayet inandın. Yalanlarıma teslim olman gerçekten çok güzeldi.”

Dişi bir vampir, tepeden bir yerden üzerlerine doğru dalışa geçti. Yaklaştığında, Ven onun Erin’inkilere benzer saçlara ve yüz hatlarına sahip olduğunu gördü. Gözlerindeki kızıl parıltıya rağmen, Erin’in ablası olduğu şüphesizdi. Üzerinde bol bir siyah tuvalet vardı ve yüzündeki ifade, Erin’in kalbine bir kazık saplamış olmalıydı.

“Deirdre, sana yalan söylemiş,” dedi Erin, yanaklarından yaşlar boşanırken. “Hepsini öldürdü ve beni de ölüme terk etti. Meclise geri dönmeyi başardım ama yaralarım iyileştiğinde herkes bana senin öldüğünü söyledi.”

Deirdre, Caligula’nın yanından aşağı süzülürken, Caligula uzanıp onu saçlarından yakaladı ve zalimce kıvırdı. “Çok etkileyici ama şimdi jokerimi almalarına izin veremem, değil mi?”

Caligula bir hançer çekerek Deirdre’nin boğazına dayadı; hafif kesikten yayılan kan hançerin gövdesinden süzülüyordu. “Bir pazarlık öneriyorum, Atlantisli. Sen bana Erin Connors’ı ver, ben de üçünüzü son derece acı verici şekillerde öldüreyim.”

“Bu pek pazarlık sayılmaz, kan emici,” diye hırladı

Jack. “Yoksa bütün bu yıllardan sonra İngilizce’yi hâlâ Latince kadar iyi konuşamıyor musun?”

“Ah, demek kedicik konuşuyor,” dedi Caligula. “Latince’yi tercih ediyorsanız öyle olsun. Sahneyi açıklayayım: Cadının ablası elimde ve yavrularıma ya da biçimdeğiştirenlerime saldırırsanız onu doğrarım. Cadınız buna hiç aldırmaz, değil mi, Erin?” Erin’e dönerek iğrenç bir tavırla sırttı.

“Dahası, asi lideri elimde ve generalim şimdi onunla kan bağıını oluşturmak için ikinci aşamaya geçecek,” dedi, elini Daniel’a ve hâlâ baygın durumda olan Quinn’e uzatarak. “Dolayısıyla yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve ben de ölümünüzü izlemekten zevk alacağım. Yavaşça. *Res ipsa loquitur*.”

“Bu da ne demek?” diye sordu Jack, hırlayarak.

“Gerçekler kendi adına konuşur,” diye cevap verdi Ven.

Saçları hâlâ Caligula’nın elinde olan Deirdre tiz bir kahkaha attı. “Bazen de kendi adına şarkı söyler,” dedi. Sonra elbisesini ikiye ayırıp beze sarılı bir bohçayı çıkararak Erin’e attı. “Yakala şunu abla ve düet yapalım.”

Ven havada kendilerine doğru süzülen bohçayı kaptı ama ağırlığına hazır değildi ve neredeyse düşürüyordu. Erin’le birlikte bezi açtılar ve günbatımının kızıl tonlarının parıldadığını gördüler. Yakut dev gibi bir kalp biçimindeydi ve Ven’in başı kadardı.

“O da ne öyle?” diye bağırdı Caligula. “Ona ne verdin sen?” Deirdre’nin ağzına elinin tersiyle vurdu ve dudaklarından kan fışkırdı ama Deirdre sadece güldü.

“Seni kibirli aptal!” Deirdre ağzındaki kanı tükürdükten sonra tekrar güldü. “Beni gerçekten yıkabileceğini mi sandın sen?”

Erin taşı göğüslerine bastırarak gözlerini kapadı. Tekrar açtığında Tanrıça geri dönmüştü. Başını kaldırarak bakışla-

rını ablasına odakladı. “Şimdi şarkı söylüyoruz.”

İki kız kardeş şarkı söylemeye başladılar ve yakut da soprano seslere, bas olarak eşlik etti. Bir güç ve ışık senfonisi galeriyi doldururken, en karanlık köşelerdeki vampirleri ve Biçimdeğiştirenleri bile sardı.

Caligula bir çılgılık atarak Deirdre’yi bırakıp ellerini kulaklarına bastırdı ve yakut şarkısı etrafında çalmaya devam etti. Onun korkunç, pis kızıllığına karşı masum bir kızıllık yayılıyordu.

Yakut, antik vampiri tamamen ışık ve müzikten oluşmuş bir kapanın içine almıştı ama Caligula’nın çırpınışı sırasında köpüğe indirdiği etkisiz darbeler, kaçamayacağını açıkça gösteriyordu. Müzik onun çılgınlıklarını boğuyordu ama ağzı açıktı ve boynundaki kaslar bağırmaya çalıştığını belli ediyordu. Ven bunu izlerken içi mutlulukla doldu.

Deirdre, Erin’in önüne indi ve ikisi birbirlerine sarıldılar. Erin ikisinin önüne rahat bir şekilde bir kalkan örerek Ven’e döndü. “Ben güvendeyim, savaşçı. Yanımdan güvenle ayrılabilirsin.”

“Orada kal!” dedi Ven. “Ne olursa olsun, o kalkanın arkasında kal.”

Erin başıyla onaylayarak yine ablasına sarıldı ve ikisi birlikte köpüğün içindeki Caligula’ya döndüler. Ven kılıcını kaldırdı ve savaşçı kardeşlerine baktı. “Şimdi!”

Jack ve Justice’le birlikte saldırıya geçerek uluyan, inleyen vampirlerin ve Biçimdeğiştirenlerin arasına daldılar. Tamamen karşılık veremeyecek durumda değillerdi ve savaş başlamıştı. Ven kendisine yaklaşmaya çalışan her şeyi kesip biçerek yol açıp, Quinn’i kollarında tutan Daniel’a doğru ilerliyordu.

Ama çok geç kalmıştı. Hançerini tamamen dönüşmüş bir kurtadamin kalbine saplayıp çekerken, Daniel’ın bileğini

dişlerine götürüp yardığını ve Quinn'in yarı açık ağzına bastırıldığını gördü.

"Hayır!" Ven onlara doğru atıldı ama yine geç kalmıştı. Quinn başını kaldırıp Daniel'in bileğini iki eliyle yakalayarak damarından içmeye başladı.

Hain kan bağıını tamamlamıştı ve artık sonsuza dek Quinn'le bağlantısı olacak, onu kontrol edebilecekti. Ven önemli bir gerçeği hatırlayarak kılıcını kaldırdı. Kan bağı, onu yaratan vampirin ölümüyle sona ererdi.

"Başını vücudundan ayırmak hoşuma gidecek," diye hırladı.

Daniel başını kaldırarak umutsuzca baktı. "Ölüyordu, Ven. Daha önceki savaş ve şifa onu zayıflatmıştı ve ben de kanını çok fazla içmiş olmalıyım. Dönüşmezse ölecekti ve yakınlarda da bir hastane filan yok."

Ven, Daniel'in gözlerinde gerçeği gördü ve yavaşça kılıcını indirdi. Quinn nihayet Daniel'in bileğini bırakarak Ven'e baktı. "Öldük mü?"

"Hayır," dedi. "Ama cehennemde olabiliriz."

Daniel, Ven'e düz düz baktı. "Ben bir Ispartalı'yım, savaşçı. Cehennemi biz yarattık."

Daniel kollarında Quinn'le ayağa kalktı. "Onu yüzeye götürüyorum. Ya da en azından güneş ışığı beni durdurana kadar. Size iyi şanslar, Atlantisli."

"Eğer ölürse ya da ona bir şekilde zarar verirsen, seni bulur ve güneşte kazığa çakarım," dedi Ven, kararlı bir tavırla.

"Kendine geldiğinde benden nefret edecek zaten," dedi Daniel. "Sence güneşle karşılaşmak bundan kötü olabilir mi? Sol tarafında arkada!"

Daniel bunu söyledikten sonra havaya sıçradı ve Ven'in

sadece vampirlerin kullandığını tahmin ettiği yöne yöneldi. Kendisine soldan yaklaşan tehdidi karşılamak için döndü ve kılıcını vampirin ağzına saplayarak neredeyse kafasının üstünü kopardı. Vampir yere devrilirken Ven kılıcı onun boğazından çekti ve işi bitirmek için kafayı ikiye böldü.

Geri çekilirken hemen Erin'in kalkanının hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Biri daha düşmüştü ve geride sadece birkaç yüz tane kalmıştı.

33. BÖLÜM

Erin ablasının soğuk, buz gibi elini tutmuş, şarkı söylüyordu. Son on yılın acıları, kaybı ve yalnızlığıyla. Nereid'in Kalbi'nin öfkesini coşturmak ve düşmanı yenmek için bir savaş şarkısı söylüyordu.

Aşk şarkısı söylüyordu; ablasına duyduğu sevgiyle ve nihayet Ven'e karşı itiraf ettiği bütün benliğini saran aşkla. Yakut, canlı bir alev gibi olana kadar vücudunda ısınmaya devam etti. Sesini onunkine ve Deirdre'ninkine katıyor, onların şarkısına antik bir tarzla karşılık veriyordu. Yoğun güç bütün mağarayı doldurana kadar büyüyüp genişliyordu.

Ven'in yanında Jack ve Justice'le Caligula'nın yavrularına karşı savaştığı düşüncesi nihayet sersemlemiş zihnine ulaşmaya başladı. Bir şeyler yapmalıydı; hem de hemen.

Ablasına döndü. "Vampirleri havaya uçurmak konusunda bir yeteneğim olduğunu keşfettim ama burada kullanmaktan korkuyorum. Belli kişilere yöneltmek için kontrol gücüm olup olmadığını bilmiyorum."

Deirdre onun elini tuttu. "Seni kurtarmak için gerçek ölümle yüzleşmem gerekiyorsa, bunu yapmaya hazırım. Bana yaşattığı şeyler..." Ürperdi. "Bir daha babamızın yüzüne bakamam, Erin."

Erin'in yüz ifadesi de aynı şeyi söylüyordu. "Babam da mı?" diye sordu Deirdre, yüzü asılarak. "Hayır, babam da mı?"

"Üzgünüm, Deirdre. O da senin öldüğünü sanıyordu. Hepinizin öldüğünüzü sandık. O... ailesi olmadan yaşayamadı."

Ani bir ışık patlaması mağarayı doldurdu ve ortasında bir kadın belirdi. "Aile kavuşmalarına bayılırım." Ses, Erin'in daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu; karanlıkta antik, biçimsiz bir kötülük vardı.

Erin'in kalkanı düştü ve Deirdre'yle birlikte şarkılarını kestiler. Ses telleri boğazlarında donup kalmıştı. İki elini boğazına yapıştırırken, Erin, kurtadamların inleyerek ve sinek yere çöktüklerini, vampirlerin tıslayarak secde ettiklerini gördü. Jack yerde kanlar içinde kıpırdamadan yatıyor, Justice bir duvara yaslanmış halde nefes nefese kendine gelmeye çalışıyordu. Ven ortalıkta görünmüyordu.

Caligula'yı saran köpük yok olmuştu ve tuhaf, homurtulu bir ses çıkardıktan sonra ellerini kulaklarından çekerek eğildi. Yere inerek dizlerinin üzerine çöktü. "Leydim, geldiniz. Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

Vampir –çünkü kızıl renkte parlayan gözlerine ve bembeyaz tenine bakılırsa öyle olmalıydı– kendi etrafında dönecek ve beyaz elbisesinin eteğini savurarak onlara doğru süzüldü. Siyah saçları beline kadar iniyordu ve dayanılmayacak kadar güzeldi. Deirdre yere çökerek hemen secde etti. "Bu Ölüm Tanrıçası, Erin. Anubisa."

"Ah, demek vampirden olma cadı akıllıymış," dedi Anubisa, gülümseyerek. Minik sivri dişleri diğerlerinden pek uzun değildi. Bu ve baş döndürücü güzelliği, aldatıcı bir şekilde zararsız olduğunu düşündürüyordu.

Sonra gözlerini Erin'e doğru çevirdi ve bütün zararsızlık

izlenimi silindi. Erin bakışlarını indiremeden, Anubisa onu etkisine aldı. Vücudu felç olurken zihni deli gibi haykırıyordu.

Vampir Tanrıça yere indi ve ona yaklaşarak yakutu Erin'in elinden alıp meşalelerden birinin ışığına doğru tuttu. "Ne güzel bir şey. Belli bir gücü olmalı, yoksa bu kadar çok istemezsiniz. Şimdi bile, ikiniz susmuşken, hâlâ bastırılmış bir güçle uğulduyor."

Omuz silkerek taşı yere attı ve taş Deirdre'nin elbisesinin katlarının arasına yuvarlandı. "Sonra oynanacak bir oyuncak."

Caligula'ya dönerek uzun parmaklarından birini ona uzattı. "O nerede?"

"Kim nerede, Leydim?" Caligula'nın sesi önceki kadar kibirli çıkmıyordu ve Erin onun Tanrıça karşısında bu kadar korkmasından büyük zevk aldı.

"İntikam'ım nerede? Burnuma evcil hayvanım Conlan'ın akrabalarının kokusu geliyor," dedi, galeriyi tarayarak. "Yerine getirmem gereken bir sözüm var ve onun hizmetinden yıllar boyunca zevk almaya kararlıyım. İsteyerek ya da istemeyerek."

Erin etrafına bakındı ama Ven ortalıkta yoktu. Güzel. Belki de kaçmıştı.

Anubisa'nın öyle düşünmediği belliydi. "Bir yerlerde saklandığını biliyorum, Atlantisli. Kadınlarının senin yerine ölmesine izin verecek kadar korkak mısın?"

Ven yerden beş metre kadar yüksekteki bir kayalığın arkasından çıktı. "Ah, ben buradayım, seni lanet olasıca kaltak." Kılıcını kaldırdı. "Sana *vurgulu* bir cevap verebilmek için pozisyon alıyordum."

"Siz savaşçılar ve oyuncaklarınız," dedi Anubisa, Erin ve Deirdre'ye doğru kayarak. "Gösteriye mi ihtiyacın var?"

Deirdre'ye yaklaşıp saçlarından yakalayıp başını havaya kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Ven ve hemen yere atladı. "Seninle geleceğim. Kadınları bırak."

Anubisa duraksayarak Erin'e sinsi gözlerle baktı. Erin olduğu yerde donakalmıştı ve büyüüne ulaşamıyordu. "Asıl önemsedığın bu, değil mi? Caligula'mın hortlak oynaşı değil. Fark etmez."

Bir kolunu savurunca odada bir enerji dalgası aktı ve Ven'i mağara boyunca savurup taş duvarlardan birine çarptı. Sonra dişleriyle saldırarak, tamamen çaresiz durumdaki Erin'in bakışları altında Deirdre'nin kanını kuruttu. Erin sessiz bir intikam yemini etti.

Anubisa, Deirdre'nin yırtılan elbisesiyle ağzını sildi ve başını yere bıraktı. Ablasının başının yere çarpışını duyduğunda, Erin ruhunun kavrulduğunu hissetti. "Bu küçük gösteriler hoşuma gidiyor, küçük Taş Ozanı," dedi Anubisa, Erin'in yüzüne buz gibi parmağıyla dokunarak. "Gücün ne olduğunu bile bilmezken bana şu yeteneğinle karşı koymayı düşünüyorsun, ha? Yakutu ilk tutan kişinin beni yok etmeye yetecek kadar bile gücü vardı."

Geri çekilerek Erin'in yüzüne bir tokat indirdi ve Erin'in başı yana savruldu. "Senin hiçbir şeyin yok. Sen bir *hiçsin*. Ablan yakında ölecek ve sevgilini de elinden alacağım."

Tekrar Erin'e dönerek gülmeye başladı. "Seni öldürebilirim ama şimdilik her şeyini kaybettiğini anlayışını izlemek çok eğlenceli, küçük cadı."

Ven toparlanarak ayağa kalktı ve onlara doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Erin artık Justice'i göremiyordu ve Anubisa'nın başını omuzlarından ayırabilecek bir pozisyona geçmeye çalıştığını umuyordu, böylece vampirin çözülen kalcısına tükürebilirdi. Öfkeyle yanıp tutuşuyor, Anubisa'nın

onu soktuğu kapanın içinde kıpırdamadan kıvranıyordu. Vücudunu onunla paylaşan ve sonra ortadan kaybolan Tanrıça'ya seslenmeye çalıştı.

Pekâlâ, Nereid. Bir şey isterken vücudumu kolayca ele geçirdin. Şimdi neredesin? Biraz ilahi müdahale işime yarayabilirdi.

“Cadının senin için değeri ne, Lord İntikam? Yaşamasına izin verirsem kendi rızanla hizmetime girer misin?”

“Evet,” dedi Ven, galeride güçle çınlayan sesiyle. “Onu serbest bırak ve bu canavarın bir daha ona yaklaşmayacağına yemin et.”

Haaaaayuurrr, diye haykırdı Erin, zihninden.

“Oldu,” dedi Anubisa.

“Hayır,” diye bağırdı Caligula. “Leydim, oynasımı benden aldınız. En azından kardeşini bana bırakın.”

Anubisa bunu düşünür gibi başını yana yatırdı, sonra Nereid'in Kalbi'ni almak için uzandı. “Yeni taşımı unutmamalıyım,” dedi, Erin'e dönerek. Sonra tekrar Caligula'ya döndü. “Ah, sanırım sen de haklısın. Pekâlâ, onu alabilirsin.”

Ven bütün öfkesiyle bir savaş çığlığı atarak kılıcını kaldırıp Caligula'ya yöneldi ve önüne çıkan bütün vampirleri ya da Biçimdeğiştirenleri acımasızca devirerek ilerledi. “Onu alamazsın!”

Anubisa hançerini Erin'in boğazına dayadı. “Ven!” diye kükredi, antik sesiyle. “Hemen dur, yoksa onu öldürürüm.”

Ven umutsuzca bir ifadeyle sendeleyerek durdu. Erin'in gözlerine baktı ve Erin, Anubisa'nın elindeki taşın sesini duydu. Sonra nasılsa Ven'in sesini zihninde algıladı.

Seni seviyorum, Erin. Seni sonsuza dek seveceğim. Ne yaşaman gerekirse gereksin, bunu hatırla ve beni bekle.

Anubisa'nın alaycı sesi duyuldu. “Hiçbir avantajın yok, Atlantisli. Sevgilinin yaşamı benim ellerimde.”

Ven kılıcını kaldırdı ve yakınındaki herkes geri çekildi ama ucunu kendi kalbine hedefleyene kadar çevirdi. “Kendi hayatım da benim ellerimde. Kendi rızamla hizmetimi istiyorsan onu hemen bırak ve güvenliği için yemin et. Yoksa bu kılıcı kalbime sokarım ve sen de kendi oyununda yenilirsin.”

Anubisa güldü ama sesi tereddütlüydü. “Bunu yapmazsın, çünkü yaptığın takdirde Taş Ozanı’nın bin farklı şekilde öleceğini biliyorsun.”

Ven omuz silktiğinde, Erin bu hareketin onun için ne kadar gayret gerektirdiğini biliyordu. Acısını kendi kalbinde hissetti. “Bunu yapmazsam, onu Caligula’ya verirsin. Sonuçta fark etmez.”

Tanrıça tısladı ama hançeri Erin’in boğazına bastıran elini indirdi. Birkaç saniye sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ. Sonuçta onun benim için ne değeri var ki? Caligula, bir daha bu kadına asla yaklaşmayacaksın.”

Caligula ulumaya başladı ve Anubisa onun yüzüne bir tekme indirerek vampirin başını arkaya savurdu. “Bir daha bana asla meydan okuma, yoksa cezamdan kaçmak için kendini güneş ışığına atarsın,” diye hırladı.

Ven kılıcını bıraktı ve kılıç takırtıyla yuvarlandı. Hançerleri ve iki tabancası da onu izledi. “Lanet olasıca tabancaları asla kullanma,” dedi, Erin’e bakarken gülümsemeye çalışarak. “Gümüş mermilerle dolu olsalar da, onları neden taşıdığımı bile bilmiyorum.”

Anubisa’yla gittikten sonra Erin silahları alması konusunda bir mesaj verdiğini anlamıştı ama umurunda bile değildi. Vampirle birlikte mağaradan çıktığında, sevdiği herkesi kaybetmiş olacaktı.

Ölümde onlara katılmak artık onu hiç korkutmuyordu.

Anubisa, Ven'in yanına geldi ve açık bir iştahla ona baktı. "Conlan'ın kardeşi Lord İntikam, kendi rızanla hizmetime girmeyi kabul ediyor musun?"

Ven cevap veremeden Justice'in alaycı sesi duyuldu. "Elbette kabul etmiyor, seni kötülük kokan kaltak. Kız arkadaşıyla tehdit ediyorsun. Başka seçeneği yok ki."

Anubisa olduğu yerde dönerken, Justice daha önce Ven'in saldırmak için tırmandığı kayalığın arkasından çıkıverdi. Anubisa ona bir adım yaklaşarak başını yana yatırdı ve derin bir nefes aldı. "Senin kokun..."

"Conlan'ın akrabası ve İntikamı gibi," dedi Justice, sırtarak. "Ben onların kardeşiyim ve onların yerine kendimi öneriyorum."

34. BÖLÜM

Ven bu gülünç iddianın ardından Justice'e baktı. "Bunu yapma, seni aptal! Benim için Erin'i kurtarmanı istiyorum."

Justice güldü. "Yalan söylediğimi sanıyorsun, değil mi? Çok değerli şımarık kraliyet prensleri, babamızın annemiz dışında biriyle iğrenç bir şey yapmış olabileceğine ihtimal bile vermiyorsunuz. Hatta sizin *türünüzden* olmayan biriyle."

Anubisa, gözlerinde uyanan derin bir anlayışla Justice'e baktı. "Conlan'ın babasını zorladığım çiftleşme meyve mi verdi? Ah, bu gerçekten çok güzel!"

"Evet, eh, eğer beni hemen buradan çıkarmazsan, bana dayatılan yemin yüzünden bu güzel meyve bu odadaki herkesi öldürmeye başlayacak," dedi Justice, kararlı bir tavırla. "İsteğimle olmasını mı tercih ediyorsun? Eh, inan bana, kraliyet kanından aldıkları cesaretle kardeşlerimden emir alarak geçirdiğim asırlardan sonra, diğer tarafı denemeye kesinlikle hazırım."

Ven bütün duyularının kendisine doğru olduğunu haykırdığı şeye inanmayı reddederek başını iki yana sallıyordu. "Neden? Neden şu yeminleri kaldırmak konusunda Alaric'le hiç konuşmadın?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Bunu ona doğumumla

ilgili gerçeği söylemeden yapabilmemin hiçbir yolu yoktu ve bu da onu öldürmemi gerektirirdi. En azından öldürmeye çalışırken ölmemi.”

Justice kılıcını kınına sokarak Anubisa’ya yaklaştı. “Onun yerine ben. Kendi isteğimle.” Kasvetli bir şekilde gü-lümsedi ve Ven’in bile hareketini göremediği bir hızla başını eğerek Anubisa’yı öptü. Bu nazik bir öpücük değildi. Sahip-lenen, cezalandıran, zalim ve uzun bir öpücüktü.

Justice nihayet başını geri çektiğinde, Anubisa’nı gözleri parlak kırmızıdan siyaha dönüşmüştü ve sersemlemiş gibi görünüyordu. Öpüşmekten şişmiş dudaklarıyla Justice’e ba-karak konuştu.

“Beş bin yıldan uzun süredir hiçbir erkek beni isteyerek öpmemişti,” dedi, Ven’in zorlukla duyabildiği bir sesle. “Teklifini kabul ediyorum, Lord Justice, Conlan ve İnti-kam’ın kardeşi.”

“Hayır!” Ven kılıcını alıp üzerlerine atılmak için eğildi ama Anubisa, Justice’i kollarına alarak tavana yükseldi. Yük-selirlerken Justice onu yine öptü ve taşı ellerinden düşürmeyi başardı. Anubisa onu yakasından yakalamıştı ve fark etmiş gibi bile görünmüyordu. Justice başını kaldırıp Ven’e bakar-ken dudaklarından tek bir kelime döküldü.

“Ağabey.”

Sonra başını yine Vampir Tanrıça’ya doğru eğdi ve ikisi birlikte gözden kayboldular.

Ven yakutu yere düşüp parçalanmadan yakaladı ve Erin’e doğru koştu. Sonunda Anubisa’nın etkisinden sıyrıl-mış olan Erin, ablasının cesedinin başında dizlerinin üzerine çöktü ve bütün vücudunu sarsan bir güçle hıçkırıklara bo-ğuldu. Sonra aniden başını kaldırarak bir çılgılık attı ve elin-den fırlayan enerji akımıyla Caligula’yı taş bir sütuna çarptı.

Ven yanma ulaştığında, Erin başını kaldırıp ona baktı.

Yüzü yaşlarla dolmuştu ve taşların antik gücü yine gözlerinden yansıyor. “Şimdi hepsini öldüreceğiz,” dedi, ayağa kalkarken.

Ven yakutu ona uzatarak başıyla onayladı. “Şimdi hepsini öldüreceğiz.”

Erin şarkı söylemeye başladığında vampirler dalga dalga patlamaya başladılar. Biçimdeğiştirenler şarkıdan etkilenmiyordu ve bu yüzden Ven de kılıcıyla hançerini çekerek onların arasına dalmış, kesiyor, biçiyor, deşiyordu. Hançeri ve kılıcıyla bir seferde ikisini veya üçünü birden yere indiriyordu. “Atlantis için!” diye bağırıyordu. “Lord Justice için! Kardeşim için!”

Her tarafta vampirler patlıyor, Biçimdeğiştirenler yere devriliyordu. Sonunda her yeri kanla kaplanmış ve her tarafı cesetlerle çevrilmişti. Hâlâ öfkeden deliye dönmüş bir halde silahlarını savuruyordu.

Olduğu yerde tam bir tur dönünce, mağaranın ortasında durduğunu ve etrafında yaşayan sadece birkaç tanesinin kaldığını gördü.

Erin enerjiyle parlayan elleriyle dimdik duruyor, Derdre ayaklarının dibinde yatıyordu ve Caligula onun önünde diz çökmüştü.

Ven, Erin’i koruma dürtüsüyle hemen yanına koştu ama Erin bir elini kaldırarak onu durdurdu. “Bu benim,” dedi Erin olan ve olmayan iki ses aynı anda konuşarak.

Ven yavaşlayarak bir hançerini çekti. Erin’in intikam ihtiyacını anlıyordu ama ruhunun bir ölümle daha lekelenmesini istemiyordu.

“Seni gerçek ölümle mahkûm ediyorum, Romalı Caligula. Öldürdüğün binlerce masum için. Haince oyunların için. Yaşamları yok etmekten aldığın kötücül zevk için.”

Ellerini kaldırdı ve ikisinde de birer tane basketbol topu

büyükliğünde enerji topu oluştu. Caligula onun önünde sindi.

“Ablan öldü,” dedi Caligula, son bir meydan okumayla. “Onu hortlağa dönüştürdükten sonra ona bin farklı şekilde ve binlerce kez tecavüz ettiğimi bil.”

“Sen de Deirdre’nin hâlâ yaşadığını bil,” diye cevap verdi Erin. Sonra kollarını aşağı indirdi ve güç topları Caligula’nın göğsüne çarparken, Ven’in hançeri de aynı anda havada süzülerek vampirin karanlık kalbine saplandı.

Caligula lanetlilere has bir çılgılık attı. Ven’in gözlerinin önünde içten dışa yanarken, gözlerinden, ağzından, burnundan mavi alevler saçıldı ve sonunda patladı.

Ven bir kolunu Erin’in beline sararak onu çözünen vampirden uzaklaştırdı ama Erin bir kalkan oluşturarak asitli sıvının kendisine, Ven’e ve ablasının cesedine değmesini engelledi.

“Hâlâ hayatta mı dedin sen?” diye sordu Ven.

Bütün gücü tükenen ve Tanrıça çekildiği için vücudu boşalan Erin olduğu yere çöktü. Ven onu ve yakutu yere çarpmadan yakaladı.

“Gerçekten ölmedi ama o kadar yakın ki fark etmez,” dedi Erin, ağlayarak. “Sadece sonuna kadar onun yanında kalmak istiyorum, Ven.”

Ven cevap veremeden başka bir ses araya girdi. “Buna gerek kalmayabilir.”

Ven başını çevirip baktığında, Daniel’in onlara yaklaştığını gördü. “Ona yardım edebilirim, Erin. Bildiğim kadarıyla sizin yakutu Atlantis’e götürmeniz gerekiyor.”

Ven kılıcını kaldırdı. “Sana bir daha güvenirmişim gibi, seni hain...”

Erin, Ven’in bacağına dokundu. “Doğruyu söylüyor, Ven. Kötü niyetli olsa yakut beni uyarırdı.”

Ven, Daniel'a tekrar güvenmek istemediği için tereddüt etti ama taşın bir an önce Atlantis'e götürülmesi gerektiğinin de farkındaydı. Sonunda başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ama onu kontrol etmek için geri döneceğiz. Eğer o..."

"Biliyorum, savaşı," dedi Daniel, yere çömelip Deirdre'nin başını kucağına alırken. "Biliyorum. Artık gidin."

Erin ablasının alnına son bir buse kondurdu ve sonra elinde Nereid'in Kalbi'yle ayağa kalktı. "Şimdi, Ven. Bir şey bana hemen gitmemiz gerektiğini söylüyor."

Bu sözlerle mağarada soğuk bir rüzgâr esti ve Ven gü-lümsedi. "Gelmek için iyi bir zaman seçtin, Alaric. Ellerinin kirlenmesini istemedin mi?"

Rahip bedenlendi ve bir kaşını kaldırdı. Yüzü solgun ve yorgundu. Birkaç günde asırlarca yaşlanmış gibi görünüyordu. "Elimden geleni yapabilirim, Lord İntikam. Size bir Atlantis kapısı açabilir miyim?"

"Bu uzun zamandır aklına gelen en güzel fikir," dedi Ven. "Ama önce iyileştirmemiz gereken bir kaplanımız var."

Alaric'i Jack'in yattığı yere götürdü. Jack ciddi şekilde yaralanmıştı ama vücudundaki sayısız diş ve pençe yarasına rağmen hâlâ nefes alıyordu. Alaric onu başına çömelerek ellerini Jack'in vücudunun üzerine doğru tuttu ve şifalı mavi-yeşil ışık vücudunu sararak bütün yaraları iyileştirirken, Biçimdeğiştiren'in gözleri aniden açıldı.

Jack başını tutarak doğrulup oturdu. "Neden kendimi bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum?"

Ven onun kalkmasına yardım etmek için bir elini uzattı. "Çok şey kaçırdın. Daniel sana hepsini anlatır. Quinn'e ne yaptığını da öğren."

Jack dişlerini gösterdi. "Quinn'e bir şey mi yaptı?"

"Uzun hikâye ve bizim gitmemiz gerek."

Ven, Erin'e döndü ve yakutla birlikte onu kucağına aldı.

Daniel'a son bir bakış attı. Alaric kapıyı açtı ve birlikte kendilerini eve götürecek olan parıltılı ovale girdiler.

"Evimize, Erin," diye mırıldandı Ven, Erin gözlerini kaparken. "Evimize gidelim."

35. BÖLÜM

Nereid Tapınağı, Atlantis

Erin ve Ven el ele durmuş, önlerinde uyuyan Riley'i izliyorlardı. Erin kendi şarkısını Nereid'in Kalbi'ninkine ekleyip Riley ve bebek için şarkı söylemeye başlar başlamaz, yanaklarına renk gelmişti bile. Son birkaç gündür Riley zamanının çoğunu dinlenerek, güçlü yiyecekler yiyerek, biraz daha dinlenerek, arada bir Tapınak bakirelerinin yoğun ilgisinden yakınlıkla geçirdiyordu.

Marie, Erin'e gülümsedi. "Gördüğün gibi, bebekle birlikte iyileşmeye devam edecekler. İkisinde de herhangi bir sorun göremiyorum artık ve Conlan'la Alaric'in getirdiği insan doktor da benimle aynı fikirde. Gerçekten bir mucize gerçekleştirdin."

Erin başını iki yana salladı. "Mucize asıl yakut şarkıydı. Mucizeyi senin Tanrıçan gerçekleştirdi. Ablasının güvende olduğunu bilmek de işi tamamladı. Ben sadece sürece yardımcı olmak için yeteneğimi kullandım."

Quinn'in isteğine uyarak, Ven'le birlikte Riley'e Daniel'in Quinn'e dayattığı kan bağından söz etmemeye karar vermişlerdi. Riley'in ihtiyacı olan en son şey, hamilelik sü-

recinde başka baskılardı.

Ven onun elini sıktı. “Bir üstat vampir karşısında kendi hayatını tehlikeye atmak ve bu süreçte vücudunu bir Tanrıça’yla paylaşmak. Bence bu konuda çok alçakgönüllüsün.”

“Bence de,” dedi Marie. “Ve artık ben gideyim de, şu Florida denen yerde ağabeyimi ziyaret etmek için hazırlıklarına devam edebileyim.”

“Gitmene izin vermelerine çok sevindim, Marie,” dedi Erin. “Umarım ağabeyinle de bir gün tanışırım.”

“Tanışacaksın, Taş Ozanı. Yokluğumda Tapınak’ı akıllıca yöneteceğinden de eminim. Kalmaya ve yeteneğini bizimle birlikte incelemeye karar verdiğin için teşekkürler.” Marie yine gülümsedi ve onları Riley’le bırakıp gitti.

“İyileşme başladığından beri ağabeyin ilk kez karısının yanında değil,” dedi Erin.

Ven “ağabey” kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu ama sadece başıyla onayladı. “Artık Riley ve bebek güvendeler.”

Erin elini onun koluna koydu. “Bırakalım da uyusun, Ven.”

Odadan ve Tapınak’tan çıkarak, rastgele bir yönde bahçede dolaşmaya başladılar. Sonunda konuşan Ven oldu. “Daniel ve ablan ortadan kaybolduğu için üzgünüm. Jack’e derinlere ineceği yönünde bir mesaj bırakmış ve eminim onu iyileşene kadar güvenli bir yere götürmekten söz ediyordu. Nereid’in Kalbi’nin içinde durduğu mücevherli kutuyu alıp bize gönderdi. Alaric, Trident’ten alınan taşı bulduğu için de çok sevindi.”

Erin’in zihninin kuytularında gizlenen hüüzün aniden onu sardı. “Bütün bunlara sevindim. Daniel’a güvenmeye de devam etmek istiyorum, Ven. Ama sonuçta o bir vampir ve hepsinin gizli amaçları var gibi görünüyor.”

“Vampirler ve haydut Biçimdeğiştirenler arasında bir koalisyon oluşturma hareketi bizi endişelendiriyor, Erin. Birleşirlerse, şimdiye dek karşılaştığımızdan çok daha büyük bir güç olacaklar. Ama aynı zamanda, antik Atlantis efsaneleri de uyanıyor. *Aknasha'an* ve taş ozanları bizimle birlikte. Nasıl başarısız olabiliriz ki?”

Bu sorunun cevaba ihtiyacı olmadığından, Erin onun elini daha sıkı tuttu ve bir süre daha sessizce yürüdüler. Çiçek kokuları arasında huzur ve sessizlik çok güzeldi. Sonra bir patikaya dönüp minik bir çardağa yöneldiler; çardak Erin'in Ven'i kazayla çatısına uçurduğuna çok benziyordu. Erin sırtıttı. “Bana ne düşündüğünü söylersen seni çatıya fırlatmayacağıma söz veriyorum.”

Ven hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi çabucak silindi. “Justice'i ve benim için yaptığı fedakârlığı düşünüyordum.”

“Bizim için,” dedi Erin. “Bunu bizim için yaptı, birlikte olabilelim diye. Ondan bir saniye bile şüphe etme. Onu gitmemize izin vermeye ikna etmek için gösteri yaptı.”

“Biliyorum. Ama bu da her şeyi daha dayanılmaz hale getiriyor. Onu bulup kurtarana kadar dinlenmeyeceğim, Erin. Bütün hayatım boyunca sürse bile.”

Erin bu kadar çok sevdiği o gururlu, güçlü yüze baktı. “Bunu biliyorum. Daha azını beklemiyordum zaten.”

“Seni hiçbir canlıyı sevmediğim kadar çok seviyorum ama bu konuyla uğraşırken sana evlenme teklif edemem, Erin. Bu adil olmaz.” Bu kelimeleri ruhunun en derin köşelerinden kerpetenle çekiliyormuş gibi zorlukla söylemişti. Sanki içindeki her şey bunları söylememesini sağlamaya çalışıyormuş gibi.

Tıpkı her şeyin onlara karşı olduğu gibi.

Erin birkaç dakika ne cevap verebileceğini düşünürken,

Ven yumruklarını sıkarak onun yanında durdu. Sonunda Erin mükemmel cevabı buldu ve parlak bir şekilde gülümsedi.

“O zaman adil değilsin. Bunu da listeye ekle. Benimle evlenmekten o kadar kolay kurtulamazsın.”

Ven’in yüzü çılgınca bir mutlulukla aydınlandı. “Bu bir hayli uzun bir liste oluyor, benim sevgili Taş Ozanı cadım. Hepsini tamamlamak bütün hayatımızı alacak.”

“Seni seviyorum ve Atlantis artık evim gibi gelmeye başlıyor. Bu yüzden hayat boyu demek zor değil,” dedi Erin ve Ven eğilerek onu uzunca bir süre dudaklarıyla susturdu. Sonunda başını kaldırdığında, Erin gülümsedi ve haklı olduğunu anladı. Sonunda evini bulmuştu. Gelecek karanlık olabileirdi ama Ven onun ışığı olacaktı.

Atlantis uyanmış, Erin de yeniden doğmuştu.